

„MacDonald znovu potěšil miliony svých fanoušků.“

Chicago Sun

John D. MacDONALD

SMRTELNÝ POZDRAV

EDICE
99

PRVNÍ
VYDÁNÍ

John D. MacDonald se stal jedním z nejprodávanějších autorů na světě. Napsal přes sedmdesát románů a dlouhou řadu povídek přesahujících limity detektivního žánru.

Ramona Beach na Floridě je nebezpečné místo. Cizinci s sebou zpravidla přinášejí potíže.

Hrdinovi tohoto románu toto městečko bylo kdysi domovem, jako dítěti – ale vyhnali ho. Řekli, že lumpovi nemohou věřit. Už se nevrátil.

To však bylo tehdy a tohle je teď. Nyní je vyslán zpět svým zaměstnavatelem. Ministerstvem obrany, aby vypátral určitého vědce. Ramona Beach má však dlouhou paměť, stejně jako on...

„Jeden z našich nejlepších vypravěčů předkládá další dynamický příběh.“

Seattle Post

„V MacDonaldově próze je kouzlo, trocha nevtíravé poezie...“

New York Times

„V portrétech svých postav je MacDonald jedinečný.“

Detective Tales

Cena 50 Kč

John D. MacDonald SMRTELNÝ POZDRAV

Vydalo nakladatelství BB art v edici 99 v roce 1994

Copyright © 1959 by John D. MacDonald Publishing, Inc.

All rights reserved.

Z anglického originálu *Deadly Welcome* přeložil

© 1994 Pavel Stránský

Obálka © 1994 Bohumil Fencel

Sazba a tisk Svoboda, a. s., Praha 10

*Všechny postavy v této knize jsou smyslené
a jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
živými či mrtvými, je čistě náhodná.*

První vydání v českém jazyce

1

Z jeho pobytu se zvláštním posláním v Montevideu uplynul sotva měsíc a už ho odvolali domů – bez předchozího upozornění. Odletěl letadlem Pan Am do Miami a linkou Eastern do Washingtonu. Toho dubnového rána odnesl písemnou zprávu o svém napolovic splněném posláním svému šéfovi na ministerstvo. Doplnil ji jemu a jeho dvěma náměstkům ještě ústně a dával si dobrý pozor, aby nedal najevo, jak ho překvapilo a podráždilo, že ho odvolali. Neprozradil ani, jak velice ho zajímá, koho pověří dokončením toho, co měl původně za úkol on. Ale nejvíc ze všeho ho zajímalo, co ho čeká.

Shoemacher začal: „Hned zkraje ti řeknu, Alexi, že nesouhlasím s tím, co se děje. Podle mne nemá žádný jiný rezort právo zasahovat do mého odboru a zbavit mne jednoho z mých nejlepších lidí. Jelikož však neznám žádné podrobnosti a nemohu vědět, o jak nutnou nebo důležitou akci jde, a protože rozkaz přišel shora jako blesk z čistého nebe, nemohu proti tomu protestovat. Půjčují si tě na neurčito. Až mi tě vrátí, Alexi, zeptám se tě, jak dalece to bylo podle tebe... nutné.“

„Kdo si mě vlastně vyžádal?“

„Tady máš číslo místnosti a jméno. Plukovník Presser z Pentagonu. Můžeš za ním kdykoli zajít.“

Vzal si do Pentagonu taxíka a dostal se tam v jedenáct třicet. Sekretářka mu věnovala jen lhostejný pohled bez zájmu, dokud se nepředstavil: Alexander Doyle. Světlo jí v očích a řekla mu, že ho plukovník očekává. Po krátké chvíli čekání mu řekla, aby šel dál. Plukovník byl bleďý korpuľentní muž. Obešel stůl, aby mohl Alexovi potřást silně pravicí.

„Hrozně rád vás poznávám, pane Doyle. Tohle je kapitán Derres.“

Alex si potřásl pravicí s dalším mužem, tentokrát s malým vrásčitým kapitánem a obličejem fretky. Posadili se. Alex proti plukovníkovi na druhé straně stolu, kapitán po plukovníkově pravicí. Jediným předmětem na stole byly černé desky. Ze svého místa na nich přečetl Alex nápis: *Alexander M. Doyle*. A nezbytné pořadové

číslo.

„Jste asi zvědavý, oč běží, pane Doyle. Předesílám, že jsem velice vděčný ministerstvu za spolupráci bez ohledu na to, zda se to podaří či ne. A zdůrazňuji také, že k vám nemáme žádné dotazy.“ Dotkl se desek bříškem masitého bílého prstu. „Máme zde všechna důležitá data. Než je probereme, určitě pochopíte, proč jsme si pro to poslání vybrali právě vás.“

„Mohu něco říct, plukovníku? Než se do toho pustíme?“

„Ale samozřejmě, pane Doyle.“

„Použil jste pojmu poslání. Zní to dost dramaticky. Chci, abyste věděl, že v posledních třech letech provádím tajná pátrání, ale není to nic... dramatického. Spíš jde o zkoumání hory papírů. Hledání souvislostí. Občas pár dotazů. Obvykle ani ne. Chci říct tolik, že si sám nemyslím, že bych byl ten pravý pro nějaké zvláštní poslání.“

„Může se stát, že se vyskytnou dramatické prvky, abych použil vašeho výrazu, pane Doyle. Myslíme si však, že jste pro nás ten správný člověk. Říká vám něco jméno plukovníka Crawforda M'Ganna?“

„A – ano, pane. V souvislosti s raketami. Technik.“

„Stáří čtyřicet pět. Absolvent West Pointu. Ve II. světové válce letec. Po válce pracoval na Massachusettském technickém institutu a Kalifornském technickém institutu. Statečný, vzdělaný důstojník, trochu bez smyslu pro humor. Chladně uvažující mozek. Schopný zvládat obtížné technické problémy a řešit komplikace. Dokonalý muž pro naši dobu. Dokáže strhnout ostatní. Dostanete k prostudování celý jeho spis, pane Doyle. Já vám teď řeknu jen stručně tohle: Ve styku se ženami je Crawford dost naivní. Před třemi roky se zamiloval do ženy, která zpívala... dost pochybné songy v jednom lepším klubu. Přestože mu to jeho přátelé rozmlouvali, oženil se s ní. Považovali jsme ji pro něj za velmi nevhodnou partnerku. Ale k našemu překvapení – a radosti – přešla do armády a počínala si znamenitě. Jedním slovem: správná manželka důstojníka letectva. Dokonalá hostitelka. A projevilo se to kladně i na manželově práci. Asi před půldruhým rokem v listopadu dostal M'Gann silný infarkt. Ale nezemřel. Odešel z armády ze zdravotních důvodů. Jeho žena se o něho starala jako ošetřovatelka.

Odstěhovali se na odlehlé místo. Role milující a pečující manželky jí však vydržela jen pár měsíců a pak jí zřejmě přestala vyhovovat. Musela přijet jeho sestra a převzít o něj péči. V listopadu minulého roku byla paní M’Gannová zavražděna. Případ je doposud nevyřešený. Myslím si, že ani nikdy nebude objasněn. Naším přáním je, aby se plukovník M’Gann vrátil do Washingtonu. Není v takovém zdravotním stavu, aby mohl sloužit jako důstojník, ale přesto můžeme využít jeho vynikajících schopností. Potřebujeme ho, pane Doyle. Vlast ho potřebuje, a to naléhavě. Vražda jeho ženy ho natolik zaměstnává, že nemyslí na nic jiného. Potřebujeme, aby své myšlenky soustředil jiným směrem. A myslíme, že to můžete vyřešit vy.“

Doyle se díval udiveně na plukovníka a v duchu si říkal, zda mu nepřeskočilo. „To je absurdní, pane!“

„Zatím jsem vám neřekl všechno, pane Doyle. Vynechal jsem totiž některá závažná fakta. Plukovník M’Gann žije se sestrou v pronajatém srubu v Ramona Beach na Floridě. Žena, kterou si vzal, se jmenovala za svobodna Larkinová, Jenna Larkinová.“

Doyle se zadíval na své ruce, které bezděky sevřel v pěsti, až mu zběhly kotníky. Měl pocit jako by dostal ránu do břicha. Na okamžik se mu plukovník s kapitánem vytratili kamsi do neznáma, ale brzy si uvědomil, že se na něho upřeně dívají. Kousek plukovníkovy další řeči mu sice vypadl, ale tohle už vnímal.

„...jiné lidi, ale těm se to nepovedlo. Místní představitelé zákonů je vyhnali, protože pro ně to byli cizinci. Celia M’Gannová, plukovníkova sestra, jim zabránila promluvit s ním. Myslí si, že ho chceme dostat sem... a zabít. Budu upřímný. Intenzivní práce, to může být jeho smrt. Ale kdyby se zbavil myšlenek na svou mrtvou ženu, určitě by takové riziko podstoupil. Vypadá to, že se město Ramona staví nepřátelsky ke každému, kdo přijde odjinud. Víme, že jste se tam narodil, pane Doyle. Když došlo k té vraždě, byl jste v zahraničí, proto o ní nevíte. V novinách se o ní hodně psalo. A časopisy, které se honí za senzacemi, na tom vydělaly jmění. V deskách máte příslušné výstřižky.“

„Já se tam nemohu vrátit,“ prohlásil Doyle.

Plukovník Presser dělal, jako že to přeslechl. „Protože jste se v

Ramoně narodil a vyrostl, zapadnete do tamější společnosti bez problémů. A jistě si snadno vymyslíte důvod své přítomnosti.“

„Ale já...“

„Jestliže se vyřeší případ vraždy Jenny M’Gannové, myslím, si, že se plukovník M’Gann zbaví své deprese. Možná, že si od toho slibují až příliš. Doufáme, že se vám podaří sprátně se s Celií M’Gannovou a promluvit si soukromě s plukovníkem. Ve složce zjistíte, jak byste měl podle nás postupovat. Sestra mu pročítá poštu. Ve srubu nemají telefon. Myslím si, že by dopřál sluchu inteligentnímu, přesvědčivému člověku. A kdyby mu nestačily argumenty o jeho... povinnosti důstojníka, promiňte, že používám takového otřepané fráze, možná, že jím pohnou... nepříjemná fakta týkající se jeho mrtvé ženy. To, co jsme se o ní dozvěděli, pane Doyle, je také ve složce.“

„Jenže vy mi stále nerozumíte.“

„Čemu nerozumíme, pane Doyle?“

„Víte... já jsem se tam narodil, plukovníku. Úplně na dně společnosti. V rodině nuzáků. Bože na nebi! Jen na to pomyslí a všechno se mi to vrací. Rachitis, podvýživa, záplatované džíny. Maso z nucených porážek a nahnílé fazole. Bouda u rašeliniště v Chaney’s Bayou, dvě míle za městem. Byli jsme dva bratři, Rafe byl starší. Když mi bylo deset, utopili se s tátou. Vyjeli v noci lovit makrely a oba předtím pili. Odstěhovali jsme se s maminkou do města. Bydleli jsme v boudě za hotelem Ramona, kde maminka pracovala. Umřela, když mi bylo třináct, plukovníku. Ve spánku. A já jsem ji našel jako první. Bylo jí něco přes čtyřicet, ale vypadala jako stařena. Ujali se mě Ducklinovi, vzdálení příbuzní. Pracoval jsem v jejich obchodě, pokud jsem nebyl ve škole. Už nechci po Ramoně ani vzdechnout. Když si na ni někdy vzpomenu, snažím se vypudit ji z mysli.“

„Máme tomu rozumět tak, že se stydíte za svůj původ, pane Doyle? A že se tam proto nechcete vrátit?“

„Ne, pane. Nestydím se. Protloukali jsme se poctivě, jak to šlo. Je v tom cosi... jiného. To, jak jsem odtamtud odešel. Co si tam o mně myslí. V roce 1944, bylo mi tehdy osmnáct, pane, jsem se chtěl dát odvést. V Davisu, kde je odvodní kancelář pro Ramonu. Chtěl jsem tam jít v pondělí. V sobotu byla taková párty na rozloučenou,

plukovníku. A já jsem se opil, poprvé v životě. Měl jsem klíč od Ducklinových. Někdo mi ho zřejmě vzal z kapsy kalhot a vykradl je. Sebral peníze a nějaké zboží. Pak mi zas dal klíč zpátky do kapsy a k tomu nějaké peníze. Takže... jsem se dostal do vězení v Davisu. Tvrdil jsem, že jsem nevinný. Věděl jsem, že jsem to neudělal. Ale věděl jsem, co si všichni myslí. Že se mě Ducklinovi ujali, že byli ke mně hodní a že jsem se jim takhle odměnil. Že jsem jako všichni Doylovi. Že takové chátře nelze věřit. A přitom jsem nikdy v celém svém životě neukradl ani to nejmenší. A vůbec poprvé v životě jsem se tenkrát opil. Byl jsem docela bezradný, plukovníku. Řekli mi, že když dobrovolně narukuji, soudce odloží rozsudek. Že však musím přiznat svou vinu. Tak jsem poslechl, narukoval, a už nikdy jsem se tam nevrátil. Ani pro své věci. Ne že by bylo o co stát. Chtěl bych, abyste mě pochopil, plukovníku. Já prostě nemohu. Možná, že to přeháním, že to není tak důležité. Ale mám... svou osobní hrdost. Na střední škole v Ramoně jsem dobře prospíval a vynikal jsem i v atletice. Byl jsem tam známý... jako elita třídy. A pak najednou... všechno se to zvrtilo. Jak by mě asi přivítali?“

Plukovník se na něho upřeně díval a pak uhodil prudce do černých desek. „Nepotrpím si na projevy, ale povím vám několik fakt. Je vám třiatřicet a jste svobodný. V Ramoně nemáte blízké příbuzné. To, co jste mi vyprávěl, se stalo před patnácti lety. Chápu... hloubku vaší jizvy na duši. Do II. světové války jste narukoval trochu pozdě, abyste zažil ty skutečné hrůzy. Od roku 1946 do roku 1950 jste navštěvoval důstojnickou školu a její absolutorium se rovná vysokoškolskému diplomu. Pak jste se zúčastnil války v Koreji. Byl jste dobrý velitel hlídky, když vás zranil úlomek šrapnelu do levého bicepsu. Dostal jste bronzovou hvězdu. Po odchodu do civilu jste udělal příslušné zkoušky a nastoupil na ministerstvo. Byl jste pravidelně povyšován. Před třemi lety vás nasadili na pátrací službu. Mají o vás vysoké mínění. Počítačem I.B.M. prošly osobní materiály spousty veteránů, než nám vyřadil jedenasedmdesát možných kandidátů z Ramony a bezprostředního okolí na západním pobřeží Floridy. Sedmdesát jsme jich okamžitě vyloučili. Měli jsme hroznou radost, když jsme objevili váš spis, pane Doyle, protože jsme už nedoufali, že najdeme někoho tak kvalifikovaného pro úkol, o který

nám jde. Se svou žádostí, aby vás ministerstvo uvolnilo, jsme museli jít hodně vysoko. Není to žádný tuctový projekt, pane Doyle. Postavím vám to takhle: Nikdo není nepostradatelný. Ale pokud se někdo nepostradatelnosti přibližuje, tak je to plukovník M’Gann. I když je vaše naděje na úspěch malá, musíme to zkusit. Kdybychom žili v policejním státě, tento problém by neexistoval. Prostě bychom ho v noci ‚unesli‘ a dopravili tam, kam patří. Ale v našem systému se může vrátit jen dobrovolně. Metody přesvědčování selhaly. Kapitán Derres přišel na myšlenku použít služeb místního rodáka. Jeho názor jsem schválil. A vy si teď myslíte, pane Doyle, že kvůli vaší traumatické zkušenosti z mládí to vzdáme. Jen proto, abychom respektovali vaše osobní cítěčky?“

„Plukovníku, já...“

„Máte zkušenosti z kontrarozvědky. Dokázal jste, že máte schopnosti a fantazii. Dokonce si myslím, že by pro vás mělo být zadostiučiněním ukázat lidem v Ramoně, kam to dotáhl ten kluk Doyle. Byl jste po svém odchodu ve styku s někým z Ramony?“

„S nikým, pane.“

„Ani žádné náhodné setkání?“

„Ne, pane. Vždycky jsem se toho bál.“

Plukovník otevřel dolní zásuvku stolu a vyňal z ní aktovku se zdrhovadlem, plnou papírů. Hodil ji na stůl. „To je materiál, který vám připravili naši lidé pod vedením kapitána Derrese, pane Doyle. Projděte si jej, prosím, pozorně a přijďte sem zítra ve dvě. Pak nám řeknete, jak jste se rozhodl. Pokud kladně, a já v to pevně doufám, podumejte o tom, jaký falešný důvod si vymyslíte pro svůj návrat. Uvažte přitom, že budete mít k dispozici značné finanční prostředky, které nebudete muset vyúčtovat.“

„Pane Doyle,“ přidal se kapitán Derres trochu tiše a nesměle, „to co teď řeknu, není v žádném případě míněno jako nějaká hrozba. Chci jen poukázat na něco, co by nemělo uniknout vaší pozornosti. Abychom si vás mohli vypůjčit, bylo nutno učinit mimořádná opatření. Vaším nadřazeným by asi připadalo velice divné, kdybyste se vrátil a žádal okamžitě o jiné pověření. Asi by je zajímalo, proč jsme vás shledali nevhodným. A bylo by jen lidské, kdyby to ovlivnilo jejich budoucí rozhodování o vašich úkolech a o vašem

postupu. Na druhé straně by znamenala vaše práce pro nás, bez ohledu na její úspěch, řekněme... příjemnou poznámku do vašeho osobního spisu.“ Pousmál se. „Předpokládám, že máte alespoň průměrnou ctižádost. Plukovníku, zmínil jste se o tom, že se nemá s námi spojovat?“

„Ne, děkuji za připomínku, Jerry. Pane Doyle, lituji, ale budete se moci spoléhat jen na sebe. Máme pro to dobré důvody, ale nemohu o nich mluvit. Oficiálně budete na dovolené. Jestliže se dostanete do jakýchkoli nesnází, musíte si z nich pomoci sám. Kdybyste utratil přidělené peníze, nebudeme vám moci okamžitě poskytnout další. Budete si muset vypomocet vlastními prostředky, které vám dodatečně nahradíme. V určitém okamžiku zjistíte, že jste buďto úspěš, nebo že to je beznadějně. V tom případě okamžitě zavoláte sem k nám a sdělíte to kapitánu Derresovi nebo mně. Když se vám někdo ozve po telefonu a zeptá se na vaše zdraví, řeknete, že se vám vede dobře, budete-li mít úspěch. V opačném případě si postěžujete na nemoc. Po vašem telefonátu vyrozumíme ministerstvo, že se brzy vrátíte a požádáte o další pověření. V případě neúspěchu nám musíte přijít poreferovat. Pokud svůj úkol splníte, neuvidíte už asi nikdy ani jednoho z nás.“

Vzal si nabitou aktovku do hotelu. V osm večer se už prokousal celým materiálem. Věděl, jak Jenna zemřela. Zjistil, co má podle nich povědět Crawfordu M’Gannovi. S rutinou zavřel aktovku do hotelového sejfu a vyšel do ulic, rozpálených první vlnou dubnových veder.

Vrátil se z uruguayjského podzimu do washingtonského jara. A nejen to: i do země borovic a palem. Vybavil si noční zvuky Floridy. Hrdliččino „cukruůů“ smíšené s kuňkáním rosníček. Vlny narážející na pilíře trouchnivějícího mola. Staré bárky s rybářskými sítěmi. Nepříjemný kvílivý zvuk navíjených sítí. A z dálky z bažiny tlumený křik aligátorů.

Šel, a nevěděl kam. Vzpomněl si na ta dlouhá léta, po která usiloval o nabytí své nové identity. Všechno mu šlo tak snadno a hladce, až uvěřil, že je z něho nový Alex Doyle. A teď to má začít všechno znovu. Ze sádrové sochy se odloupnou kousky sádry, jeden za druhým, a pod nimi se znovu objeví ono ustrašené, zmatené a

ukřivdění dítě.

Jak obtížný byl asi Jennin návrat? Co se v ní asi odehrávalo? Protože ona odešla první. Šest měsíců před ním. Byli od sebe věkem jen o den a on byl o ten den starší. Utekla s námořníkem z Tampy. Dojel za ní o dovolené do Ramony ve staříckém džípu a pak s ní odjel a zmizel nadobro. Byl z toho skandál v celém městečku. Ta Larkinova holka, ta divoška. A starý Spence Larkin se z toho málem pominul. Byla jeho nejstarší a nejmilovanější dítě. Spence Larkin, lakomý ničema. S ostatními dětmi zacházel, jako by ani nebyly jeho. Jenně stále něco kupoval.

Divoška. Celé město si o ní povídalo. Nebylo nikoho, kdo by ji zvládl. V té malé blondýnce byla nezkrotná energie. Už ve třinácti byla dospělá žena. Šili s ní všichni čerti. Noci zněly jejím pronikavým stříbrným smíchem. Jezdila s partou po celém okrese sem a tam, v autě jich bylo vždycky namačkáno jako much a příkopy u silnice se plnily prázdnými plechovkami od piva a lahvemi od vína. Zajela si zatancovat do Venice a ještě těžce noci stihla jet dál na jih, až do Fort Myers, a pokračovat v tanci.

Vzpomínal na to, že ji vlastně nikdy pořádně neznal. Tu dceru Spence Larkina. Larkin si nahrabal víc, než se jemu, Doylemu, podaří třeba jen vidět pohromadě. Jenna chodila k Ducklinovým s partou. Sedávala u baru a zdravila ho: „Ahoj, Alexi.“ I když se vlastně neznali. Jak U Ducklinových tak i ve škole se o ní hovořilo opovržlivě. „Nedá žádnou práci stáhnout Jenně kalhotky. Ona totiž žádné nenosí.“ Slyšel to nerad a vždycky ho to rozzlobilo, ale nemohl tomu zabránit.

Později, ve druhém ročníku střední školy, ho zařadili do fotbalového mužstva, když se zranil Bowers. Dorostl své nynější výšky, 6 stop a jeden palec, vážil sice jen sto padesát pět liber, ale stala se z něj osobnost. Byl vytrénovaný, samý tvrdý sval a měl šanci prosadit se.

Stal se vítaným členem party a scházel se s nimi, kdykoli měl čas odskočit si z obchodu. Tak se dostal do blízkosti Jenny. Nevěřil, že by s ním šla na rande a tak ji o to ani nepožádal. Udělala to sama. Spence jí dal malý rychlý motorový člun. Koupil jej lacino a dal ho dohromady. V sobotu večer, když se parta zastavila v obchodě, mu to

řekla. Vyčkala, až se ostatní začnou bavit a přestanou poslouchat: „Přijď zítř ráno asi v deset k molu, Alexi. Projedeme se na *Banshee* a uděláme si piknik.“

Projeli zálivem, a pak za přílivu pluli na širé moře kolem opuštěného Kelly Key. Zakotvili u bílého pobřeží na mělčině a na břeh došli pěšky. S jídlem, pivem a prostěradly na ležení. A s Jenniným přenosným červeným rádiem. Ani nemohl uvěřit, že je s ní sám. Za křovím se převlékli do plavek. Povídali si a smáli se. Koupali se, jedli sendviče a zapíjeli je pivem. Zvláštní den, plný stoupajícího napětí a náhodných dotyků. Napětí vrcholilo s houstnoucím šerem, až ji najednou svíral v náruči a slyšel, jak mu šeptá do ucha, že už si myslila, že se toho nikdy neodváží. Jeho touha byla opravdu stejně veliká jako jeho strach. Přál si, aby všechno, co se o ní povídalo, byla lež, pustý výmysl.

Odkulila se od něj vysvlékla si mokré zelenobílé plavky a chvíli tak setrvala, aby si ji mohl prohlédnout. Ostýchal se podívat se na ni, ale stejně silně po tom i toužil a nedovedl od ní odvrátit zrak. Zasmála se a přitiskla se k němu hladovými ústy. Byl panik a připadalo mu, že k tak křehké dívce musí být něžný a ohleduplný. Jenže ona něhu nechtěla. Když ji svíral v objetí, uvědomil si, že ji nezná a nikdy nepozná. Ale nejen on, nýbrž ani nikdo jiný. Byl v jejich spojení, které sama iniciovala, jen nástrojem její nezkrotné, protestující vášně.

Řídil *Banshee* temnými známými vodami s Jenninou hlavou na svém rameni. Zpívali staré písně, ospalí po plavání, pivu a milování. Ani slovem se nezmínili o tom, co se mezi nimi sběhlo. Jenna měla auto zaparkované u mola. Dovezla ho k domu Ducklinových. Když na jeho polibek spontánně zareagovala, požádal ji o další schůzku. Napadlo ho, že pojem „schůzka“ je pro něho vlastně čímsi novým.

„Nevím, Alexi, kdy budu mít čas. Ještě se mi ozvi!“

„Ozvu.“

Ve tmě v posteli se mu všechno najednou zdálo neskutečné a nemohl se vzpamatovat ze svého prvního milostného zážitku, a ještě víc z toho, že to bylo právě s Jennou Larkinovou. Ležel ve tmě a vracel se v duchu ke každé jednotlivé chvíli. K té, kdy ztratil pojem o světě kolem, i k té, kdy ho zase nabyl a zjistil, jak se na něho Jenna

dívá s onou zvláštní zaujatostí. Přemítal o tom, jaká bude další schůzka s ní, a maloval si v duchu nové rozkoše. Trochu si přitom připadal i neslušný, až ho přemohl spánek.

Snažil se dát si s ní další schůzku. Jenže měl málokdy volno, a pak zas neměla čas ona. Asi za dva měsíce po onom pikniku a výletu na *Banshee* odešla. S námořníkem. Pomluv přibylo. Jednou byl v pokušení přilít oleje do ohně prohlášením, že si s ní užil i on, ale zarazil se a zastyděl.

Často pak přemítal, zda ji Spence vypátral a přitáhl nazpět do Ramony. V objemných materiálech plukovníka Pressera našel odpověď. Nevrátila se. Od svých osmnácti až do třiceti, kdy ji potkal M'Gann. Kdyby se spis týkal ženy, kterou neznal, připadalo by mu to odporné. Manželství a rozvod. Modelka pokoutních fotografů a neúspěšných umělců. Zpěvačka skupin třetího řádu vystupujících v pochybných lokálech. Pestré policejní záznamy. Menší noční přestupky, za které vás mohou dostat do chládku v Seattlu a Biloxi, Buffalu a Scrantonu. A všechno jen proto, že byla tak... nezkrotná.

Jak jí asi bylo, když se vrátila jako plukovnickova manželka? Ještě s ní šili všichni čerti? Nebo to pro ni byla ohromná zábava? Proč se vlastně vrátila? Nemusela se přece vracet.

2

Druhý den ráno si vyzvedl aktovku ze sejfu a odjel do Pentagonu. Sdělil jim, že přijímá. Proč, neřekl. Neřekl, že probděl celou noc, než se rozhodl. Neřekl jim, že by v opačném případě žil v jakémsi vakuu a nevěděl, kdo vlastně je. Že by mu nevyhovovala ani jeho stará identita, ale ani ta nově nabytá. Snad to byl pokus najít sebe sama.

Když prohlásil, že si složku nevezme s sebou, podrobili ho křížovému výslechu, než se ubezpečili, že si všechny podstatné informace vštípil do paměti. „A co povíte lidem? Čím jste se zabýval před svým návratem, pane Doyle?“

„Vymyslel jsem si takovou obyčejnou a zároveň pravděpodobnou historku, pane. Znáám dost dobře Jižní Ameriku. A taky se vyznám ve velkých stavebních strojích. Při svém posledním úkolu jsem pracoval pod širým nebem. A myslím, si, že je to na mně vidět. Řada svobodných chlapů se dá najímat na stavební práce v zahraničí za dobrý plat a vracejí se pak domů. Kdybych měl příslušný pas a papíry, že jsem byl poslední tři roky ve Venezuele...“

„Připadá mi to dobré. Jerry, postarejte se, prosím, o to. A důvod, proč se vracíte do Ramony, pane Doyle?“

„Už mám dost toho trmácení se v cizině. Ušetřil jsem si a chci se poohlédnout po nějakém malém obchodě. Pokud se toho v Ramoně moc nezměnilo, pronajmu si srub u pláže. Tak se dostanu blíž k plukovníku M’Gannovi. Postarám se, aby se o mých záměrech dozvědělo co nejvíc lidí. Přijmu nějakou dočasnou práci, abych se dostal snáz k plukovníkovi. Odletím do Tampy, nakoupím si tam správné oblečení a také nějaké ojeté auto. Myslím, že moji krajané si o mně nemyslí, že jsem zbohatl. Nezklamu je a budu mít u sebe jen nezbytnou sumu, abych měl z čeho žít.“

„Říkáte to s hořkostí, pane Doyle.“

„Asi ano. Máte pravdu. Budu však méně nápadný, než kdybych přijel v sedanu z půjčovny a měl na sobě tyhle šaty.“

„Máte úplně pravdu, pane Doyle. Schvaluji váš plán. Není vyumělkovaný a nezapříčiní zbytečně šťouravé dotazy. Jsem si jist,

že to sehrajete důvěryhodně. Kdy může mít pan Doyle své papíry, Jerry?“

„Zítra v poledne, pane plukovníku.“

„Dáme vám na to tolik času, pane Doyle, kolik budete chtít. Myslím, že tři tisíce dolarů vám postačí, co říkáte?“

„Bohatě.“

„Jak je chcete? V cestovních šecích?“

„Alex Doyle, který se dává najímat na stavební práce, nosí peníze v taštičce na těle. Musí mít hotové peníze, žádné šeky.“

Presser se souhlasně zasmál. „Přijďte zítra krátce před polednem.“

V pondělí navečer si v Tampě koupil za tři stovky dodge. Třináctého dubna. Nechtěl dojet do Ramony za tmy. Zastavil se proto v druhořadém motelu na jižním okraji Sarasoty, poblíž Tamiami Trail. Od okamžiku, kdy odjel z Washingtonu, se snažil vžívat do své role.

Než ulehl, pozoroval v zrcadle svou novou podobu. Pískově žluté vlasy měl ostříhány na ježka a šed' na spáncích téměř zmizela. Oči bledě šedomodré. Podlouhlý obličej, v němž se zračila melancholie minulých úkolů, na které byl vždy sám. Velký nos a vzdorná brada. Pokožka, která se snadno opaluje a opálení si udržuje. U levého koutku úst zakroucená jizva. Štíhlé svalovité trénované tělo, velké nohy a pihovaté ruce se silnými kotníky.

Studoval cizince v zrcadle a opakoval si: „Potuloval jsem se všude možně. Jezdil jsem s rypadly, traktory a jeřáby. A taky jsem vrtal.“

Tvář v zrcadle se na něho dívala trochu pasivně, tajuplně, se skrytou pýchou a troškou divokosti.

Natáhl se na postel a naslouchal kamionům, které mu jezdily přímo před oknem. Do pokoje svítil měsíc, vzduch byl plný kouře z výfuků a kvetoucího jasmínu. Domov. Známý a přece jiný. Ze Sarasoty, z té kdysi ospalé vesnice, se stalo živé turistické středisko. Jistě se změnila i Ramona. Ale asi ne tolik. Byla na míle daleko od Tamiami Trail.

Ráno tam vjede přímo po Bay Street. Potily se mu ruce a srdce mu prudce bušilo. Byl v duchu zase oním chlapcem v cele v Davisu, který neví, co s ním bude.

V deset ráno v úterý odbočil z dálnice 41 na státní silnici 978. Jel

pomalu horkým ránem, nad plochou krajinou s křovisky kroužila hejna dravců, a tu a tam míjel dubové remízky a osamělé borovice. Naposledy jel po této silnici opačným směrem. Seděl vzadu se dvěma šerifovými pomocníky a bylo mu špatně od žaludku. Zastavili, aby se mohl vyzvracet u příkopu. Bavili se o lovecké sezóně. Napadlo ho, zda třeba nechtějí, aby se pokusil o útěk.

Asi čtyři míle před městem mu padla do oka první změna. Rozsáhlá zplanýrovaná plocha, na které už zase začalo vyrážet křoví. Velká vybledlá cedule oznamovala, že to jsou *Ramona Heights. Možnost žít na Floridě za rozumnou cenu. Velké čtvrtakové parcely po US\$ 300. Sleva deset dolarů. Výhodné pojištění. Navštivte realitní kancelář.* Ulice nesly názvy států unie a dopravní značky byly vybledlé k nepřečtení. Tu a tam domy z lesklých červených cihel.

Za chvíli se objevily nové domy, v místech, kde kdysi byly jen pastviny, a několik restaurací s obsluhou do auta, motelů a obchodů. Další domy a nová škola ze světlého kamene a skla a před ní řada žlutých autobusů. A ve předu, kde začínalo stromořadí, mohutné duby porostlé mechem, které dávaly stín východnímu konci Bay Street. Byly to duby, zasazené na památku po první světové válce. Pro něho to bylo vždycky znamením, že tam město končí.

Jel stínem Bay Street kolem starých dřevěných domků a domů s ozdobnou štukaturou z dávného období ekonomického rozkvětu a četl zapomenuté názvy postranních uliček. A pak zase vyjel do plného slunce, protože silnice se rozšířila, a díval se na tři bloky obchodního střediska a na modré vody Ramona Bay, rozčísnuté molem a starým dřevěným mostem, jakýmsi pokračováním Bay Street, po kterém se lze dostat k Ramona Key a Ramona Beach.

Starý hotel tam stál jako dřív, se svými mohutnými krytými verandami, ale obchody naproti nahradil supermarket. Byl posazen dozadu a před ním vzniklo parkoviště s oranžovými obdélníky pro jednotlivá auta. Na rozpáleném asfaltu jich bylo plno. Těhotná žena došla k zaprášenému stejnému a za ní chlapec ve špinavé bílé zástěře s vozíkem, na kterém vezl dva velké sáčky s nákupem. Před telefonní budkou seděla holčička a lízala růžovou zmrzlinu z velkého kornoutu. Po obou stranách Bay Street stála na prudkém slunci auta, zaparkovaná předkem k obrubníku. Na Bolleyově železářství nové

firemní označení z umělé hmoty. Na místě Stimsonových domácích spotřebičů velké benzinové čerpadlo. Stáli tam dva červenolící tloušťci s coca-colou v ruce a pozorovali, jak jim mladík dolévá olej do chryslera se státní poznávací značkou státu Ohio.

Na Gordon Building si přečetl jména advokátů a lékařů ve druhém poschodí. Mnoho z nich bylo nových, ale některá znal. Castle Theater bylo zrušené. Místo něho jednotkový obchodní dům a před ním parkovací automaty.

Ducklinovo lahůdkářství se zvětšilo. Přibralo obchod s potravinami a průčelí bylo krémové a růžové, samá umělá hmota a sklo. Zaparkoval před ním. Vyjít z auta a vejít, to snad bylo to nejtěžší, co kdy musel udělat. Starý muž, který připadal Alexovi povědomý, postával u vyložených časopisů a povídal si cosi pro sebe, zahleděn do jakési humoristické knížky. U pultu pojídaly dvě mladé ženy zmrzlinové poháry. Za pultem stála mladá uhrovitá dívka ve žluté nylonové uniformě a pomalu a tiše čistila dřevěnou škrabkou gril. Uprostřed obchodu seděl mladík na patách a rovnal cosi z kartonů do přihrádek. Samí neznámí lidé.

Usadil se na jednu z barových stoliček. Uhrovitá dívka odložila škrabku, očistila si ruce o zástěru a přistoupila k němu z druhé strany pultu.

„Kávu, černou,“ řekl. Když mu ji donesla, zeptal se: „Je tu někde Joe nebo Myra,“

„Joe! Myra? Nevím, kdo to má být!“

„Pan a paní Ducklinovi.“

„Těm to tady už dávno nepatří,“ odpověděla dívka. „Majitel je teď pan Ellman, ale teď tu není.“

Mladé ženy to zaslechly. „Promiňte,“ řekla jedna z nich, „ale to už je dávno, co Joe Ducklin zemřel. Nejméně deset let. Ona to pak pár let vedla sama, ale nakonec to prodala. To je zvláštní, že se někdo ptá po Joeovi. Promiňte, jenom mi to připadalo divný.“

„Kdysi jsem tu žil.“

Mladá silná matrona s širokými boky a kouskem čokolády, který jí uvízl na bradě, se poněkud plaše usmála. „Já tu žiju od narození. Takže bych vás musela znát.“

„Kdysi jsem pracoval právě v tomhle obchodě.“

Druhá žena, bledá blondýna s masitými rty, se na něho upřeně zadívala. „Snad nejste... Alex Doyle? Ale jo, jste to vy!“

„Ano, jsem.“

„Asi mě neznáte, protože jsem byla tenkrát malá holka. Přišel jste k nám za Jodym. Za Jodym Burchem. Já jsem jedna z jeho sester, Junie. Teď Junie Hillyardová. Žena Billyho Hillyarda. A tohle je moje nejlepší přítelkyně, Kathy Hubbardová, dřív Ringová.“

„Já... já se pamatuji na jméno Billyho Hillyarda, ale jako na jméno, ne jako na osobu. Ale na Jodyho rozhodně ano. Žije tady?“

„Jody zemřel. U námořnictva se mu tak zalíbilo, že tam zůstal. Stalo se to před třemi roky. Na zásobovací lodi něco nakládali a něco se někde utrhlo a spadlo to na něj. Strašná věc. Měl odslouženo třináct let a už mu zbývalo jen sedm.“

„To je mi líto.“

„Bylo nám všem tady z toho nanic. Jeho žena se znovu vdala. Moc dlouho nezůstala sama, jen co je pravda. Nebyla odsud, tak jste ji nemoh znát. Byla z Filadelfie.“

„Žije tu ještě Myra Ducklinová?“

„To bych řekla. Pořád v tom samém domě v Palm Street. Já už si vzpomínám, že ste příbuzný a že ste u ní žil. Snad vám ani nemusím...“

Zarazila se a zasmýkla jí oči. Doylovi okamžitě došlo, co se jí v mysli vybavilo. Naklonila se ke své přítelkyni a šeptala jí cosi do ucha. Dost dlouho, a vypadalo to, že nic lichotivého. Kathy Hubbardová se otočila a také se na něho zadívala.

Dojedly poháry a položily peníze na pult. Junie si odkašlala: „Vážně si myslíte, že vás paní Ducklinová ráda uvidí?“

„To nevím.“

„Jste tady na dovolený?“

„Možná, že se sem vrátím, Junie. Co byste mi radila?“

„Bejt vámi, tak bych se radši usadila v Bucket Bay, Alexi Doyle.“ Vyšly z obchodu s velikou důstojností. A když šly k autu obtěžkány balíčky, ještě se za ním podívaly do okna. Junie vypadala jako správná drbna. A teď navíc rozhořčená drbna. Alex Doyle si sem přijede jakoby nic, a co tomu řeknou slušní lidé? A má tu drzost bavit se se mnou! Ukradl peníze své rodině, utekl do armády, a teď si

přijde, po tolika letech, a tváří se jako nevinátko! V laciný sportovní košili a elegantních kalhotách. A vypadá jako chlap, co s ním nejsou žerty.

Položil minci k prázdnému šálku a chystal se odejít, když právě vešel statný starý muž, celý zpocený z vedra venku, a začal si otírat čelo modrým šátkem. Jeff Ellandon. Bývalý starosta Ramony. O patnáct let tělnatější a pomalejší.

Podíval se lišácky na Doylea a zastrčil šátek do kapsy. Poněkud zastřeným a stařecky roztřeseným hlasem prohlásil: „Zdá se mi, že bych tě měl znát, chlapče. Jenže mi začíná vynechávat paměť. Nejsi Booker?“

„Doyle, pane soudce, Alex Doyle.“

„No ano, Bertův kluk. Měl jsi ještě staršího bratra Rafa a ten se utopil tenkrát s tvým tátou. Maminka se jmenovala Mary Ann Elderová a byla z Osprey. Pojd', posadíme se.“

Alex s ním zašel do malého boxu, posadil se proti němu a zadíval se na něho. Objednal si další šálek kávy a soudce Ellandon si dal dvojitou porci čokoládové zmrzliny.

„Řek bych, synu, žeš byl pořádně dlouho pryč. Měls tenkrát nějaké potíže. Vlastně jsi pracoval tady, vid'? Joe Ducklin byl nevlastní bratranec tvýho táty. Měl o tebe starost až do svý smrti. Starej darebák. On a Spence Larkin byli mí dva nejvěrnější kamarádi v celým městě. Myslím si, žeš tenkrát nedostával moc peněz, synku. Co říkáš našemu městu? Že se moc nezměnilo?“

„Viděl jsem spoustu nových věcí, pane soudce.“

„Kdyžs odjel, bylo tu asi patnáct set obyvatel a teď jich není víc než sedmnáct, osmnáct set. Všechny města na sever i na jih rostou jako z vody, jen my přešlapujeme na místě. Není tady žádná budoucnost, chlapče. Kvůli těm zatracenejm Jansonům.“

O nich Alex už dávno věděl. Byli oblíbeným předmětem nenávisti místních obchodníků a kverulantů. Na přelomu století sem přišel z Chicaga lovit ryby bohatý sportovec Janson. Zakoupil pozemky na severním konci Ramona Key a vybudoval tam rybářskou chalupu. Když byl Alex malý kluk, povídalo se, že v té chalupě straší. Když mu bylo asi devět, chalupa shořela. Janson financoval výstavbu silnice a mostu k Ramona Key. A byl tak skálopevně přesvědčen o

budoucnosti té oblasti, že vykoupil za babku všechny pozemky v Ramona Key kromě pásu zálivu v šířce tří čtvrtin míle proti molu, sedm mil od Kelly Key, a také rozsáhlé pozemky na obou stranách ospalé rybářské vesnice. Zemřel v první světové válce a o pozemky se vedly dlouholeté spory. Když byla na Floridě největší konjunktura, chtěli Jansonovy pozemky rozparcelovat a rozprodat, ale než k tomu mohlo dojít, bylo po ní. Od té doby už všechny pokusy něco z těch pozemků koupit zkrachovaly.

„Stále ještě nechtějí prodat ani kousek?“

Soudce hněvivě odpověděl: „Přitom ani nevědí, co s prachama. Už ani víc nechtějí. A to, že to městu škodí, to je jim fuk. Město se může rozrůstat jenom na východ, co tam jsou ty borový lesy. Nikdo sem neinvestuje, aby se sem táhli turisté. Jansonům nepatří jenom ten malej kousek zálivu, jinak všecko.“

„Jste stále starostou, pane soudce?“

„Co tě nemá, chlapče. Od té doby, co jsem starostoval, uteklo hodně vody. Nějakou dobu jsem byl členem Okresní komise, ale nechtělo se mi jezdit na schůze do Davisu. Trmácet se víc než sedmdesát mil jenom proto, abych řekl svůj názor, jestli se má nebo nemá koupit kartotéka za dva šupy. Po smrti Spence Larkina už jsem nemoh do politiky dělat. Víš přece, jaký jsme byli kamarádi. A všecko, co on nechtěl, aby se stalo, se stalo. On vždycky vyhrával a bral celej bank.“

„Kdy vlastně zemřel, pane soudce?“

„Počkej, nech mě přemýšlet. V padesátým, jo v padesátým. Měl bolesti v břiše, ale moc na to nedbal. Nakonec jel do Tampy a tam ho prohlídli a řekli mu, že musí na operaci. Vrátil se a začal se všeho zbavovat. Všecko prodal. Operovali ho a den po operaci umřel. Já a jeden dva další a jeho rodina, my jsme byli jediný, co jim to bylo líto. Ostatní dělali, jako že jim taky, ale spíš si oddechli. On to s lidma neuměl, abys věděl.“

„Přišla Jenna na pohřeb?“

„Ani nápad. Nikdo nevěděl, kde je. Přijela asi až za dva týdny. Jako uragán. Nevím, jak se to domákla. Přijela v obrovském bouráku a s ní takový podivný existence. Měla úplně rudý vlasy a ty nejprůléhavější kalhoty, co jsem kdy viděl. Nezůstala ani přes noc.

Jenom si zjistila, že jí táta odkázal jeden dolar. A stálo jí to za to, jít si pro něj k Wilsonu Willingovi do kanceláře. Na pohřbu nebyl ani Buddy Larkin. Byl v Koreji u maríny. Z rodiny tam byla jenom Betty s maminkou. Betty bylo asi sedmnáct. Starej Angel Cobey jim pak vedl ten servis pro lodě. Když se Buddy vrátil a zjistil, že je Angel bere pěkně na hůl, pustil se do toho s kamarádem od maríny, nějakým Johnnym Geerem. Začalo se jim dařit až asi ve čtyřiapadesátým, když se vrátila domů Betty z koleje v Gainesvillu. Buddy se vyzná v mechanice a Betty je lepší obchodnice, než byl Spence. Jejich maminka Lila rozuměla obchodu jako koza petrželi a Spence jim to nechal v hrozném stavu. Jeho to prostě nebavilo. Ale teď, panečku, teď jim přivázej lodě na opravu z celý oblasti od Tarpon Springs až po Marathon. Protože odváděj dobrou práci za rozumný ceny. Udělali z toho společnost a Johnnyho Geera vzali do toho. Napsali Jenně, jestli se chce taky podílet, ale ona řekla, že nestojí o milodary.“

„Pane soudce, nějak se v tom nevyznám. Proč stáli o tu opravnu? Když jim Larkin musel přece nechat pěkné jmění!“

„Tak já ti povím, synku, co Spence nechal. Ten dům na Grove Road, čistej, bez hypotéky. Tisíc akcií, úplně neprodejnejch. Nikdy z nich nedostali ani cent dividendy. A ovšem zánovní Cadillac. Jestli si vzpomínáš, tak to bylo to jediný, co si Spence kupoval. Každý rok nový fáro a jezdil s ním jako blázen. A taky jedenáct tisíc na hotovosti. A tu opravnu lodí. Kousek půdy. Bezcenný.“

„Kam se tedy poděly všechny ty jeho peníze?“

Uchechtl se. „Dobrá otázka, synku. Bernák by to moc rád věděl. Ježíšmarjá, nikdy jsem nic podobnýho nezažil. Zkoušeli vykopat ten jeho poklad skoro v celým okrese. Mysleli si, že najdou hrnec a v něm milion dolarů. Taky se u soudu projednávalo, že dlužil na daních.“

„Myslíte si, že ty peníze někam zakopal?“

„Já vím jenom, že jich měl víc, než přiznával. Jak se na to koukám, Spence nepočítal, že tak brzo natáhne bačkory. To ti byl pohřeb, chlapče. Asi polovina lidí z Tallahassee a lidí z Okresního úřadu. Starej Spence je měl všechny v hrsti a tak se přišli přesvědčit, jestli je opravdu na pravdě Boží. Když sundali víko rakve, všichni si

oddechli úplně nahlas. Já jsem ho měl rád, i když byl převít. Ale já jsem mu rozuměl. Jeho tatínek lovil ryby na prodej celej svůj život. Když umřel, koupili mu obnošenej kabát a novou šlajfku. A půjčili si od někoho bílou košili. My jsme byli se Spencem kluci s nahým zadkem. Mně to nevadilo, ale jemu jo. A moc. A proto se snažil celej život něčeho se domoct. Byl vlastně pořád strašně sám. Kromě peněz asi stál jen o Jennu. Jenže v ní byla strašná divokost. Po babičce ze Spencovy strany. Ta řádila ve třech okresech, než ji práce a děti přivedly k rozumu. A z těch dětí vyrost jedinej Spence.“

„A pak se Jenna vrátila ještě jednou, že?“

„To bych prosil. Asi před půldruhým rokem. Se svým důležitým manželem. Ten byl v tak mizerným stavu, že ho museli přivést z Tampy sanitkou. Ona vlastně přijela před ním a pronajala si starý Proctorův srub u pláže. Pak se pro něho vrátila, když to tam trochu upravila. V *Davis Journal* psali o její svatbě, ale tady tomu nikdo nechtěl věřit. Až když se tu opravdu objevila, víc než sedm let po Spenceově smrti. Třeba jim chtěla ukázat, kam to dotáhla. Nevím, ale jedno je jistý. Vrátila se jako *lady*. Teda, jak byla voháknutá a jak to hrála. Co se o ní jen ty zdejší klepny nakdákaly! Že prej má tvrdej výraz v obličejí. Mně se zdála prima. Moc se s nikým nebavila, to je pravda, ale měla dost co dělat s tím svým nemocným mužem. Ale s Betty a s Buddym a taky s maminkou se často scházela. A toho plukovníka vypiplala, až se uzdravil. Šest měsíců se o něho starala, v jednom kuse.“

„Četl jsem o tom v novinách, když ji zabili. A v těch článcích naznačovali, že zase začala řádit.“

„Představ si to. Zčistajasna se jedný noci objevila ve *Španělský makrele* na Front Street, co patří Harrymu Bannovi. Nic se tam nezměnilo od tvých časů, chlapče. Pořád ta stejná vyhlášená dupárna. Hlavně když tam přijedou páskové z Bucket Bay. Pořádně si tam přihnula, házela do jukeboxu a koulela kuželky a odešla, až když bar zavřeli. A ne sama.“

Soudce pokýval hlavou a pokračoval: „Tady běhá pěkných pár třicátníků a čtyřicátníků, který Jenna zasvětila do života. A každej chlap, co jednou nějakou ženskou měl, si myslí, že na to má zase právo. A čím víc času od toho uteklo, tím víc to chce znovu. Když

Jenna dělala, jako že je *lady*, tak neměli šanci. Ale když si na ni přestala hrát, slítli se kolem ní jako hejno vos. Skoro každou noc v tom baru a vyváděla, jako by jí na ničem nezáleželo. Nějaký voják řídil její malej modrej olds a vždycky ho zaparkoval buď před *Makrelou* nebo za ní. Jednou ji načapali poldové úplně zpitou za volantem. Tak musela přijet plukovníkova sestra a starat se o něj. Myslím, že se s Jennou moc nesnášely. Buddy, Betty a paní Larkinová se snažili přivést ji zase k rozumu, ale kdepak! Neposlouchala je jako kdysi. Sedla si znovu za volant, i když jí sebrali řidičák, a nabourala to rovnou do starý palmy. Auto úplně do šrotu. Pak na dva tři dny někam zmizela, ale zase se vrátila a začala řádit nanovo.

Šlo to takhle až do jednadvacátýho listopadu, to byl pátek. Spíš už vlastně sobota ráno. Přišla do *Makrely* asi v osum. Viděl jsem ji tam. Náhodou. Zářivě žlutý kalhoty a bílej svetr, obojí vypadalo, že v tom spala, vlasy jako vrabčí hnízdo. Neměla ani centík, a tak jí chlapi kupovali drinky. Vždycky se našel někdo, kdo Jenně koupil pití. Buddy si tam pro ni přišel asi kolem jedenáctý, ale ona mu začala sprostě nadávat. Tak odešel a nechal ji tam. Ale o toms určitě čet.“

„Už se na to tak moc nepamatuji.“

„Najednou se zvedla a odešla. Měla to domů asi míli, možná o něco míň. A po pláži se jde líp než po prašný cestě. Bylo něco po druhý, když vypadla. Na pláži, asi na půl cesty, ji našla ta bláznivá Darceyka, co chodí sbírat ráno mušle za každýho počasí. Jenna ležela na zádech, hlavu na břehu a nohy ve vodě. Žádný znásilnění, nic takovýho. Někdo ji praštil přes hlavu, až jí vyrazil zuby. A pak ji uškrtil. Pro tu Darceyku to musel bejt příšernej pohled. Něco ti povím: Od té doby už blázní daleko míň a přestala chodit ráno na mušle.“

Řeknu ti, že to, co se tu pak semlelo, jsi v životě neviděl. Šerif Roy Lawlor z Davisu a Parnell Lee, státní návladní, a oba hrozně důležitý. A taky zvláštní vyšetřovatel z Tallahassee. A novináři až z Atlanty. Výslechy a fotografování. Město bylo najednou plný lidí. Vyslychali plukovníkovu sestru, a když jim to konečně dovolila, i plukovníka. Oba říkali, že si šli brzy lehnout. Hlavně plukovník na tom přej byl špatně, tak špatně, že by moh sotva někoho zabít, a ze

všech nejmín Jennu. Ptali se všech, co žijou u pláže, i když jich je jen pár, a zavřeli načas všechny, co byli té noci v *Makrele*. Myslím si, že to bylo hlavně proto, že ten plukovník M'Gann je velký zvíře a že Jenna byla předtím v *show businessu*. Noviny se snažily udržovat tu historku při životě. Někdo vyhrabal starý časopisy z osmačtyřicátýho, kde byla Jenna na fotografii, jak ji pánbůh stvořil. A další fotky z nějakýho rodinnýho časopisu, jak drží velkou černou kočku a někam se kouká pryč. V celý zemi asi nebyl mužskej, kterému by uniklo, že je Jenna kus. Víš, chlapče, když Spence ještě žil, tak někdo objevil ten časopis v jednom stánku v Orlandu. Koupil všechny výtisky a další ještě v jiných stáncích a celý město jich bylo plný. A někdo se dostal do servisu a položil ten časopis Spenceovi na stůl. Nikdy nepochopím, jak to, že ho z toho neklepla pepka.

V listopadu jsme tu měli opravdický tóčo. To tedy pokladny jen drncely. Ani bych se moc nedivil, kdyby radnice uspořádala tejdně aspoň jednu vraždu. Aby se tohle město pořádně probudilo. Ty hlavouni trochu strčili do pozadí Donnieho Cappa. Pamatuješ se na něj? Ve třiačtyřicátým se ve službě vytáh, a když se vrátil šerif Roy Lawlor, tak ho udělal svým zástupcem. A tím je pořád a stará se samostatně o svou část okresu. Zná v ní každou píd'. A hrozně rád mlátí lidi do hlavy. Když tu vyšetřovali Lawlor a Lee, musel se zdekovat.

Ale když na nic nepřišli, všechno to zas utichlo. Jennu pochovali vedle Spence. Někdy mě napadá, jestli se smířili aspoň tam. Než utekla, byla šance, že udělá z táty lidskýho tvora. Ale to ho dodělalo.“ Vzdychl. „Necháš starýho člověka celej den plácát, synku, a sám jen posloucháš. Copaks dělal ty celou tu dobu?“

„Byl jsem ve dvou válkách, pane soudce. A pak jsem byl všude možně. V Jižní Americe. Na stavbách. A pak jsem si řekl, že se vrátím a porozhlédnu se tady. Možná, že se tu usadím.“

„Tady to nemá budoucnost, chlapče. Už jsem ti to přece řek. V Ramoně vážně ne. Mladý lidi odsud utíkají a město je rok od roku starší. V moři už nejsou skoro žádný ryby. Cypřiše vykáceli. Vysokou a divoký krocany vystříleli. Tu a tam se sem nastěhuje nějaký ten penzista. Kdo chce mít klid. Protože ten tu najde. Já jsem naopak vždycky toužil po tom podívat se do světa a uvidět z něj ten

větší možnej kus. Ale nejdál jsem se dostal jen do Chicaga v roce devatenáct set dvacet šest. Seděli jsme tam v nějaký komisi a handrkovali se s těma Jansonovejma o pozemky. Bylo to na blití.“

„Stále se ještě zabýváte nemovitostmi, pane soudce?“

„Už jsem na to lénej, chlapče. Mám za rohem kancelář na Gordon Street, ale o zákazníky se mi stará paní Myrtle Loveslessová. To ti je ženská plná energie. Z Caroliny. Rozvedla se tam a tady se usadila. Obstará mi všechno, co je třeba.“

„Chtěl bych si pronajmout nějaký srub na pláži.“

„V pravej čas, synku. Dokud je škola, tak se z města lidi nehnou. Takže teď si můžeš vybrat. Zajdi za Myrtle a pověz jí, že jsi můj přítel.“

„Bojím se... že si lidi pamatují, co se tenkrát stalo, a proč jsem odešel.“

„To si piš, že pamatujou. Tady se toho moc neděje, aby jim to pomohlo zapomenout. A lidi se rádi babraj v neštěstí jinejch. Určitě se některý pokusej pěkně ti to tady zošklivit. Vadí ti to?“

„Vadí, pane soudce.“

„Hm, ale já tě vidím rád, synku.“

Alex vyšel a dal se po Gordon Street. Proti němu šel mladík, sice trochu shrbený, ale vykračoval si, jako by mu patřil svět. Tak tříadvacet, čtyřadvacet, dlouhé rezaté vlasy, tvář spálenou sluncem, vybledlé džíny se záplatami na kolenou, propocená, kdysi bílá košile. Když se zadíval na Alexe až nestoudně a vyzývavě svýma modrýma očima, pocítil Alex, jak se ho zmocňuje stará zlost. Uvědomil si však, že to nemůže být Gil Kemmer. Na to byl moc mladý. Ale do rodiny Kemmerů určitě patří. Do jedné z rodin násilníků z Bucket Bay.

Mladík se zastavil. „Neměl bych tě znát?“ Drze a provokativně.

„Znával jsem dobře Gila. Jsem Alex Doyle.“

„Hrome! Já jsem Lee Kemmer. Ty ses s Gilem pravidelně rvával. Jednou jsi mu poranil zápěstí.“

„Šel po mně nožem.“

Lee Kemmer se začal kývat na prudkém slunci ze strany na stranu a zasvěceně se culil. „Gilovi se to nepovedlo jako tobě. Dostal čtyři roky v Raifordu. Potom rok sekal dobrotu a byl mírnej jako beránek.

Občas se tam dostane na chvíli znovu, protože po nás, Kemmerovejch, pořád pasou. A potřebujou, aby jim někdo makal na silnici zadarmo. Pro toho, kdo se chce trochu povyrazit, je to tu moc špatný. Pojď, zajdem si k *Makrele* a dáme si pivo, Doyle.“

„Dík, ale já mám co dělat.“

„Pořád ti nejsou Kemmerovi dost dobrý?“

„V tom to není.“

„Jestli ti nedoved namlátit brácha, mně se to možná povede. Jednou to zkusím. Řeknu Gilovi, že ses vrátil.“

Alex pokrčil rameny a obešel ho. Když se otočil, Lee stál ještě na místě, ústa od ucha k uchu.

Vešel do realitní kanceláře, malé místnosti s velkým oknem. Na tabuli byl vyvěšený věstník. Rozložitá a dobrosrdečně vypadající černovláška seděla na rohu stolní desky a telefonovala. Zakryla dlaní mluvítko a obrátila se k Alexovi: „Posaďte se, hned to bude. Poslouchej, Emily Ann, ty si to maluješ moc růžově. Ne, já nejsem rozhodně pro to, abys to dávala moc lacino. Ale uvědom si, drahoušku, že už to prodáváš tři roky a že tohle je první firma, která má o to zájem. Podle mě je lepší přistoupit na tu cenu než platit za tu barabiznu daně. Tak dobře, uvidím, jestli by maličko nepřidali. A pak ti zavolám. Měj se, drahoušku.“

Zavěsila a vstala. „Její muž jí umřel už před dvaceti lety. Koupil to tenkrát za čtyřicet dolarů a jí je teď míň než dvanáct set málo. Já jsem Myrtle Lovelessová. Co byste rád?“

„Alex Doyle. Soudce mi řekl, že se na vás mohu obrátit. Rád bych si pronajal srub u pláže.“

„Mám tu nějaké sruby, pane Doyle, ale jsou trochu... primitivní. Jsou...“

„Vím, jaké jsou. Žil jsem tu. Chtěl bych si nějaký pronajmout na měsíc.“

Odemkla velkou zásuvku. Za půl hodiny jí Alex vysázel osmdesát dolarů za měsíční nájem, nakoupil v supermarketu, aniž potkal nějakého známého, a zajel ke Corneyově srubu u pláže. Byl z cypřišového dřeva ohlodaného počasím a stál na pilířích dvě stopy nad zemí. V malém obýváku ratanový nábytek a jutový koberec, ložnice a vzadu malá primitivní kuchyňka s velice hlučnou ledničkou

a vedle koupelna s vanou a sprchový kout jen se studenou vodou. Vepředu malá zastřešená teráska a dvě židle z hliníku a výpletem z umělé hmoty. Od terásky k čáře, kam až dosahovalo moře při vrcholícím přílivu, bylo asi padesát stop. Uložil zásoby, zaplavoval si a dal si studenou sprchu. Pak se usadil na verandě se sýrovým sendvičem a lahví mléka a díval se bílým žářem na hlubokou modř zálivu v začínajícím odpoledni.

Srub vlevo, na který dohlédl za stromy, byl prázdný. Myrtle mu řekla, že i nejbližší srub směrem na sever je prázdný. Ten však neviděl. Až za ním byl Proctorův srub, kde teď žije plukovník M'Gann se sestrou.

Napadlo ho, že se svět vrátil do rozměrů jeho dětství. Znal to tady tak dobře. Chytali kolem pobřeží s Jodym Burchem ryby na háčky v Jodyho staré pramici. Měli starý reflektor a střídali se. Ani ne dvě stě yardů od místa, kde sedí, pomáhal se sítěmi, když se tam objevily parmice. Voda jich byla plná, víc než míli do délky a sto yardů do šířky a bylo jich tam nahuštěno, že se po nich dalo skoro chodit. Stovky a stovky tun ryb a každá loď jich přivážela obrovské množství. Vybíral je ze sítí, až mu paže ztěžkly na olovo. Nikdo však z toho bohatství ryb moc neměl. Nejdřív to bylo sedm centů za libru, pak to kleslo na pět, později už jen na tři a dokonce až na jediný cent, a nakonec se jich nebylo možno zbavit ani zadarmo. Zakopávali je po celém městě pod ovocné stromy a keře.

Pikniky nedělní školy bývaly téměř vždycky u Proctorova srubu, kde teď bydlí plukovník. A každý z kluků plaval tak daleko, jak mu síly stačily, a dělal, že neslyší, jak ho volá pastor Mountainberry nazpět.

Kousek výš po pláži nastražili tenkrát s Edem Torrancem pasti na kraby a pochytili jich spousty. Koupil si za ně kolo *American Flyer* a Joe Ducklin se zlobil. Měl prý si za to raději koupit něco na sebe.

Všechno to v jeho mysli znovu ožívalo. Najednou, jako když byl dítě, přestal pro něho existovat svět kromě tohoto kousku země. To ostatní byly najednou zas jen barevné mapy a nic neříkající jména. I když sjezdil pěkný kus toho velkého světa, v tu chvíli mu připadal nereálný. Jako cosi vymyšleného. Teď byl doma a – jako v dětství – co bylo za hranicemi tohoto světa, jako by neexistovalo.

Záliv byl klidný a celková atmosféra dne kupodivu také – nikde se nemrskala návnada, nelovili rybáci, ani hbití vodouši.

V tichu k němu doléhalo zdálky praskání dřevěných klád starého mostu a pak najednou zvuk motoru. Po písku jelo auto a blížilo se k němu. Zaslechl, jak zastavilo za srubem. Vstal, došel ke kuchyňským dveřím a podíval se škvírou v žaluzii. Vedle jeho starého šedého dodge zaparkoval otlučený modrý džíp. Na boku měl nápis *Larkinův servis pro lodě – Ramona, Florida*.

Z džípu vystoupila dívka. Chvilí postála, zadívala se na srub a pak popošla ke kuchyňským dveřím.

3

Byla to urostlá dívka, velice půvabná. Šla k němu trochu houpavým krokem. Modré džínové šortky, červená halenka bez rukávů s úzkými svislými proužky a nášivkami z opraného modrého kanafasu na ramenou. Měla mohutnou hřívu hrubých světle narezlých vlasů, navíc vybledlých pobytem na slunci. Byla překrásně do bronzova opálená a bylo vidět na první pohled, že to není opálení pracně získané soustavným natíráním oleji a krémy.

Zastavila se přede dvěma dřevěnými schůdky a usmála se na něho zdvořile a nesměle. Její tvář mu připomněla sličnost lvice. Bledé oči posazené dost široko od sebe, pevná struktura čelistí a široká a trochu divoká ústa.

„Omlouvám se, že vás obtěžuji.“

„Ani v nejmenším. Pojd'te dál.“

Vešla do kuchyně. Když se octla u něho, uvědomil si Alex, že tahle vysoká, silná a vitální žena by byla ve střevících s vysokými podpatky stejně veliká jako on.

„Měla na to myslet Myrtle. Paní Carneyová nám dovolila, abychom se tady převlékali, dokud tu nikdo nebydlí. A nechali jsme si tady pár věcí. Možná, že jste na ně přišel a divil se, co tu dělají. Tady je klíč, který mám vypůjčený. Jistě byste nechtěl, aby měl někdo cizí klíč od vašeho hradu.“

„Pěkný hrad. Ale nic jsem tu nenašel. Asi proto, že jsem se tu vlastně ani pořádně nerozhlédl.“

„Je to jen pár maličkostí v té malé komůrce u obýváku. Plavky, ploutve, brýle a ručníky. Potkala jsem Myrtle na Bay Street a ona mi řekla, že to právě pronajala. Vzala bych si ty věci.“

„Mně nepřekáží. Tu komůrku ani nepotřebuji. Pokud jde o mne, mohou tady ty věci klidně zůstat a můžete si je s manželem vzít, kdykoli se vám zachce si jít zaplavat.“

„Chodím sem s bratrem. Nemůžeme vás takhle obtěžovat.“

Svitlo mu, proč mu připadá od samého počátku tak povědomá. Byla to Jenna v hrubším vydání. Na rozdíl od ní spíš upřímná než

smyslná, spíš otevřená než zlomyslná. Jak to, že na to nepřišel hned?

„Nejste Betty Larkinová?“

„Jsem a znám vás. Chci říct, viděla jsem vás kdysi, ale je to už dávno. Jen si nemohu vzpomenout na vaše jméno a Myrtle mi je neřekla.“

„Doyle. Alex Doyle.“

Blýsklo jí v očích a matně si sáhla na hrdlo. „Samozřejmě! No jasně! A moc jste se nezměnil. A já jsem vás takhle přepadla. Jak jsem vás mohla hned nepoznat!“ Zrudla pod nánosem bronzů.

„To, co vám teď řeknu, Betty, není lichotivé, ale já si nemohu pomoci: Já si na vás vůbec nevzpomínám. Na Jennu a trochu na Buddyho, ale na vás vůbec ne.“

„Chodívala jsem k Ducklinovým a vydržela jsem tam cucat citrónovou limonádu celou věčnost. Ale velký fotbalový šampion si nevšímal jedenáctileté holky. Byla jsem tenkrát samá ruka, samá noha, Alexi. Velká už skoro jako teď, ale kost a kůže. Chodila jsem na všechny zápasy ve městě i jinde. Vystříhovala jsem si o vás všecko z *Davis Journalu* a lepila jsem si to do sešitu. A k tomu jsem připojovala ve svém deníku vlastní komentáře. Není to dětinská hloupost, co říkáte?“

„To sice je, ale mně právě teď lichotí.“

„Jste tu dlouho?“

„Od dnešního dopoledne. S nikým jsem zatím nemluvil, jen se soudcem Ellandonem. Seděli jsme u Ducklinových a on mě zasvětil do toho, jak to tu teď vypadá. Nemohu vám sice nabídnout citrónovou limonádu, ale dal jsem do lednice pivo a to by teď mohlo mít tu správnou teplotu.“

„To zní lákavě. Prosím, jen láhev nebo plechovku, žádnou sklenici.“

Otevřel dvě plechovky a sedli si s nimi na verandu. Zeptala se ho, co předtím dělal, a Alex jí řekl totéž, co soudci. A ona pak jako by vytušila, co ho zajímá, spustila o jeho kamarádech. Koho si kdo vzal, kdo už nežije a kdo se odstěhoval. Kdo má děti a kdo se rozvedl. Tím, že měla starší sestru a staršího bratra, věděla o jeho věkové skupině víc než jiní její vrstevníci. Jen o několika málo jménech mu nemohla nic povědět.

Překvapilo ho, co se jich odstěhovalo. Když začala povídat o Jodym Burchovi, přerušil ji: „To už vím. U Ducklinových byla Junie s Kathy Hubbardovou a řekla mi to. Je to škoda. A ona si pak najednou vzpomněla i na tu špínu v souvislosti se mnou. A byla dost nepříjemná a rychle odešla.“

„S Junie to je k nevydržení, Alexi. Chudák Billy Hillyard. Ten asi lituje, že si ji vůbec bral. Ona je navenek nádoba plná ctnosti a dobročinnosti, ale skutečná pravda je ta, že ji to doma nudí. I děti. Tak se odreagovává v různých výběrech.“

Chvilí mlčeli. Pak se ozval Alex. „Když se ‚hrdina‘ najednou skácí z pomníku, je najednou dívčí deník na draka.“

Usmála se. Ale byl to dobrácký úsměv, při kterém se jí zúžily oči a nakrabatil opálený nos. „Mně se tenkrát zřítíl svět, Alexi. Ale já jsem vás statečně bránila. Nedovedete si představit, kolik kopanců, škrábanců a vyrvaných vlasů mě to stálo. Nesnesla jsem, aby vám nadávali.“

„A nadávali pěkně, vidíte?“

„Moc. Nebyl jste zvyklý pít. Bylo to poprvé a nikdy předtím jste nic neprovedl. Nedovedla jsem pochopit, proč se k vám lidi chovali tak... záštiplně.“

„Vážně to nevíte?“

„Vážně ne.“

„Protože jsem byl syn Berta Doylea. Dítě z Chaney's Bayou a Chaney's Bayou je jen o poznání lepší než Bucket Bay. Byl jsem odtamtud, kde se hází všechno smetí a svinstvo rovnou do moře, kde lidi celý týden rybaří a v sobotu v noci se opíjejí do němoty. Táta a bratr se mi utopili a maminka drhla podlahu v kuchyni hotelu Ramona, až se úplně udřela. Bylo to po čertech nepříjemné, že má Joe Ducklin takové ničemné příbuzenstvo. Ale vždyť to zase tak blízké příbuzenstvo ani nebylo a copak to od něho nebylo šlechetné, že se mne ujal? Nikoho nikdy nenapadlo, kolik Joe ušetřil na mzdách, které by někomu jinému musel vyplácet. Ode mne se čekal vděk. A taky, že budu setsakra vědět, kde je moje místo. Když jsem měl ve škole lepší výsledky než jejich synové a dcery, urazilo je to, stejně tak, jako že jsem utíkal rychleji a uměl to líp s míčem. A že jsem rychleji vstával, když mě porazili, a snáz se dovedl otřepat.“

Žárlili na moji popularitu ve škole, na to, že mě všude možně zvali, a nechťeli, abych lital s jejich dětmi. Vadilo jim, že se umím chovat, že vím, jak vychovaně jíst, a jen číhali na příležitost něco mi přišít. Mně, klukovi ze spodiny. Prostě jsem v jejich očích příliš ‚vyrostl‘. A ta jejich příležitost přišla. Bylo to přesně to, po čem toužili. Opil se a okradl starého Joea. Copak jsme to stále neříkali? Nikomu z tamtoho ‚bahna‘ se nedá věřit. Dříve či později vám něco provedou. Je to v nich. S tím se nedá nic dělat.“

Odvrátil se od ní a zadíval se na jih po odpolední pláži. Cítil, jak mu proti jeho vůli vnikly do očí slzy.

„Ale, Alexi, Alexi,“ řekla jemně. Položila mu na chvíli ruku na rameno, ale hned ji odtrhla. „Už je to tak dlouho. Byl jste tenkrát skoro dítě.“

Když nabyl opět sebekontroly, obrátil se k ní a hořce se pousmál. „Je to tak dlouho, že by mi přece nestálo za to, abych lhal, co říkáte?“

„Ano... ano. Jak to myslíte?“

„Tak. Že jsem to neudělal.“

Zamračila se a zahleděla se mu do obličeje. „Ale přiznal jste se. V novinách to tak stálo.“

„Přiznal. Hučeli do mě, že skončím v Raifordu, jestli se budu bránit. ‚Tak buď rozumněj, chlapče,‘ říkali ‚přiznej se, a když se přihlásíš do armády, tak to soudce smete ze stolu.‘ Stejně jsem se chtěl přihlásit. Proto jsme přece měli tu párty. Na rozloučenou. Na chvíli jsem ztratil vědomí. Někdo mi vzal z kapsy klíč. Vzali dvacet kartonů cigaret, pera a zapalovače a skoro dvě stě dolarů z pokladny. Pak mi zase vrátili klíč do kapsy a k němu dvě dvacetidolarovky a tři plnicí pera.“

„Měl jste se *bít*!“

„To vím teď taky, Betty. Ale bylo mi špatně, byl jsem ustrašený a zmatený. Chtěl jsem se jenom dostat z té cely, narukovat a v životě si už na Ramonu ani nevzpomenout.“

„Proč jste nenapsal později Joeovi a neřekl mu pravdu, Alexi? Nebo některému z vašich kamarádů?“

„Joeovi nemělo smysl psát. Mohl jsem napsat Myře. Taky jsem napsal začátky asi tuctu dopisů, ale nedovedl jsem to správně

vyjádřit. A tak jsem je zase roztrhal. Umínil jsem si, že to vysvětlím, až mi skončí vojna. Že si zahraji na detektiva a odhalím, kdo to skutečně provedl. Když jsem pak dovožákoval... tak se mi už nechťelo zpátky. Myslel jsem, že se sem nebudu umět nikdy vrátit.“

„A teď jste tady.“

„Jsem starší a snad i... smělejší.“

„Ale pořád to bolí, co? Když jste mi to vyprávěl, byla v tom taková hořkost... taková zvláštní hořkost. Napadlo vás někdy, kdo to mohl udělat?“

„Byla to veliká párty, Betty. Pilo se pivo a tančilo. Tak stovka výrostků. Nutili mě, abych pronášel proslovy. Pak dostal Willy Reiser ten ztřeštěný nápad lít do piva whisky. Pustili nás do sálu a mě pak strčili do jedné z těch malých místností vzadu, když jsem předčasně odpadl. Do ruky mi dali kytky a řádili dál. Mohl to udělat kdokoli. Ze sálu není k Ducklinovým daleko. Možná, že měli auto na ty cigarety, ale stejně tak dobře si mohli auto na tu chvíli vypůjčit. Nikdy se asi nedozvím, kdo to udělal, Betty.“

„Takový sprostý, podlý trik! Svést to na nevinného je horší než ta krádež sama. Ale tak jako tak, starý Joe si na vás nemusel stěžovat.“

„Tomu to udělalo strašně dobře. Něco vám povím, Betty. Před patnácti lety jsem se to snažil říct po pravdě policii a taky Joeovi. Ale vy jste první, komu jsem to skutečně pověděl. Pokládal jsem to za věc cti, nechat si to pro sebe. Myslím si, že jsem se vám s tím svěřil kvůli... kvůli těm výstřižkům a těm vašim poznámkám v deníku. Ale teď mi povězte něco o sobě, Betty. Zajímá mě přece můj bývalý fanoušek, vlastně fanyka.“

„Já... já jsem takový nevýznamný člen rodiny. Takový velký, zdravý kuň bez komplikací. Když jsem se vrátila ze školy v Gainesvillu, začala jsem pracovat v opravně. Jsem něco jako velitelka nebo ředitelka nebo tak něco. Buddy se stará o práci v dílně a já o všechno ostatní. Žijeme oba s maminkou stále v tom starém domě na Grove Road. Johnny Geer si pronajal od maminky pokoj a platíme mu podíl.“

„Takže pracujete a chodíte si zaplavat?“

„A zaplachtit, Alexi. V mé maličké lodičce *Lady Bird*. A to je všechno. A mně to stačí. Všichni se pokoušíme vzpamatovat se z

toho..., co se stalo.“

„Je mi to hrozně líto, Betty.“

Pokřčila rameny. „Něco se jí muselo dříve nebo později stát. Nikdo nevěděl, co to bude. Je strašné, že to bylo právě to. Ten, kdo to udělal, se tady může ještě stále potulovat. To je dost hrozná představa. Povídali jsme si o ní s Buddym. Měli jsme ji asi rádi, i když ne zrovna moc. Nemůžete mít rád někoho, kdo o to nestojí, kdo to přímo odmítá.“ Podívala se na hodinky. „No, to jsem se zakecala!“

„Přijďte zase. Kdykoli se vám zachce.“

„A vy se přijďte podívat k nám do servisu.“

„Přijedu. A vy si tu nechte své věci, vůbec mi nepřekáží.“

Doprovodil ji k džípu. Podala mu ruku. Měla ženský ale pevný stisk. „Doufám, že se tu načas zdržíte, Alexi.“

„Já taky doufám.“

„Vy jste Jennu znal... dost dobře, že?“

Bylo znát, že se jí to nesnadno říká a že jí to je nepříjemné.

„Byli jsme ve stejné partě, ale nic zvláštního jsem pro ni neznamenal. Proč se ptáte?“

„Vlastně nevím. Jen tak.“

„Je to místo, kde ji našli, daleko odsud?“

Usedla za volant a podívala se na něho. „Vy se, Alexi, můžete ptát a dostanete i odpověď, protože jste z Ramony. Ale pro cizince, kteří by sem přišli slídit, to tady není bezpečné. Všichni ve městě chtějí, aby se na to zapomnělo. Psalo se o tom... až moc a nepěkně. Nejdřív to bylo pro město vzrušující, ale teď to je spíš hanba. To nejhorší jsme před maminkou zatajili. Naštěstí. A myslím, že i Celia utajila před plukovníkem M’Gannem, co se dalo. Nebylo to daleko od tohohle srubu, Alexi. Asi tři sta yardů na jih. Proti těm třem velkým australským borovicím.“

„Jak to přijal plukovník M’Gann?“

„Nevím. Celia nechce vidět nikoho z rodiny Larkinů. A co Celia chce, to i dosáhne. Nikdo z nás neviděl plukovníka od té doby, co se to... stalo. Myslím, že to Celii vyhovuje. Její milovaný bratr se oženil tak hluboko pod svou úroveň. Je mi to líto, ale nejraději bych si před ní odplivla. Na shledanou, Alexi!“

Díval se za džípem, až mu zmizel v zatáčce. Než k ní došla,

otočila se dozadu a zamávala mu. Byl to hezký obrázek. Zašlý modrý džíp a oblaka bílého prachu za ním, její rozevláté vlasy a opálená ramena v červené halence. Když se vrátil k zadním dveřím, zaslechl znovu rachot klád, jak jela po dřevěném mostě.

Posadil se s další plechovkou piva na verandu. Cítil se neobyčejně uvolněně a měl v sobě zvláštní vnitřní mír. Povědět jí pravdu byl pro něho zřejmě druh jakési terapie. Neuvědomil si předtím, jak naléhavě to vlastně potřeboval. Jako by se zbavil čehosi těžkého a zkyslého ze žaludku. Vyvolal si v duchu obraz hubeného nohatého děvčete, které se za něho kdysi tak bralo, a maně se pousmál.

Přestože se Jenna a Betty zjevem podobaly, byl mezi nimi zásadní rozdíl. Jenna nikdy nebyla schopna pohybovat se nebo hovořit, aniž z toho neudělala nějakou provokaci. Její sexuální hlad ji obklopoval jako nezaměnitelná aura agresivity a současně i submisivity.

Na rozdíl od ní si Betty zvykla chovat se tak, že vědomě negovala svou krásu a podceňovala svůj šarm. Vypadalo to, jako by si ani nebyla vědoma svého krásného těla. Její pohyby byly zcela přirozené, beze stopy afektovanosti, jako by byla asexuální. Přitom měla překrásnou postavu, rovná ramena, plná ňadra, úzký pas a dlouhé štíhlé nohy. Na verandě se posadila s nohama na zábradlí, nebo zkřížila nohy, a nebyla v tom špetka koketérie nebo vědomí, že stojí za mužský pohled.

Měl pocit, že by ji nesmírně překvapilo, kdyby se nějaký muž pokusil políbit ji. Asi by se na něho podívala a řekla nevrle: „Zbláznil jste se?“ Jaký div, že byla v šestadvaceti dosud svobodná a, jak to vypadalo, docela spokojená se svým stavem.

Dopil, oblékl si plavky a pořádně daleko si zaplaval. Vylezl z vody u těch tří borovic. Na písku nebyla po odlivu žádná stopa. Hnědý krab si to šinul stranou, a než zmizel v doupěti, zadíval se na něho očima na stopkách. Tak tady někde ji našli. A krutá ironie tomu chtěla, že v její obvyklé poloze – na zádech. V zašpiněném bílém svetru a v zašpiněných žlutých kalhotách, s rozbitými ústy a zamazaným obličejem a se začernalým jazykem vykukujícím z oteklých rtů.

Živě si ji představil na jiné pláži. Její ústa, která líbal. A oči a hrdlo také.

Malá opilá žena, *lady* ve žlutých kalhotách, vrávorající po pobřeží domů ke spícímu invalidnímu manželovi. Jak si prozpěvuje opilým hlasem „Ša la la li“ a „Cá rá rá“, když si nedovedla vzpomenout na slova. A jak jde někdo za ní. Nebo jak na ni čeká u borovic. Jak nejdřív slyší jen opilý zpěv a potom spatří bílý svetr a žluté kalhoty ve tmě listopadové noci.

Ještě jedna vzpomínka na Jennu byla velice živá. Blízko Windy Pass piknik na pláži a koupání za svitu měsíce. A obrovský táborák. Hráli hru na budoucnost a vymýšleli si pro každého trochu komickou a trochu strašidelnou budoucnost. Jenna seděla s nohama pod sebou jako Buddha, přes ramena měla přehozené pánské sako a měla tváře červené od ohně. Hra se pak stala vážnější, když každý měl prohlásit, čím by sám chtěl být. Když přišla řada na ni, zadívala se premítavě do uhasínajícího ohně, nezvykle ztichla, její živost na chvíli docela zmizela.

„Myslím si, že by mi stačilo *být*. Nechci si vybírat, nechci být jednou jedinou osobou. Chci mít *všechno*.“ Vyskočila, shodila sako, strčila do Willyho Reiseru bosou nohou, až se překulil do písku, a pak se rozeběhla do moře. Willy běžel za ní a vykřikoval nahlas, co jí všechno za to provede.

Alex se znovu zadíval na neposkvrněnou pláž, kde ji našli, a naskočila mu husí kůže na šíji a rukou. Jakási atavistická výstraha. Rozhlédl se, ale nikde ani živáčka. Jen krab vystrčil hlavu z doupěte a pozoroval ho trpělivě a zároveň obezřetně.

4

Ráno bylo parné a mlhavé, záliv šedivý a jakoby olejnatý. Na zpeklý písek pláže dorážely jen malé líné vlny. Za svítání slyšel Alex, jak v dálce rybáři vnadí. Zajel si proto později do města a koupil si v Bolleyově železářství levnou rybářskou výbavu a několik bílých a žlutých nylonových vlasců.

Obsluhoval ho Cal Bolley, majitelův syn. Na majitele Clema Bolleye se Alex pamatoval jako na obtloustlého zamračeného muže. Komandovala ho jeho neurotická manželka, která se toužila společensky uplatnit. I Cal byl v jeho vzpomínce obézní kluk, oběť krutých chlapeckých žertů. Jeho původní plachost se změnila na zatrpklost.

„Ahoj, Cale.“

„Ahoj, Doyle.“ Ani stín úsměvu, ani potřesení rukou, ani náznak radosti.

„Jsem rád, že mě aspoň někdo poznal.“

„Slyšel jsem, že ses vrátil. Tam na pláž.“

„Jak se vede tátovi?“

„Měl infarkt. Nevylezl tři roky z postele.“ Poprvé se jeho tvář mihl náznak lidské účasti a současně i jakéhosi zadostiučinění a zastíraného uspokojení.

„To je mi líto. Chtěl bych udici s navijákem.“

„Tamhle jsou. Ale za hotový, Alexi. Na dluh nedávám.“

„Samozřejmě, Cale, za hotové.“

Alex si vybral, co potřeboval. Bolley mu omotal ledabyly udici provazem a umělé návnady, naviják a vlasce vložil do papírového sáčku. Na druhém konci krámu předváděl prodavač staré dáme větrák.

Když Alex zaplatil a dostal nazpět, řekl: „Děkuji ti za milé přivítání, Cale. Takovou srdečnost jsem snad ani nečekal.“

Cal Bolley se na něho upřeně zadíval. „Co bys chtěl? Měl jsem snad najmout kapelu? Nemůžu bránit takovej, jako seš ty, aby u mě nekoupili. Vemu si vaše peníze, jestli nějaký máte. Ale nejsem tady

od toho, abych se s váma bavil.“

Když šel Alex ke dveřím, přímo na sobě cítil Bolleyova malá pichlavá prasečí očka.

Sedl si za volant a uvědomil si, že musí cosi udělat a že to bude tím těžší, čím déle to bude odkládat. Donutil se zajet do Palm Street. Starý dům zřejmě nedávno natřeli. Touž barvou, na kterou se pamatoval. Krémovou s hnědými okraji. Podíval se na okno, které vedlo do jeho pokoje, zastavil se u prahu a zazvonil. Zkoušel proniknout mezerami žaluzií do temné předsíně. Co když se mu dostane stejného přivítání jako od Cala? Jenže tohle by víc bolelo.

„Už jdu, už jdu,“ uslyšel. Sešla dolů v opraných šatech s potiskem a utírala si ruce o zástěru. Droboučká stařenka s bílými vlasy, ostrými rysy a nezkrotnou nervní energií.

„Kdo je?“ Podívala se kukátkem a tvář se jí rozzářila. Alex si uvědomil, poprvé, jak musela být Myra Ducklinová krásné děvče. Otevřela, vrhla se mu do náruče, vtáhla ho dovnitř a znovu ho objala. Objímala ho a mumlala mu cosi přímo do hrudi. Pochopil, že stále jen opakuje jeho jméno. Pak ho odstrčila, uchopila ho za paže a zadívala se mu do tváře. Slzela a usmívala se zároveň.

„Nikdy jsi mi nenapsal ani řádku!“ pronesla vyčítavě třesoucím se hlasem. „Nikdy ani řádku, Alexi!“

„Chtěl jsem, teto Myro, opravdu jsem chtěl, jako je Bůh nade mnou.“

„Neber jméno Boží nadarmo. Mluvíš s pobožnou paní, Alexi.“ Vzala ho za ruce. „Je z tebe muž, Alexi. Nikdo tě asi nepovažuje za krasavce, ale máš upřímnou tvář, Alexi. Pěknou, dobráckou. Pojď do obýváku. Já jsem tak ráda, že tě zase vidím! Taková doba! Tak strašně dlouhá doba!“

Vešli do malého, staromódního, pečlivě uklizeného pokoje. Posadila se vedle něho na gauč, stiskla mu ruku a řekla: „V komoře mám pro tebe krabici, ve který je všechno, co tu zůstalo po tvé rodině. Různý papíry a fotografie a taky tvoje školní sešity a tvoje sportovní trofeje a i tvoje šaty. Dala jsem do krabice hodně kuliček proti molům, ale asi nemělo smysl, že jsem ty šaty schovávala. Joe chtěl všechno vyhodit, jak zuřil, ale mně bylo jasné, že by to byl nekřesťanský skutek.“

„Mě... mě ani nenapadlo, teto Myro, že budeš mít ze mne takovou radost. Joe by asi neměl, vid'? Je mi líto, co se stalo s Joem.“

„Jsi hlupáček, Alexi. Ta malá patálie přece nemá co dělat s tím, že tě mám ráda, to bys moh vědět. Tam, kde je láska, tam musí bejt i odpouštění. Ale tys mi nikdy nedal příležitost. Modlila jsem se pořád, aby ses vrátil, abys najednou stál tam u dveří, zrovna tak, jak jsi tam stál dneska. A pak jsem si myslela, že se toho nedočkám a přestala jsem se modlit. Ale každej den jsem na tebe myslela, kde asi jsi a co děláš. Něco ti povím. Nikdy jsem nepřestala Joea milovat, ale když se k tobě choval tak hrozně a chtěl, aby tě zavřeli, tak to bylo pro mě moc těžký mít k němu stejnej cit jako předtím. Po tom, co se to stalo, už to nebylo mezi náma nějak... jako dřív. Bylo to skoro jako dřív, ale ne úplně. Jako by něco umřelo. A když umřel, tak to bylo ještě horší. Já nevím, proč, ale bylo to tak.“

„Ty mě zahanbuješ, teto Myro.“

„Tak toho nechme, chlapče. Vím, jak se tě strašně dotklo, jak se Joe tenkrát choval. A to víš, žena musí stát při svém muži. Udělals tenkrát hloupost a vypadalo to jako ošklivá věc, já vím, ale já jsem věděla, že nejseš špatnej. Mohlo za to to pití a špatná společnost. Ta banda mladejch tam tenkrát hrozně řádila a já ti řeknu, že mladý sou rok od roku divočejší. Nevím vůbec, jak to takhle se světem dopadne. Někdy si myslím, že musej na svět dopadnout ty strašný bomby, aby se vzpamatoval, ale vím, že je to rouhání. A teď to všechno, Alexi, hod' za hlavu a pověz mi, cos celou tu dobu dělal. Já tě musím pořád držet za ruku, abych si byla jistá, že tu seš se mnou.“

„Teto Myro, nechtěl jsem ti to vypravovat. Ale teď to udělám.“ Poslouchala ho napjatě a pozorně, když jí vyprávěl totéž co Betty Larkinové o té domnělé krádeži.

Když skončil, sklopila hlavu. „Proč to takhle nevěděl Joe!“

„Pokoušel jsem se mu to vysvětlit, teto Myro, ve vězení v Davisu, ale on mě neposlouchal.“

Zadívala se na něho překvapivě tvrdě. „Nechtěl, abych šla s ním. A nikdy mi o tom neřekl ani slovo. Ani na smrtelný posteli neměl tu... slušnost mi o tom povědět. Já jsem jenom věděla, že ty sám si řek, chlapče, žes to udělal, a že tě nechají, když se dáš na vojnu. Ale

teď už to je dávno pryč. I když to je hrůza, co si dovedou lidi navzájem provádět. Ani jsem se tě nezeptala, jestli jsi ženatý.“

„Nejsem, teto Myro.“

„Ale to je život k ničemu, Alexi. Osamělej a špatný jídlo po hospodách a nakonec z tebe bude mrzutej starej mládenec. Ve městě je pár pěkných děvčat.“

„Zadrž, teto Myro!“

„Tak dobře. A teď mi pověz, cos dělal.“

Vyprávěl jí o dvou válkách, kterých se zúčastnil, a o vzdálených místech, kde pobýval. Přerušila ho štíhlá, půvabná, mladá černoška v bílé uniformě. „Paní Ducklinová, nerada vás ruším, ale paní Stimsonová se mi nějak nezdá. Dýchá strašně divně.“

„Promiň, Alexi.“ Myra Ducklinová odběhla a začala rychle stoupat po schodišti v hale. Zanedlouho se vrátila. Slyšel, jak telefonuje nějakému lékaři, zdálo se mu, že zaslechl jméno Kearnie, ale to mu nic neříkalo. Když položila sluchátko, vrátila se nahoru a zůstala tam asi deset minut. Pak kdosi zazvonil a černá dívka vpustila dovnitř mladého muže s lékařskou brašnou. Měl pod nosem mohutný nepěstěný černý knír.

Po chvíli lékař sešel dolů, kamsi zatelefonoval a odešel. Myra se vrátila do pokoje, unavená a zesmutnělá.

„Umřela hned po tom, co přišel doktor Kearnie. Stará paní Stimsonová. Bylo jí jedenadevadesát. Já se ti teď nebudu moct věnovat, Alexi. Musím to zavolat její rodině a pak Bratřím Jeffryům, aby si pro ni někdo přijel. A musím zajít ke svejm ostatním lidem a trochu je utěšit. Když někdo tady umře, hrozně to na ně působí.“

„Já tomu nerozumím, teto Myro. Ty tu máš nějaký starobinec?“

„Ano, řádně povolený a zaregistrovaný.“ Zatvářila se trochu jakoby provinile. Od samého počátku se Alexovi zdálo, že cítí zvláštní pach po dezinfekci a onen podivně nasládlý zápach nemocnic.

„Když Joe umřel, měla sem krám prodat, kdybych měla dost rozumu. Ale já jsem ho naopak chtěla vést sama. Myslela jsem si, že dovedu víc, než jsem opravdu zvládla. Strčila jsem do něho skoro všechno, co mi Joe zanechal, ale nakonec jsem ho musela stejně prodat a dostala jsem míň, než kdybych to byla udělala hned po

Joeově smrti. Víš, že nedovedu zahálet. Mám tady dvě děvčata na celý den, na úklid a na vaření, a jednu sestru z povolání, ale ta je teď sama nemocná.“ Vzdychla a ztišila hlas. „Já vím, že to je smutný, že sem choděj umřít. Je to někdy moc těžký, smířit se s tím. Kde bydlíš, Alexi? Nemůžu ti tady nabídnout pokoj. Sama jsem si udělala ložnici ze skladu. Ale nechceš zase brzy odjet, že ne?“

Pověděl jí, kde bydlí, a že tu chvíli zůstane. Políbila ho, naklonila se k němu a poplácala ho po rameni. Oči jí zářily. „Konečně ses vrátil, Alexi. Pořád jsem doufala, že se vrátíš. Musíš si někdy zajít pro tu krabici, chlapče.“

Vracel se pomalu na pláž. Jak mohl vůbec pomyslet, že by ho nechtěla vidět! Jak ji vlastně celé ty dlouhé roky neznal! Byla to asi pýcha, ta hlodavá choroba, která mu zabraňovala, aby viděl pravdu svým srdcem.

Vzal si plavky, připravil udici a vyšel na pláž. Slyšel ve vzdálenosti asi dvou set yardů zvuk ryb, jak se mrskají v moři. Brodil se, až mu voda sahala po pás a asi po půltuctů pokusů se mu podařilo, co chtěl. Byl jasný den, zářivý jako perla, i když se slunce ukrývalo a dávalo jen cítit svůj skrytý žár. Hejno asi čtyřlibrových štik požíralo ustrašené menší rybky. Chytil čtyři malé ryby a zase je pustil, ale až když štiky přestaly se svou strašnou žranicí. Fyzická námaha ho zbavila jeho emocionální zátěže a jeho pocitu viny. Asi k polednímu zpozoroval nějaký pohyb kousek dál na sever na pláži, naproti Proctorově srubu. Stalo se, več doufal. Brodil se po kraji pláže a tu a tam hodil udici.

Přímo u čáry přílivu seděla na bobku žena. Měla hliníkový hrnec a rukama se hrabala v písku. Došlo mu, že sbírá drobné mušle, barevné a lesklé, které bývají tak palec pod povrchem mokrého písku téměř po celém pobřeží zálivu.

Byla hodně opálená, pohledná a dobře stavěná. Měla na sobě dvoudílné plavky s batikovým vzorem. Vlasy jí zešedivěly skoro až doběla a měla je ostříhané nakrátko. Jak vyhrabávala mušle, pohybovala svaly paží a ramenou bez zjevné námahy, a také sezení na bobku jí zřejmě nečinilo potíže.

Zdálo se, že Alexovu přítomnost nevnímá. Popošel k ní až na deset stop. Právě když získala další úlovek, ji oslovil: „Promiňte.“

Podívala se na něho s neskrývaným podrážděním. Měla silné černé obočí a hezký hranatý obličej. „Copak je?“ Měla hluboký a trochu chraplavý hlas.

„Můžete si to usnadnit sítím na prosívání písku. Napnete síto do rámu a vezmete si lopatku. A pak házíte na síto mokrý písek a na sítu vám zůstanou mušle.“

„Děkuji za radu. Jenže mně nesejde ani na rychlosti ani na efektivnosti toho, co dělám. Mně to takhle vyhovuje.“

„Prosím znovu za prominutí. Z těch mušliček je prima polévka. Jenom se musejí dost dlouho povařit. Já je mám osobně nejraději hodně studené s trochou worcestru a tabaska.“

Ponořila se do své práce a neodpověděla. Znovu nahodil udici a sňal z háčku chycenou návnadu. „Bydlíte asi v Proctorově srubu, paní, že? Chodívali jsme tam jako kluci na nedělní pikniky. Paní Proctorová tenkrát vedla nedělní školu.“

Podívala se na něho zoufale. „To je asi zajímavé pro vás, ale já nemám jaksí chuť... si povídat.“

„Omlouvám se. Bydlím o dva sruby dál. Od včerejška. Alex Doyle. Žil jsem tady a teď jsem se vrátil podívat se na místa svého mládí. Stýskalo se mi, asi. Po třech letech jsem znovu ve Státech. Předtím ve Venezuele na stavbách.“

Zrudla i navzdory opálení. „Zdá se mi, že jste mě nepochopil, pane Doyle. Víím, že vás nemám právo vykázat z pláže. Kdyby to šlo, udělala bych to. Nechce se mi povídat si s vámi. Nechci vám dát příležitost, abyste přešel z obecné konverzace na kladení zvědavých a pitomých otázek o plukovníkovi.“

„Promiňte, paní, ale já vážně nevím, o čem hovoříte. Jaký plukovník? Na nic nejsem zvědavý a na žádné zvědavé otázky jsem se nepřipravoval. Chtěl jsem jenom projevit přátelství.“

Vstala a znovu se na něho zadívala. Podle tváře usoudil, že je jí asi kolem čtyřiceti pěti let. Měla však daleko mladší postavu. „V tamhletom srubu bydlí plukovník M’Gann. Já jsem jeho sestra. Říká vám to jméno něco?“

„Ale ano! Říká! Znal jsem na střední škole Jennu Larkinovou. Protože jsem byl v zahraničí, ušly mi ty zprávy v novinách, ale zdejší lidé mi o tom řekli. Opravdu jsem nevěděl, že bydlíte v Proctorově

srubu.“

„V tom případě, pane Doyle, promiňte, že jsem byla na vás tak hrubá. Měli jsme tady, plukovník i já, tolik lidí od novin, že se nám z toho... zvedá žaludek. Všichni ti pisálci-amatéři, detektivové-amatéři a hledači senzací! Takže jsme se stali trochu... nespolečenskými. Ten původní nával sice ustal, ale stále se tu a tam někdo objeví a má tu drzost, že by chtěl mluvit s plukovníkem a požádat ho, aby o něm mohl napsat knihu. Zrovna minulý týden tady byl jeden takový. Hnala jsem ho svinským krokem a on začal být pěkně drzý. Taký se tu objevili příšerní *teenageři*, běhali po pláži a hráli si na škrčení a zabíjení.“

„Na vašem místě bych se odsud odstěhoval. Máte to tu přece jen pronajaté, že? Nebo jste to koupili?“

„Ne, jen pronajali, a vaše poznámka sedí. Já bych odsud hned odešla. Ale plukovník nechce.“

„Neříkám to ze zvědavosti. Ale, upřímně řečeno, trochu ano. Je to jen přirozené. Ale opravdu jsem nepřišel klást vám otázky. Muselo to pro vás být hrozné. Jak jsem znal Jennu, tak pokud se radikálně nezměnila, myslím si, že to pro vás zas nemohla být tak velká ztráta. Doufám, že jsem se nedopustil nějaké společenské nehoráznosti.“

„Ani v nejmenším, pane Doyle. Opravdu ne! Jestli je možné označit nějakou lidskou bytost za bezcennou, tak Jennu na prvním místě. A můj bratr se pro ni zbytečně trápí. Doufám, že jsem na vás nebyla moc příkrá.“

„Všecko je v pořádku. Dovedu se vžít do toho, jak vám musí být, když s vámi o tom kdekdo zapřádá rozhovor. Pokud budu vaším sousedem, slibuji, že o tom nikdy nezačnu.“

„Výborně, pane Doyle. Vy jste jeden z mála sympatických lidí, s kterými jsem se setkala v tomhle... skutečně hrozném společenství. Ti lidé tady mi připadají spíš jako zvířata než jako lidské bytosti, na mou věru. Nechtěla jsem vás urazit, opravdu nechtěla.“

„Bude to možná tím, že se toho tady tak málo děje. Takže když se něco stane, je to pro zdejší lidi vítaná senzace.“

Náhle se hladina rozčeřila asi o padesát stop dál a malá rybka, jeho návnada, uskočila v panice před dravými čelistmi. Alex zasekl a pocítil odpor. Vytáhl asi dvouapůlliberní makrelu. Hodil ji na břeh a

pak chytil ještě dvě podobně veliké.

„Rád vám je dám,“ řekl Alex, „tyhle dvě, máte-li pro ně použití. Mně jedna docela stačí. Jsou to dobré makrely. Málokdy připlavou tak blízko.“

„Dostal jste je tak rychle!“

„Když se pustí do žraní, na všechno zapomenou a člověk je snadno dostane.“

„Mohu se podívat na tu návnadu?“ Podržel ji tak, aby na ni dobře viděla. „Vezmu si ty dvě ryby a děkuji vám, pane Doyle.“ Podívala se na něho nejistě. „Napadá mi... ééé... jestli vás mohu o něco požádat, pane Doyle?“

„O cokoli, co je v mých silách, paní.“

„Pokoušela jsem se vzbudit v bratrovi o něco zájem, ale marně. Možná, že by mu udělalo rybaření dobře. Ale ani on ani já o tom nic nevíme. Koupila jsem prut a zkoušeli jsme chytat na mražené garnáty, ale byla to nuda. Chytili jsme jen malého sumečka a takovou plochou příšeru a pár ryb se samými bodlinami. Ale jak jste to dělal vy, to by se bratrovi možná líbilo. Ta udice, co jsem koupila, je daleko větší než ta vaše. Je těžké, jak to děláte?“

„Není, paní. Je to velice snadné.“

„A chytit něco většího, nebylo by to... namáhavé?“

„Cokoli většího by se prostě samo utrhlo.“

„Kdybych vám na to dala, mohl byste koupit plukovníkovi tutéz výzbroj, jakou máte vy? Co by to asi stálo?“

„Míň než dvacet dolarů. Rád vám to koupím a vyrovnáme se, až vám to přinesu.“

„To byste byl hodný. A naučil byste to bratra? Já sice nevím, jestli ho to bude bavit, ale on nutně potřebuje nějakou činnost. Víte, on vlastně nikdy neměl žádné hobby. Jenom když byl malý, tak dělal malé modely letadel. Pomáhala jsem mu. My jsme dvojčata, víte? Sestavoval ty modely, když byl ve škole. Předtím, samozřejmě, než byl ve Vojenské akademii. On byl vždycky nesmírně pilný a zabraný do své práce. Nikdy neměl čas na spoustu věcí jako jiní muži. Na sportování a rybaření. Udržoval si svou výbornou tělesnou kondici cvičením, aby mohl vykonávat líp svou práci. Občas mi bylo líto, že nemá víc času na to, aby si... víc užil života. Možná, že by ho potom

tak nebolelo, když ona... Zkrátka a dobře, když teď nepracuje, neutíká mu to a nudí se... Nechtěla bych vás obtěžovat, pane Doyle, ale... byla bych vám hrozně vděčná..."

„Rád to udělám.“

„Měl byste čas zajít k nám s tím rybářským náčiním třeba zítra? Asi v tuhle dobu? On si dává odpoledne šlofika.“

Znovu mu poděkovala, položila obě makrely do hliníkového hrnce na mušle a odešla. Z hrnce vyčuhovaly ocasní ploutve obou makrel, teď docela ztuhlé. Alex se vrátil domů s třetí makrelou. Bylo to snazší, než si myslel. A snad to bude snadné i dál. Občas ho zaráželo, jak snadno lze odzbrojovat lidi pustým lhaním. Jako by lidé chtěli ve vás vidět to, co jim chcete předvést. Věří to, čemu chtějí věřit, a stačí řídit jejich myšlení jemně a nenásilně. Už tolikrát se mu to osvědčilo a zase to zabere. Ten nápad s rybařením, to byla náramná klika. Nebýt rybaření, musel by přijít na něco jiného. Celia M'Gannova je zřejmě osamělá. Stačí vyvrátit jí její podezření a neodmítne podávanou přátelskou ruku. Takže se setká s plukovníkem. A zařídí, aby s ním zůstal sám. Ten tah s rybařením věci jenom uspíší.

Očistil makrelu a usmažil si ji k obědu. Půjde se podívat na Larkinův servis. A na Betty. Není to však moc brzy? Podařilo se mu udělat rozhodující krok jeho úkolu. Teď mu nezbývá než vyčkat zítřka.

Natáhl se na postel a dumal, kdo asi po něm převzal případ v Montevideu. Byl by rád, kdyby to svěřili Schmidtovi. Ten by z toho neudělal takový guláš jako někteří nováčci...

Vzbudilo ho, jak kdosi bušil na zadní dveře.

5

Za srubem stál zaparkovaný zaprášený tmavozelený sedan s anténou na krátkovlnnou vysílačku, s červenou skvrnou na střeše a zašlým žlutým nápisem na dveřích – *Šerif – Okres Ramona*.

Na zadních schodech stál muž, temná silueta proti bílému žáru. Doyle si na sebe vzal starý indický župan. Byl zpocený a doposud pořádně neprobuzený.

„Spal jsem,“ zamumlal.

„Tak se probud’!“ řekl muž a vešel do kuchyně. Byl vysoký asi pět stop a sedm palců, měl zvláštní jakoby líné pohyby, nevýraznou tvář, úzké šterbiny očí neurčité barvy. Měl vybledlé vojenské kalhoty, zřejmě šité na míru a čerstvě vyžehlené, vojenskou košili a bleďožluté sombrero. Kalhoty měl ovinuty kolem černých lesklých parašutistických kanad, nápadně malé velikosti.

Na kapse košile měl připíchnutý odznak, velký, pozlacený a ozdobený modrým a červeným smaltem. Alex Doyle nikdy předtím tak velký odznak tohoto druhu neviděl. Stálo na něm nápadně velkým písmem *Šerifa* daleko menším písmem *Zástupce* a *Okres Ramona, Stát Florida*. A ještě byl na odznaku jakýsi složitý ornament. Na černém pásku měl pouzdro s pistolí, z černé kůže, lesklé a oblýskané čištěním i stářím, a to pouzdro s pistolí viselo poněkud nízko, na místě, kde je mívají pistolníci v kovbojských filmech. Z kapsy košile vykukoval řetízek od pišťalky. Na druhém boku mu visel na pásku na malém mosazném háčku bílý pendrek.

Do kuchyně se s ním dostalo ovzduší namyšlené autority, nakyslý pach potu, výsměšné a hroživé ticho. Doyle podrážděně cítil, jak ho to zneklidňuje. Byl to pozůstatek oněch vzdálených let, kdy podobní lidé přicházeli do Bucket Bay dělat pořádek. Museli jste je nechat chodit po domě a zpřehazovat věci, jak se jim zlíbilo. Nikdy jste jim nesměli říct ani slovo. A nikdy jste se o to ani nepokusili, protože by vás začali mlátit po hlavě.

Zároveň však cítil, že má s tím mužem cosi společného. Podvýchiva v dětství a po generacích zděděné vlastnosti učinily z obou tvrdé a

odolné tvory, s talentem na přežití.

„Už jsem vás někdy viděl,“ řekl Doyle.

„To víš, že jo, Doyle. Turkey Kimbroy a já sme tě vodvedli do Davisu, abys tam narukoval. Škoda, že ti neustřelili prdel. Aspoň bys mě tu teď nevotravoval.“

„Ničím neotravuji.“

„To si musím teprve zjistit. Turkey už to má za sebou. Nákej pošahanej negr měl u sebe břitvu, a když mu Turkey nějakou vrazil, tak ho ten negr podřiz a Turk vykrvácel u příkopu rovnou na silnici. Vod tý doby si dávám bacha.“

Doyle si vzpomněl na tu dávnou událost i na to, že hubený blondák Donnie Capp se tenkrát nebál ukázat přívětivou tvář chlapci, kterého pomáhal eskortovat.

„Co to má se mnou společného, Donnie?“

Donnie Capp se zatvářil přísně. „Donnie mi říkají přátelé. Negri a zloději *pane zástupce*. *Pane!* Zkus si to!“

„*Pane zástupce*.“

„Tak je to lepší. Teď di pěkně přede mnou, pomalu, ať si to tu prohlídnu.“

Provedl zevrubnou prohlídku srubu. Ve skříni v ložnici objevil tašku s penězi. Doyle neprotestoval, ani když ji otevřel a pustil se do počítání.

„Možná, že by bylo nejlíp, abys zašel za šerifem Royem a kápnul božskou, jaks k těm prachům přišel, Doyle.“

„Jestli si myslíte, že to je nutné, rád.“

„Tak to nejdřív vyklop mně!“

„Podívejte se znovu do levé horní zásuvky, *pane zástupce*. Pod těmi šortkami je složka s pasem, vízy, pracovními smlouvami a výplatními páskami.“

Capp otevřel zásuvku, podíval se letmo na obsah složky a hodil ji na postel.

„Ale teď nikde nemakáš, že ne?“

„Ne. Dosud ne.“

„A kde bys chtěl?“

„Někde tady.“

„Tak to teda ne. To už vůbec ne! V Davisu máme tvý fotky a

votisky prstů. Všechno uložený ve spisech. My takovej říkáme mrtvý. A já nechci, aby se z tvýho mrtvýho spisu stal živej, jaký máme pro lidi, co žijou tady. Možná, že sem jenom línej, že to tak nechci. Nedošlo ti, žeš měl zajít sám za šerifem a přihlásit se jako známěj kriminálník?“

„Copak to musí být? Nebyl jsem přece ani odsouzen.“

„Hele, já se nevyznám v právnickejch kličkách, ale nebylo by to vod tebe přátelský gesto, kdybys k nám naklusal sám a kdybys tě nemusel jen náhodou najít? A kdybys nám přišel povědět o svejch dalších trablech?“

„Žádné nebyly.“

„Asi sis dal víc majzla, co?“

„Mohu se vás na něco zeptat?“

„Jen si posluž.“

„Co ode mne vlastně chcete? Nejsem v průšvih, ani nehodlám být. Vrátil jsem se, protože jsem tady... doma. To je vše. To snad nezakazuje žádný zákon, či snad ano?“

„Koukni se, Doyle. Tenhle kus okresu je asi vůbec ten nejlepší. Royovi se líbí, jak se vo něj starám, a je rád, že nemusí posílat hlášení o zločinech do Tallahassee. A taky ví, že já to tady znám nejlíp ze všech a tak mě nechá, abych to dělal podle svýho. Chápeš to?“

„Myslím, že ano.“

„No, a co dělám? Jakmile někdo začne vyvádět, tak mu řeknu, aby vypad jinam. Ať se s ním zabejvav v jiným okrese. Když tady má rodinu, tak ho tady nechám. Ale upozorním tu rodinu, aby vod něho dali ruce pryč. A ty tu nemáš ani práci, tak můžeš rovnou vypadnout. Nechci tě mít tady na pobřeží. Di si do Bucket Bay. Tam tě možná nechám.“

„Ale já chci zůstat, kde jsem.“

„Hele, něco jinýho je, co chceš, a něco jinýho, co můžeš. Tady kolem je to můj rajón. A já chci, aby byl čistej, a vykopu z něj všecko, co do něj nepatří. Chlap, jako ty, kterej nemá ani práci, by se tu jen povaloval a vymejšlel by si. A nebude trvat dlouho a něco vyvede. Dokážu ti, Doyle, že nejsem tak špatnej. Zaplatil sis na měsíc dopředu a nikdo ti to nevrátí. Tak mě pěkně popros, abych tě

tu ten měsíc nechal, a slib mi, že nic nevyvedeš!“

„Rád bych tu zůstal, prosím. A nic nevyvedu.“

Donnie Capp se ušklíbl, vzal do ruky pendrek a vrhl se na Doy-la. „Ted' tě kapánek uklidním, aby ti přešla chuť!“

Doyle se snažil ustoupit a zdvihl ruce. Pendrek ho zasáhl do levého ramene a ochromil mu paži až po konečky prstů. V reflexu vyvolaném bolestí vyrazil pěstí pravé ruky proti Cappovi. Tomu se však podařilo paralyzovat Doylovu pravici stejně krutou a vědecky vypočítanou ranou. Doyle vletěl na stěnu vedle dveří do ložnice. Nebyl schopen zvednout paže.

Capp ho udeřil doprostřed břicha, až se Doyle zlomil v pase. A pak ho začal klidně a profesionálně zpracovávat. Přestože se mu bolestí zatemnilo v hlavě, uvědomil si, jak zkušeně ho Capp bije po hlavě. Rány přes hlavu prokládal Capp ranami do holení, na stehna, předloktí a svaly paží, přes boky a lýtka. S bezmocnou hrůzou přitom Doyle vnímal, jak si Capp pobrukuje: „A ted'... pár ran semhle... a trochu tady... a na tohle nesmím taky zapomenout. A ještě sem... a sem!“

Už skoro ani nevnímal, když ho Capp zdvihl a začal mlátit přes břicho a hrudník. Jednu trochu mírnější ránu mu ušetřil do rozkroku a vítězoslavně se přitom zařehťal. Doyle se znovu zlomil v pase. Dostal okamžitě prudkou ránu přes ucho a svalil se na zem. Velice prudce, ale to v té záplavě ran ani nezabolelo. Zůstal ležet na boku, s koleny přitisknutými k hrudi, nehybně a tiše.

Zpola otevřeným oknem uviděl naleštěné kanady asi šest palců před sebou. Capp se nad ním tyčil jako obr a říkal mu hlasem, který zněl Doylovi jako z velké dálky: „... to ti na několik dní vystačí, Doyle. Ale i když se zase postavíš na nohy, budeš na to ještě dlouho pamatovat. A budeš hodnej a krotkej jako beránek. A budeš vědět, že kdybys hodnej nebyl, tak se Donnie Capp vrátí a ukáže ti nový triky, který ti zatím zatajil. A bude to dělat tak dlouho, dokud to bude nutný. Tady sou negři, na který ani nemusím jít s pendrekem. Stačí jim ho jen ukázat a zblednou, až vypadaj jak mejdlo na praní. Chci, abys byl celej zpocenej, kdykoli si vzpomeneš na Donnieho Cappa. A abys sekal dobrotu a nevohrožoval tady pořádný lidi.“

Viděl, jak se kanady otočily, a uslyšel Donnieho vyjít ze srubu.

Pak zabouchnutí dveří u srubu, pak u auta, nastartovaný motor a odjezd auta.

Vzlykl, spíš hanbou a vztekem než bolestí. Po delší chvíli se začal pomalu sbírat. Natahoval se kousek po kousku v bolestné agónii. Překulil se na břicho, zdvihl se na lokty a udělalo se mu nevolno. Pak se doplazil k posteli. Připadalo mu, že urazil nejmiň stovku mil. Odpočinul si, zvedl se na kolena a z této polohy se mu podařilo dostat se na postel. Úplně ho to vysílilo. V uších mu hučelo. Zkusil se obrátit. Řval bolestí, než se mu podařilo dostat se do polohy, ve které měl relativně menší bolesti. A pomyslel si, že se mu nepodaří usnout. Ale za chvíli, celý zpocený přece jenom usnul...

Konejšivá vlhkost a chlad na čele ho vrátily do reálného světa. Uviděl nad sebou tvář Betty Larkinové, ale velikou a rozmazanou. Přesto si všiml, jak se hněvivě mračí a s jakým soustředěním mu mění obklad. Podle slunce poznal, že je pozdě odpoledne. Bolel ho každý kousíček těla.

„Jsem tu nevíтанý živel,“ řekl tichým zastřeným hlasem.

„Je to zlé?“

„Nikdy to nebylo horší. Snad na tom ani nikdo nebyl hůř.“

„Zavolala jsem Gilu Kearniemu a měl by tu každou chvíli být. Je tu nový. A je moc prima.“

„Jak jste na to přišla?“

„Zaslechla jsem útržky rozhovoru Donnieho Cappa s Buddym. Před kanceláří. Donnie se chlubil, co vám udělal. Protože ho znám, chtěla jsem vědět, oč jde. Odbyl mě, že do toho děvčatům, jako jsem já, nic není. Že vás přišel jen trochu zpacifikovat. Řekla jsem mu, že mě ani nenapadlo, že byste to potřeboval. Buddy se tomu zasmál a dodal, že prý vás Donnie jen trochu namasíroval po ramonsku. ‚Ty hnusná sadistická obludo!‘ řekla jsem Donniemu a jela jsem rovnou sem. Nešel jste otevřít, tak jsem vešla. Vypadal jste hrozně a tak jsem zavolala Gilovi. Už by tu měl být. Byla bych Buddyho nejradši roztrhla za to jeho vtipkování s Donniem.“

„To je starý jižanský zvyk, slečno Betty. Mlátit po hlavě. Díky Bohu, že mě zmlátil odborník. Odborníci nezabíjejí, to dělají amatéři.“

Betty vpustila doktora Kearnieho a odešla vedle, aby mohl Alexe

celého prohlédnout. Nebýt knírku pod nosem a unaveného moudrého pohledu, hádal by každý Kearniemu osmnáct.

Po zevrubné prohlídce a proklepání mu doktor Kearnie obvázal dvě rány na hlavě a natrženou pokožku na levé holeni.

„Nebil vás přes ledviny?“

„Pokud se pamatuji, ne.“

„To je dobře. To by bolelo ještě víc. A je to nebezpečné. V několika případech způsobil lidem trvalé poškození.“

„Už jste ošetřoval, doktore, i jiné... oběti?“

„Ano, několik. Donnie je odborník. Dělá to už léta a s obrovským potěšením. Myslím, že nepotřebujete zrentgenovat. Žebra se mi zdají v pořádku. Kdyby vás bolesti nepřešly, přijďte ke mně do ordinace. Máte dobrou tělesnou kondici. Ta při takových příležitostech pomáhá. Něco vám tu nechám na utišení bolestí. Zítra budete mít pocit, že je vám sto let. Radím vám, abyste zkusil trochu se hýbat. Sedněte si na slunce. Zkuste si zaplavat. Smyjte to ze sebe.“

„A zapomeňte na to?“

Kearnie se zachmuřil. „Tahleta rada už nespadá do mé lékařské kompetence. Ale nemyslím si, že by bylo... rozumné něco s tím dělat. To byste musel mít kupu svědků, na které svým pendrekem nemůže. Je to psychopat.“

„A co jsem vám dlužen, doktore?“

„Stavte se u mě v ordinaci a vyříd'te to se sestrou. Tady máte něco proti bolestem. Každé čtyři hodiny jednu tabletku, a kdyby to moc bolelo, dvě.“ Zavřel brašnu, postavil se a přestal jednat jako lékař a profesionál. „Psychologické účinky výprasku jsou zajímavé, pane Doyle. Standardní reakcí je snaha někam zalézt a nevylézat, jen aby nedošlo k dalšímu výprasku.“

„To zřejmě Donnie chtěl. Jenomže já jsem výjimka.“

„Jak na to reagujete vy?“

„Já si na něho počínám, doktore. Nevím, jak a kdy, ale jednou to bude. A musí to být tak, že nebude mít u sebe ani pistoli ani pendrek.“

„Doufám, že se vám to podaří. Udělalo by mi to moc dobře.“

Když Kearnie odešel, Betty se vrátila a řekla: „Není bezva?“

„Moc milý, moc.“

„Co byste teď rád?“

„Trochu vody, prosím, abych zapil prášek. Bolí mě to jako čert. A pak bych se rád o vás opřel a došel si na onu místnost. Až budu zase zpátky v posteli, můžete odejít.“

„A jíst nic nechcete?“

„Ani ne.“

„A to zas ne, něco sníst musíte.“ Podala mu vodu. Když spolkl a zapil prášek, spustil nohy z postele a Betty ho pomalu zvedla. Položil jí levou ruku na ramena, bezvládnou a bez života. Betty ho objala svou opálenou pravicí v pase, dovedla do koupelny, usadila a zavřela dveře. Alex se pak pokusil otevřít si sám, udělal dva nesmělé krůčky a zavrával. Přiskočila a pomohla mu na postel. „Jste bílý jako křída,“ poznamenala.

Přinesla mu cigarety, přidala mu polštář pod hlavu a posadila ho do vzpřímenější polohy. Kouřil a dělal malou inventuru svých tržných ran a pohmožděnin. Domácké zvuky z kuchyně mu připadaly neobyčejně příjemné.

Přemítal o Donniem Cappovi. Téměř chladnokrevně. Patří k lidem, kteří jsou svým způsobem užiteční. Několik takových brával s sebou na hlídku. Našlapovali jako kočky, ničeho se nebáli, byli krvežízniví, nemorální a nesmírně nebezpeční.

Betty kdesi vyhrabala podnos a položila jej na stůl, který přistavila k posteli. To, co mu naservírovala, krásně vonělo, bylo toho dost, a Alex si uvědomil, jaký má vlastně hlad.

„Vyznáte se v té kuchyni, slečno Betty?“

„To je maličkost. Ráda vařím, asi proto, že ráda jím. Žeru s odpuštěním jak zjednaná a nepřiberu ani libru. Musím to zaklepat. Nejsem prostě typ ženské křehotinky.“

„Kvůli mně jste odešla z práce.“

„Jsem svoje vlastní šéfka, Alexi. Ani toho teď nemám moc na práci. Pár nezaplacených faktur. Začíná mrtvá sezóna. V červenci toho bude víc a v září nebudeme vědět, kam dřív skočit. Když je moc práce, dovedu dřít jako kuň. Pomáhám i v dílně. Čistím a opravuji karburátory, svíčky, seřizuji kompas. A dovedu natřít lodní trup, to byste koukal.“

„Zkrátka jednička.“

„Nenahraditelná. Mám to zkrátka a dobře ráda. Plachtit i číchat fermež. A vůni laku. Všechno, co souvisí s vodou a s loděmi. Buddy je jako já. Oba jsme tomu úplně propadli. A nikdo nám nepomůže.“

„Vraťme se ještě ke Cappovi.“

„Má to smysl?“

„Má. Myslel si, že tím bitím ze mne udělá ustrašeného bezbranného králíčka. Takzvaní nóbl lidé v Ramoně si nic nedělají z toho, jak se chová, protože je se bít přes hlavu neodváží. Dokonce si možná myslí, že dělá užitečnou práci. Ale člověk, jako je on, je nebezpečný, Betty. Začne si o sobě myslet, že si smí dovolit všechno, úplně všechno.“

„Mám na tom asi taky... kousek viny, Alexi. Víím, jak si libuje v tom mláčení pendrekem, ale myslela jsem si, že ho používá jen proti lidem, kteří si to... zaslouží. Nenapadlo mě, že by mohl napadnout i vás. Pokusil jste se ho... vyhodit?“

„Ne. Ale já tenhle typ lidí znám. Chtěl, abych ho oslovoval *pane zástupce* a já jsem mu vyhověl. Ale to mu nestačilo. Chtěl si zajistit, abych se cítil jaksepatří ponížený, a tak se do mne pustil pendrekem. Zmlátil mě odborně, důkladně a chladnokrevně.“

„To je strašné!“

„Nejhorší je – a to víím bezpečně – že si nemohu dovolit mu to oplátit.“

„Něco vám řeknu, Alexi. On se už podruhé neodváží. I když táta umřel, jméno Larkinových stále něco platí. A já nenechám na pochybách ani jeho ani šerifa Lawlora, že se dostane do takového maléru, jako nikdy předtím, jestli se o to jen pokusí. Nic to ovšem nemění na tom, že vás už takhle zmlátil.“

„To už se mi stalo víckrát, Betty, a já se z toho dostanu. Ale rád slyším, že mi to už nehrozí.“

Odesla podnos, umyla nádobí, vrátila se a sedla si k Alexovi na postel. Nastala vzácná chvíle, kdy se všechny předměty zabarví do zlatooranžova a dostanou onu zvláštní nenapodobitelnou živou barvu. Ta zář jí dopadla na tvář a osvětlila ji tak, že viděl zřetelně malé skvrnky zlatavé hnědi kolem jejích zorniček. A bronzový pevný dřík její šíje s něžnou prohlubeninou na dolním konci, pevná rovná ústa, tmavohnědé obočí, o stupeň tmavší než její sluncem poněkud

vybledlá hříva nádherných vlasů. Byla zosobněním zvláštní podmanivé krásy ženského stvoření, těšícího se dokonalému zdraví a přímo vyzařujícího spalující žár.

Podívala se stranou a vstala v rozpacích, jaké předtím nikdy neprojevila. Došlo mu, že se na ni zadíval příliš upřeně a že ji tím vyvedl z míry.

„Asi bych už měla jít.“

„Děkuji vám za všechno, co jste pro mne udělala, Betty.“

„Ve vašem rodišti se vám zatím nedostalo příliš pěkného přivítání.“

„Ani jsem to nečekal.“

„Alexi... proč jste se vlastně vrátil?“

„Už jsem vám to přece řekl.“

Podívala se na něho a zamračila se. „Něco mi v tom nehraje. Nezdá se mi, že... jste mi řekl všechno.“

„Nerozumím vám.“

„Já sama nevím. Možná, že jsem měla mlčet.“

„Ale ne, jen do toho!“

„Říkal jste, že jste se potuloval po různých místech a že jste pracoval na stavbách. Ale způsob vašeho projevu tomu neodpovídá. Chvilí mluvíte, jako mluví chlapi na stavbách. A pak najednou změníte tón, jako byste byl... něco víc a jako byste... měl vyšší vzdělání. Já nejsem žádný snob, ale připadá mi to.... podivné. Je na vás něco, čemu docela nerozumím. Jakoby podvědomý pocit vlastní důležitosti. Významnosti. Jako byste očekával, že lidé musí naslouchat, když jim něco řeknete. A taky ty zářivé sportovní košile a kalhoty mi připadají trochu... trochu divné. Ty byste si koupil, kdybyste byl to... to, co chcete, aby si o vás mysleli, že jste. Ale nějak k vám nepatří.“

„Já jsem prostě fanda na nápadné oblečení.“

„Já bych jen chtěla vědět, jestli mi nechcete všet bulíka na nos, Alexi, nic víc.“

„Ale to je nesmysl, Betty.“

„Podívejte, Alexi, máte pěstěné nehty. A na ruce ani jizvičku, takové ruce nemá člověk, který fyzicky pracuje.“

„Teď se sedí v obrovských kabinách a mačkají se knoflíky.“

„Jestli tady po něčem pátráte, Alexi, je to v souvislosti... s Jennou?“

„Drahá slečno, přijel jsem do svého rodného města. S trochou našetřených peněz. Myslel jsem si, že tu zůstanu, jestli najdu něco vhodného. Místo toho jsem dostal nářez a nemám moc chuť se po něčem poohlížet. Takže, až mi dojdou peníze, možná že zase odjedu. A to je vše.“

Podívala se na něho, usmála se a řekla: „Tak dobře, Alexi. Hezky se vyspěte.“

Ulehl a poslouchal, jak džíp odjíždí. Uvědomil si, že ji začíná jinak vnímat a oceňovat. Byl k té krásné světlovlasé dívce příliš nevšímavý. Byla nadměrně citlivá a měla správnou intuici. Na slečně Betty nebylo nic tajemného, byla neobyčejně přímá a otevřená. Bude mu zatěžko hrát před ní roli, kterou si zvolil. Je příliš chytrá, aby ji neprokoukla. Musí se proto chovat co nejlhostejněji. Nejlépe bude co nejvíc se jí vyhýbat. Ale tato vyhlídka mu byla až překvapivě proti mysli.

6

Když se Doyle v úterý ráno vzbudil, oholil a oblékl, bylo mu jasné, že nemůže od toho dne očekávat nic dobrého. Paže měl jako z olova. Každý nepatrný pohyb musel pomalu zkoušet, aby zjistil, jak moc to bude bolet. I v místech, kde si ani nepamatoval, že by ho Capp uhodil, cítil ostrou a palčivou bolest.

Po obloze pluly obláčky, které občas zakryly slunce, a vál severozápadní vítr, čerstvý až trochu mrazivý. Po snídani a umytí nádobí se odšoural na pláž se starým šedomodrým ručníkem, který mu zbyl po službě u námořnictva.

Seděl tam asi hodinu, když se u něho objevila Betty Larkinová. „Dobré jitro. Vypadá to, že je vám líp.“ Usedla na roh Doylova ručníku s nohama pod sebou jako Buddha. Měla na sobě světlešedé plavky s vyšitými modrými kvítky a v ruce červenou gumovou čepici. A přinesla si velký ručník na ležení.

„Cítím se trochu líp než včera. O kapánek líp, než kdybych dostal drátem do oka.“

„Viděla jsem vás a tak jsem si vzala plavky a přišla k vám. Doufám, že vám to nevadí.“

„Ani v nejmenším. Pokud mě nebudete nutit do plavání.“

„Ale měl byste plavat! Slyšela jsem, jak vám to Gil radil.“

„Já to vím, ale nemám dost odvahy.“

„Půjdu s vámi. Pojd'te! Do toho!“

Při vstávání zasténal, ale donutil se jít za ní do moře. Nacpala si svou mohutnou lesklou hřívu pod čepici a za chvíli uplavala notný kus. Alex za ní plaval velice pomalu a opatrně, často si jenom lehal na hladinu, až najednou – dřív, než by ho vůbec napadlo – ucítil, že mu bolest ze svalů pomalu mizí. Natáhl se a doplaval k Betty. Doplavali na mělčinu vzdálenou několik set yardů. Alex plaval s onou snadností a důvěrou každého floridského chlapce – samouka, který se narodil a vyrostl u moře. Jeho pohyby nebyly sice technicky správné, ale dostával se rychle kupředu bez větší námahy. Betty byla na rozdíl od něho dokonalá plavkyně. Bylo vidět, že se plavání

soustavně učila. Počínala si ve vodě rychle, obratně a elegantně jako mořská vydra.

Postavili se a podívali se na sebe. Voda jí dosahovala po ramena.

„Mluvila jsem včera večer s Donniem. Nejdřív se mě snažil odbýt smíchem. Pak se rozzuřil. Řekl, že mi do toho nic není. Naštvalo mě to a nakonec došlo i té jeho zabeďněné palici, že mu to osladím, jestli se opovází ještě jednou se vás jen dotknout. A on pak najednou předstíral, že ho cosi osvítilo, a že...“ Odmlčela se a podívala se stranou, celá zrudlá, přestože byla tak krásně opálená. „... že ho ani nenapadlo, že se my dva máme rádi. A že by se ani nedotkl někoho, koho mám ráda, i když si myslel, že mám větší vkus. To je jeho způsob, jak neztratit tvář. To nechce nikdy připustit.“ Zasmála se trpce a vážně. „Myslím, že ho už celé město prokouklo. Dělá lidem to nejhorší.“

„Není mi jasné, jak myslíte to celé město?“

„To je dlouhá historie. Každopádně jsem mu řekla své mínění.“

„Děkuji vám, Betty. Schovávat se vám za sukně je docela příjemné. Já bych se s ním ale rád potkal mimo stát Floridu.“

„Pohádala jsem se s Buddym. Že prý nedopustí, aby se jeho sestra stýkala se zlodějem. Řekla jsem mu, že jste to tenkrát neudělal, a proč jste se přiznal. A on na to, že prý všechno, co mi povíte, spolknou i s navijákem. Ale pak se mi podařilo... přesvědčit ho. A rád by se s vámi setkal. Byla bych nejraději, kdybyste přišel k nám do servisu. Jako že jdete náhodou kolem. Víte, Alexi, jestli se chcete tady usadit, tak budete potřebovat lidi, jako je Buddy.“

„Rád se někdy zastavím, Betty.“

„Prima.“

Doplavali zpátky na pláž. Osušila se, sundala čepici a roztřepala si vlasy. Pak se k němu posadila na ručník a vzala si od něho cigaretu. Alex se natáhl vedle ní. Betty se dívala na moře a objímala si kolena rukama. Při utírání zapomněla na kousek zad a tam se jí teď třpytily stříbrné kapičky vody.

„Chci něco dodat k tomu, co jsem vám řekla včera.“

„Poslouchám.“

„Chci říct, že mi připadá, že něco předstíráte. Myslel jste si asi, že to nemám v hlavě v pořádku. Ale já bych řekla, že po tom, co se

stalo Jenně... začalo tak trochu šílet celé město. Ta spousta čmuchalů! A jak byli neodbytní a odporní! Donnie Capp byl ve svém živlu. Vážně. Někteří byli úplní cvoci. Byli mezi nimi i nezávislí přispívatelé do různých časopisů a detektivové-amatéři. Donnie je hnál pryč svinským krokem. Obchodníci z toho neměli radost, ale Donnie měl od šerifa Lawlora požehnání, aby to vyřešil po svém. Jednomu tak ublížil, že se to projednávalo v Davisu u soudu, ale Donnie a dva další zástupci šerifa odpřisáhli, že se pokusil o útěk a sletěl ze schodů, takže se to ututlalo. Donnie prohlásil nejmníh stokrát, že dříve či později on sám najde a zatkne toho, kdo zavraždil Jennu. Že je to prý pro něho osobní urážka, protože se to stalo v jeho rajónu. Víte, když zavřeli skoro všechny, co byli tenkrát v *Makrele*, vyrazil Donnie ze šesti nebo sedmi přiznání, než ho šerif odvolal, protože bylo ve městě příliš mnoho novinářů. Snad se mu opravdu jednou podaří vraha dopadnout. Na jedné straně v to doufám, a na druhé straně se toho bojím. Protože pak by to všechno začalo znovu a bylo by to možná ještě horší. Soud, rozsudek a tak. Pro maminku to byla hrozná rána. Víte, oni postávali u servisu a pozorovali náš dům s ústy od ucha k uchu jako dokonalí imbecilové.

Víte, Alexi, my jsme si tak zvykli na to, že sem přicházejí různí slídivové, že mě napadla ta bláznivá myšlenka, že vás sem taky někdo poslal, abyste... o tom třeba něco napsal. Vy byste totiž mohl přidat... osobní postoj... na rozdíl od těch, co jsou cizí. Myslela jsem, že třeba pro nějaký z těch časopisů, co si libují v klípcích. Ale teď vím, že to byla ode mne hloupost.“

„Dávám vám čestné slovo, že jsem sem nepřijel psát článek o Jenně.“

Obrátila se k němu a usmála se. „Už jsem vám řekla, že to byla ode mne hloupost. Co byste řekl tomu, že bych vám pomohla, abyste si tu našel nějakou práci? Už vás něco napadlo, Alexi?“

„Vypadá to, že se mnou máte něco za lubem.“

„Možná. Ale, aby bylo mezi námi jasno, nemusíte mít vůbec obavu, že by mi šlo o něco... emocionálního. Já bych chtěla být vaší... přítelkyní, Alexi. Jsem s vámi ráda, protože vás nenapadají... hloupé myšlenky a nesnažíte se... mne dotýkat. Protože to není tak... jak o tom mluvil Donnie.“

„Teď vám nerozumím.“

„Podívejte, tohle je malé město a všechno, co se tu děje, se stane okamžitě veřejným tajemstvím. Dříve či později se každý všechno dozví, a když to pak někomu vypráví, tak to zkreslí. Proto vám to chci říct sama a jako první, abyste věděl... jak to se mnou je. Otočte se teď, prosím, na druhou stranu. Mně se o tom bude líp mluvit k vašim žádům.“

„Jestli to je pro vás nepříjemné, nic mi neříkejte.“

„Ne. Lepší, když vám to povím sama. Já vám aspoň řeknu čistou pravdu. Když jste odsud odešel, bylo mi jedenáct. A tenkrát to asi začalo, nebo, možná, už dřív. Jenna byla tátův miláček. Nikdy neměl čas ani pro mne ani pro Buddyho. Jako kdyby byl schopen mít rád jenom jediné ze svých dětí. Když jsme byli malí, říkal místo neděle Jennin den. A kdykoli bylo pěkně, odjeli spolu na nedělní piknik, někdy autem a jindy v jeho staré lodi. Myslím si, že se Buddy těšil stejně jako já, že nás bude taky brát s sebou, až budeme starší. Ale nikdy k tomu nedošlo. Jenna byla o šest let starší než já. Chtěla jsem být vždycky jako ona. Aby mě měl rád jako ji. A aby mi taky kupoval dárky jako jí. Maličkosti, když někam odjel. A aby mě taky houpal na kolenou, smál se na mne a říkal, že jsem jeho malá holčička. Jenže, Alexi, ať jsem dělala, co jsem mohla, nikdy jsem nebyla jako ona. Proto jsem si asi začala myslet, že se mnou není něco v pořádku. Něco tak hrozného, že mi o tom nikdo nechce nic říct. Snažila jsem se přijít tomu na kloub.

Když jsem pořád rostla, myslela jsem, že to je v tom, že jsem tak mohutná a ošklivá. Jenna byla taková malá hezká křehotinka. Kdybych dělala, co dělala, v tom se jí nevyrovnám. Když mi bylo asi osm, začal mít táta s Jennou potíže. Nechápala jsem, jaké. Najednou ji přestalo bavit jezdit s ním na pikniky. A on jí tu a tam nasekal a pak jí něco koupil, aby si ji udobřil. Obvykle dostávala proto, že přicházela pozdě domů. Když jí uložil domácí vězení, stejně utekla. Já jsem z toho měla tajně radost, protože jsem si myslela, že ji přestane mít rád a přenese tu lásku na mě. A já se nebudu chovat tak jako Jenna. Nešlo mi do hlavy, proč už s ním nechce jezdit na ty pikniky. Vzpomínáte si na to, jak Jenna utekla z domova? Mysleli jsme si, že se táta zblázní. Najímal si lidi, aby ji našli a přivedli

nazpět. Stálo ho to spoustu peněz, ale nikdo ji nenašel. On se pak tak nějak zahloubal do svého nitra, kam za ním nikdo nemohl.

Asi za rok, to už mi bylo dvanáct, jsem dostala pozvání na odpolední párty. Táta byl doma. Dostala jsem na tu párty nové modré šaty. Táta seděl v obýváku a koukal do nějakých obchodních papírů. Vzpomněla jsem si, jak se mu Jenna šla vždycky ukázat v nových šatech a točila se před ním jako manekýna. A on jí říkával, že je jeho děvče a že je krásná. Chtěla jsem ho asi trochu potěšit. A hrozně jsem si přála, aby byl ke mně milý. Přišla jsem k němu, natáhla jsem paže a začala jsem se otáčet. Zatočila se mi z toho hlava. Po chvíli zavolal na maminku: „Lilo! Pojd' se podívat, jak se ti tu točí ten strašák do zelí!“

„To bylo kruté a ošklivé!“

„Vyběhla jsem po schodech a zavřela se v pokoji. A za nic na světě jsem nechtěla vyjít. Na tu párty jsem nešla. Začala jsem trhat ty nové modré šaty na malinké kousky. Nebyly snad větší než poštovní známka. A pak jsem odmítala nosit jakékoli šaty až do té doby, než jsem po tatínkově smrti odjela do Gainesvillu. Byla jsem tehdy skutečný strašák a pro ty se hodí džínsy, šortky a khaki. To je část mého problému, aspoň si to myslím.“

Když mi bylo čtrnáct, chápala jsem, co Jenna vyvádí. Nedávám si ráda ubrousek před ústa, Alexi, a řeknu to na rovinu. Případá mi, že to u ní byla snad nějaká choroba. Většina kluků, které znala, a spousta mužů, ženatých i svobodných, v celém okrese se s ní vyspala. A ona je k tomu sama vyzývala. Nevím, jak to začalo a kdy to začalo. Nebo proč. Jenna byla předčasně vyspělá, kdežto já spíš opožděně. V patnácti jsem vypadala jako hubený kluk. Možná, že jsem chtěla být kluk. Nevím. Ale asi šest měsíců, než táta umřel, jsem měla najednou postavu, jakou mám dodnes. Dalo by se říct jako kobyla.

A rozhodně jsem nechtěla napodobit Jennu. Byla už dávno pryč, ale stále jí měli všichni plnou... hubu. Mluvili o ní moc ošklivě a mě se to dotýkalo. Měla jsem silně platonické představy o lásce. Nikdy jsem se nezúčastňovala her na fanty a bylo mi protivné se s někým líbat. Chtěla jsem dokázat, že může existovat slečna Larkinová, kterou každý nepovalí na záda, promiňte mi ten výraz.

V prvním roce školy jsem přijela domů na vánoce. Přijeli i všichni mí přátelé. V neděli se pořádala velická taneční zábava v posluchárně střední školy. Šla jsem tam s jedním klukem. Hodně se pilo, taky přímo v autech. Z Davisu tam přišlo pár ostrých hochů. Když jsem zjistila, že můj partner má v hlavě, došlo mi, že mě nemůže zavézt domů. Nechtěla jsem nikomu kazit zábavu, někoho prosit, aby mě zavezl domů dřív, než by se mu to hodilo. Takže jsem se vydala domů pěšky. Je to jen asi míli.

Ušla jsem asi sto yardů. Najednou jsem měla ve tmě kolem sebe tři muže. Kam prý jdu tak sama. Táhl z nich alkohol jako ze sudu. Pokusila jsem se utéct, ale chytili mě a dovlekli za školu. Ječela jsem a bránila se jako lvice, ale oni mi surově zacpali ústa a začali mě mlátit. Strhali ze mne šaty a dva z nich mě drželi silou na zemi. Slyšela jsem orchestr z posluchárny. Kdyby nebyli tak opilí, neměla bych šanci. Ale já jsem kolem sebe kopala, uhýbala jsem a škrábala. Myslím, že jeden z nich mě chtěl omráčit. Náhle kdosi přijel a světla reflektorů auta osvětila tu scénu. A to jim nahnalo strach. Naštěstí také přestala hrát hudba. Mně se podařilo uvolnit si ústa a začala jsem znovu ječet. Auto couvlo, aby na nás znovu dopadlo světlo, a oni utekli. V autě přijel Ben Jeffry pro své dcery. Zabalil mě do kusu nějaké staré látky a posadil do auta. Brečela jsem jako malá holka. Přestože jsem ho prosila, aby to nedělal, zavezl mě k doktorovi a zavolal šerifovi a podal mu zprávu o znásilnění. Přijel sám šerif Lawlor. Nějak se to doslechli i ti na taneční zábavě. Buddy se utrhł z pánské jízdy a přijel za mnou k doktorovi. Pak mi zajel domů pro něco na sebe. Moc mě ti chlapi nezřídili. Měla jsem monokly pod očima a rozbitý ret. Nevím, co byli zač, nedovedla bych je ani popsat ani identifikovat.

Znáte tohle město, Alexi. Začalo se o tom hovořit a lidé si jako obvykle vymýšleli. Když jsem šla po ulici, vybíhali lidé z domů a civěli na mě. V jejich pojetí to bylo znásilnění, ne jen pokus o znásilnění. Znásilnilo mě údajně několik chlapů a přivedli mě do jiného stavu. A, jak jsem zjistila později, někteří usoudili, že jsem koneckonců Jennina sestra, že jsem se opila a chovala jako Jenna. A že když mě přistihli, vymyslela jsem si, že šlo o znásilnění. A že určitě vím, kdo to byl. Spousty výmyslů.

Až do dalšího léta jsem se z toho nevzpamatovala. Pronásledovaly mě noční můry. A začala jsem sama nad sebou přemýšlet. Když mi nějaký kluk ve škole položil ruku na rameno, zdvihl se mi žaludek. A představa, že bych se měla s někým líbat, mě děsila. Uvědomila jsem si, že se z toho musím dostat. Chci mít přece jednou svůj domov a snad i děti. Rozhodla jsem se, že se z toho vyléčím. Chudák Billy Hillyard. Vždycky jsem se mu líbila. Někteří muži mají asi rádi takové kobylí typy. Tak jsem mu naznačila, že má šanci. Billy mě přece nevyvede z rovnováhy, myslela jsem si. Políbil mě v autě a já jsem se snažila vydržet to co nejdéle. Ale musela jsem ho odstrčit a vyskočit z auta, protože se mi udělalo strašně zle. Řekla jsem Billymu, že jsem asi něco špatného snědla, že mám asi otravu z ryb. Jenže asi za měsíc to dopadlo stejně a Billy ztratil zájem.

Pak se to začalo ještě horšit, místo aby se to lepšilo. Zašla jsem k lékařce v Gainesvillu a vypověděla jí svůj smutný příběh. Přesvědčila se, že jsem po fyzické stránce normální, a poslala mě k psychiatrovi do Tamy. Vylíčila jsem mu ten pokus o znásilnění. Ptal se mě na spoustu věcí. Měl zejména zájem o mé dětství, o můj vztah k otci a k sestře. Byla jsem u něho třikrát. Shrnl svou diagnózu: Mám běžné základní pudy. Nemohu však správně reagovat pro krajní, uměle vyvolanou frigiditu, která je důsledkem mého života v rodině. Kdybych se podrobila osmnáctiměsíční až dvouleté hloubkové analýze, pomohl by mi. To bylo z mnoha důvodů nemožné. A pak se stala strašná věc. Zajela jsem domů na jarní prázdniny a zjistila, že si o mně celé město povídá. Všichni věděli, že jsem byla u psychiatra a že mám z mužů smrtelnou hrůzu. Brzy jsem přišla na to, jak se to dozvěděli. Lékař z Tamy se mne zeptal na jméno našeho rodinného lékaře. A z profesionální zdvořilosti poslal starému doktoru Bormenovi podrobnou zprávu. Možná, že se pamatujete na paní Heeleyovou, která mu dělala sestru. Ta roznášela po celém městě všechno, co se dalo v jeho ordinaci. To ona udivila celé město tou senzační zprávou o mně. Jí nikdy nedošlo, že se dopouští hrubého porušování soukromí.

A pak to bylo ještě horší, Alexi. Z neznámého důvodu jsem se stala předmětem usilování každého pitomého Dona Juana, který se o tom dozvěděl. Jako bych byla Šípková Růženka a právě on mi může

prokázat tu osobní laskavost, že mě vzbudí polibkem. Táhli se za mnou jako zběsilí. A všichni se strašně urazili, že nechci. Nikdo se to přece nedozví. Stačí, abych spolupracovala a nebála se.

Většina už se vzdala, ale stále jsem jedním z nejznámějších městských bláznů. S nikým se nescházím a ani nečekám, že mě někdo o schůzku požádá. Hlídkají mě. A jsem si jista, že celé město ví, že jsem sem za vámi přijela už potřetí. Ted' jistě pochopíte tu Donnieho drzost. Mám ráda svou práci v servisu. Ráda plavu a plachtím na *Lady Bird*. Jsem docela spokojená, zaplat' Pánbůh za ty dary, ale někdy mi přece schází příležitost spřátelit se s nějakým mužem, docela normálně a bez komplikací. Mě moc nebaví dívčí plkání. A je to. Takže, Alexi, žádné milostné návrhy. Sny o rytíři na bílém koni, který zabije obrovského draka, mě dávno pustily. Smířila jsem se se svým staropenenstvím. I když vás považuji za moc milého a příjemného muže, Alexi, nedotkněte se mne rukou, ani náhodou. Zamrazilo by mi až v morku kostí. Než se objímat a líbat s nějakým mužem, radši bych strčila hlavu do hadího hnízda.“

„Já vidím v duchu tu holčičku v modrých šatech toužící po tom, aby ji někdo obdivoval.“

„I já, Alexi. Byla tak zranitelná. Ještě dnes mi nad ní usedá srdce. Nemáte nic proti tomu být přítelem vyšinuté a nenormální slečny Larkinové?“

„Ani v nejmenší slečno Larkinová. Pokládal bych si to za velkou čest.“

Usmála se na něho. „Dík. Poslechněte, nenašly by se tu nějaké sendviče a něco mezi ně?“

Připravila sendviče, najedli se a Betty se vrátila do práce. Alex se opaloval a myslel na ni. Nechápal, v jak křivém zrcadle sama sebe vidí, pokud jde o fyzickou stránku. Asi jde o součást jejího traumatu. Připadá si mohutná, nemotorná, kobylí. Při své výšce asi pět stop devět palců a váze sto pětatřicet až čtyřicet liber není rozhodně křehotinka. Ale její tělo, chuze a celkový půvab jsou navýsost ženské.

Bavilo ho vymýšlet si, jak v ní probouzí ženství. Byla to velice zvláštní situace. Jakýkoli jiný postoj k ní než jako k přitažlivé ženě mu připadal nenormální. Zároveň však i nemožný. Při prvním

pokusu o jakékoli sblížení by se otočila a nenávratně zmizela.

Znovu si zaplavával. Úmyslně napínal bolavé svaly. Dělal mu potěšení, až zvrácené, cítit, jak se napínají a... bolí. Rány na hlavě se hojily, ale stále se jich nemohl dotknout.

Osprchoval se a ustrojil. V pět zajel do města. U Bolleyho koupil další rybářskou výbavu a schoval si účtenku pro Celi M'Gannovou. Nakoupil si i nějaké zásoby do srubu. V supermarketu zahlédl Junie Hillyardovou, ale ta se k němu okamžitě otočila zády.

Měl původně v úmyslu rovnou se vrátit domů, ale na konci Bay Street z náhlého popudu odbočil do Front Street, jel po pobřeží a zaparkoval naproti *Španělské makrele*. Moc se toho tam nezměnilo. Byla to stále jen rybářská putyka s předstíranou snahou být restaurací.

Čelními okny vnikaly do místnosti paprsky odpoledního slunce. Okny bylo vidět přes ulici na rybářský přístav s loděmi a trouchnivějícími pilíři. Za čarou modré hladiny vykukovala zelená džungle porostu Ramona Key.

Stěny *Makrely* byly špinavě krémové a zelené. Byla na nich spousta starých kalendářů, oplzlá hesla, zaprášené vysušené ryby a kousky rybářských sítí a korků. Všechna okna měla žaluzie. Když vešel, měl bar po levici. Pult byl potažen umělou hmotou, která měla připomínat mramor cukrárenských pultů. U baru byl asi tucet vysokých tmavých stoliček. Po pravici měl dvanáct kulatých stolků se zelenými deskami z umakartu. Barvou ladily se stěnami. U zadní stěny stál velký jukebox, dva stejné hrací automaty a další přístroje na utrácení drobných, telefon a dveře vedoucí do malého prostoru se začernalým grilem na hamburgry a velkým automatem na espresso. Z toho malého prostoru vedly dveře, jak se pamatoval, do místnosti, kde se hrály karty. A odtud se šlo po schodech do prvního parta, kde bydlel Harry Bann.

Nejdál od vchodu seděl kromě Alexe jediný návštěvník. Měl modrou pracovní košili a džíny. Vyhrnuté rukávy košile odhalovaly svalnaté paže porostlé hustými černými kudrnatými chloupky. Měl před sebou prázdnou láhev od piva a dopitou sklenici. Z profilu vypadal jako dravec s vysokým a dopředu vysunutým čelem nebo jako mohutné embryo. Z druhé strany pultu se k němu nakláněla

dívka a cosi mu říkala, ale tak tiše, že Alex nerozuměl ani slovu. Z intonace jejího hlasu usoudil, že jde o hádku. Když se Doyle posadil na stoličku u dveří, zběžně se na něho podívala a pokračovala v dohadování.

Alex seděl a díval se před sebe. Na kupu sáčků s bramborovými lupínky, láhev nevalně vyhlížející nakládané zeleniny, automat na buráky, zaprášené likérové láhve na modrém panelu před zrcadlem, automat na papírové ubrousky, zašlý jídelní lístek s obrázkem dívky na vodních lyžích, dvě láhve – s kečupem a hořčicí –, na kterých bylo znát stejně časté jako nešetrné používání, na dvě pilně se živící mouchy v misce s cukrem s okraji potřísněnými rozlitou kávou, na plakát zvoucí na taneční večer ve Wellslandu přede dvěma měsíci, na starou pokladnu posazenou na umazané skleněné krabici s cigaretami, doutníky, bonbony a – zcela absurdně – s Mikulášem z umělé hmoty. Tvářil se viditelně nespokojeně.

Trpělivě čekal. Čím déle seděl, tím intenzivněji vnímal pach přepáleného tuku, rozlitého piva a zkyslého nikotinového kouře. Poněkud méně pronikavou složkou celkového pachu byla směsice pachů z plesnivé kávy, parfémů, ryb, upocených podpaží, starého potrubí a zvratků z tisíců sobotních nocí.

Dívka se konečně rozhoupala a došla k Doylovi. Může jí být asi dvacet, usoudil. Rezavé vlasy, obličej jako úplněk, se stopami po akné. Byla otrávená a vším znechucená. Rtěnkou si rozšířila ústa a zvolila odstín, který se k ní nehodil. Měla přiléhavé roztřepené červené šortky, oprané červené tílko a malou umazanou zástěrku. Trochu při těle, ale vcelku měla pěknou postavu. Její kůže však byla zvlhlá a bledá jako laciná slanina nebo vykuchaná ryba. Při chůzi dopadala těžce na podpatky, až se sklenice otrásaly a rozezvučely se jako zvonky. Veliká ňadra a silná stehna se jí přitom až nechutně házela.

Alex si objednal pivo a díval se na ni, jak jde k lednici. Masité pŕlky jí kroužily pod napjatou látkou šortek. Z barvy její pleti usoudil, že patří do rodiny Bannovy manželky. Paní Bannová byla korpulentní rezatá žena a často docházela na návštěvu k Alexově mamince, když ještě pracovala v hotelu. Zemřela téhož roku jako Mary Ann Doylová. Na rakovinu jater.

Dívka postavila před Alexe pivo tak prudce, až to zadunělo, položila mu na pult drobné a vrátila se ke svému příteli. Starý muž, který si v Ducklinově obchodě prohlížel comiscy, se právě přišoural a cosi si pro sebe mumlal. Vrazil do sebe dvojitou režnou a zase vycouval. Chlupaté embryo se zvedlo a zařvalo cosi na servírku.

„Ať tě tu už nikdy nevidím!“ zaječela. „A je mi to úplně fuk!“

Muž vyšel. Jak za sebou chtěl prudce zabouchnout dveře, automatické zavírání unaveně zasyčelo. Dívka vzdychla a začala utírat pult. Přitom se dostala až k Alexovi.

„Nic moc,“ řekl a ukázal bradou na prázdnou místnost.

„V pátek a v sobotu to je lepší.“

„Jste Harryho příbuzná?“

Přestala utírat a zadívala se na něho podezíravě malýma bleděmodrýma očima. „Jsem jeho neteř. A kdo jste vy?“

„Jmenuji se Doyle. Kdysi jsem tu žil.“

Rozzářila se. „Tak to jste vy! Už jsem o vás slyšela. Povíдали si o vás moji bráchové Lee a Gil. Já jsem Janie Kemmerová. Maminka a paní Bannová byly sestry. Gil mi řekl, že jste se spolu pořád rvali. Jak dlouho jste byl pryč?“

„Patnáct let.“

„Tak to si vás nemůžu pamatovat. To mi byly tři nebo čtyři.“

„Leeho už jsem potkal.“

„A vsadila bych se, že byl nadržetovaněj.“ Vzdychla. „Ne a ne s tím přestat. Trochu rybařej a někdy se dají najmout na stavbu. Ale většinou makají zadarmo. To, když je Donnie Capp sebere pro opilství nebo výtržnictví a pošle je na stavbu silnice. Gil jednou seděl čtyři roky. Serval se tady s nějakým ožralým turistou. Byl trochu starší, ale chtěl to Gilovi nandat, a tak tady teklo hodně krve. Lee teď už zase fachčí na silnici. Donnie ho sebral včera v noci.“ Ušklíbla se. „S Leem to je někdy k zastřelení. Nebyl tu nikdo, kdo by ho zavez do Bucket Bay, tak chtěl ukrást loď.“

„Zdálo se mi, že máte nějaké... nedorozumění se svým přítelem, co seděl tamhle na druhém konci.“

Zesmutněla. „Charlie je cvok. Chodíme spolu už víc než tři roky, a já se teď chci vdát. A on si veme do hlavy, že se dá nalejt k námořníkům. Celou dobu říkal, že se vezmeme, až mi bude

osumnáct, a že bude všechno o. k. A teď tohle!“ Modré oči se zalily slzami. „Čert aby ho vzal!“ Otočila se a vysmrkala do papírového kapesníku.

Alex si vyčítal svou poznámku, ale Jannie se opět k němu obrátila tváří. „Nechtěla sem se dát strhnout, ale někdy si myslím, že z něj zcvoknu. Je mu osumadvacet. Jak dlouho mám na něj čekat? To tady mám sedět, než se vrátí? Tady, kde se nic neděje? Vůbec nic!“

„Podle toho, co jsem se dozvěděl hned po svém návratu, se tady toho událo dost, Janie.“

„Jo, vy myslíte tu vraždu. No, to je něco, to máte pravdu. Ale kolikrát se něco takovýho stane? Chci říct, jak často? Tak jednou za sto let. To neznamená, že se tu občas neseperou na nože a že to někdo neodnese. Ale opravdická vražda se tu stala už hodně dávno předtím v Bucket Bay. Bylo mi tenkrát devět nebo deset. Paula Garnetta, toho co měl spoustu fakanů, načapal Casey Myers, jak se ochomejtá kolem jeho patnáctiletý dcery. Casey popad harpunu a rovnou Paulovi do krku. Ta holka se pak z toho úplně zcvokla. Museli ji někam uklidit. Casey byl v lapáku jenom přes noc. Do velkejch novin se to vůbec nedostalo, jako když se to stalo s Jennou. Páni, to bylo vzrůšo! Harry a já sme si už mysleli, že to nevydržíme. Ty lidi od novin pijou skoro tak rychle jako rybáři.“

„Znal jsem jich tu hodně, těch rybářů.“

„Před patnácti lety tu byl asi větší šrumec, pane Doyle. Hodně se jich odstěhovalo dál na jih a moc jich přestalo vůbec rybařit. Aspoň se to tak povídá. V Bucket Bay je řada opuštěnejch domků, už se přej rozpadají. Můžou se chytat eště garnáty, ale dál odsud, až u Tamy nebo Key West.“

Omluvila se a šla pozdravit dva mladíky v propocených uniformách. Donesla jim pivo na druhý konec pultu. Chvilí se s nimi bavila a pak se vrátila k Doylovi. V její chůzi a chování byl patřičný náznak koketerie, takže Alexe napadlo, zda ho snad nepokládá za možnou náhradu za Charlieho.

„Máte moc bezva sportovní košili, pane Doyle.“

„Děkuji.“

„V čem vlastně děláte?“

„Teď zrovna v ničem. Zatím se jen rozhlížím. Možná že si koupím

zánovní buldozer a poohlídnu se po nějakých pozemních pracích.“

„Tady se toho moc neděje jako jinde. Ale trochu přece. A nejsou ty buldozery moc drahý?“

„Mám trochu úspor. Vrátil jsem se z Venezuely, kde jsem pracoval.“

„Jé, jak já bych chtěla cestovat! Podívat se někam hodně daleko! Tady chcíp pes. Nic se tu neděje, *nikdy*.“

„Až na nějakou tu vraždu.“

„Přestaňte si ze mě utahovat, pane Doyle.“

„Alexi.“

„Krásné jméno. To se mi líbí.“

„Slyšel jsem, že tu Jenna byla tu noc, co ji zavraždili.“

Podívala se směrem k oběma mladíkům a ztišila hlas. „Harry mi nařídil, abych o tom nemluvila s nikým cizím. Nevím, proč. Tady se o tom ještě pořád mluví. Někdy člověka napadne, že to moh udělat někdo z těch, co o tom začnou, nebo co to poslouchají.“

Založila si silné bílé paže na hrudi a otřásla se. „Mám z toho husí kůži. Donnie Capp nechce, aby tu vočumovali nějaký cizinci. Jak sem někdo přijde, tak ho hned vyexpeduje pryč. Jako by měl strach, že by moh někdo jinej náhodou přijít na to, kdo to udělal, dřív než on. Pro něj to je otázka cti, aby toho vraha našel ve svém rajónu sám. Když tady loni na podzim vyšetřovali, tak ho šoupli na vedlejší kolej. Vy ale přece nejste cizinec, když ste se tu narodil. Byla tady tu noc. Z pátku na sobotu. Já sem odešla v šest, Harry nechce, abych pracovala v noci a už vůbec ne v sobotu v noci. Tady se někdy všechno semele tak rychle, že byste ani nevěřil. Žádná holka nemůže přejít přes místnost, aby ji někdo nevosahával. Jenna tu byla, když sem odcházela, a zůstala až do té doby, než se to tu zavřelo. Pak odešla a někdo ji uškrtil. Když mi to ráno řekli, nechtěla sem tomu věřit. Chtěla sem se jít na ni podívat do pohřebního ústavu k bratrům Jeffryovým, ale sestra plukovníka M’Ganna nařídila, že tam můžou jen členové rodiny. Plukovník se tam ani nešel podívat, protože má špatný srdce.“

„Jenna byla jiná než její mladší sestra, že?“

„Namouduši nikdy nepochopím, jak to, že sou ty dvě ze stejný rodiny. Víte, Betty sem často chodí.“

„Opravdu?“

„Jo. Mají dílnu kousek odsud, dva bloky, víte? A všichni rybáři si myslěj, že Betty je to nejlepší dvounohý stvoření. Když eště žil starej Spence Larkin, tak se nepustil do opravy žádný lodě dřív, než dostali zapláceno na dřevo. Ale ona se s nima domluví, že jim to opravěj hned a voni že zaplatěj, až na to budou mít. A ona si sem zajde a dá si s nima pivo. Obyčejně odpoledne, večer nikdy, teda skoro nikdy. A to byste nevěřil, nikdo si k ní nic nedovolí. Kdyby si to zkusil, sesypali by se na něj vostatní a stáhli mu kůži zaživa z těla. Zkusit to vlastně může jenom někdo cizí, kdo neví, že s ní není něco v pořádku. Vypadá jako bezvadná ženská, ale muselo se jí stát kdysi něco hroznýho a vod tý doby je divná. Já bych nechtěla bejt jako vona, za nic na světě. Za co by pak ten život stál, no řekněte!“

„Souhlasím s vámi.“

„Ta Jenna, to byl úplnej vopak. Ta toho nikdy nemohla mít dost. Divný, co? Vobě ze stejný rodiny. Jestlipak Donnie toho vraha vodhalí? Někdy sem přídou na pláž lidi hodně zdaleka. Podle mě to byl někdo z vopačnýho konce okresu. Toho vraha by spíš našli, kdyby ji byl předtím znásilnil. To by moh bejt nějakej negr. Ale ten vrah ji neznásilnil, protože všichni negři dobře vědí, že Donnie si to tady hlídá, a kdyby tady z nich někoho načapal, že by s ním zatočil. Já si myslím, že to byl nákej cizinec, že byl taky nadráťovanej a že se začali hádat, a tak ji uškrtil. A vypařil se. Třeba na lodi. Ale jedno vím jistě. Donnie se jen tak nevzdá.“

„Různí lidé o tom mají asi různé mínění, že?“

„Máte pravdu a některý moc divný. Že prej to mohlo bejt kvůli prachům. Že ji zabili, protože věděla, kam Spence Larkin zakopal peníze. Že ji nutili, aby jim to prozradila, a pak ji uškrtili, a že tady pak začali na břehu kopat. To je samozřejmě úplná blbost, protože tu poslední noc neměla u sebe ani cent, a Harry už jí na dluh nenalil. Jenže vždycky se našel někdo, kdo jí pití koupil. Kdyby přece věděla, kde sou ty prachy zakopaný, tak by je přece vykopala, ne?“

„Připadá mi to logické.“

„Podle mýho na ty prachy nikdo nikdy nepříde, leda úplnou náhodou. A vsadila bych se, že budou v hrozným stavu v tomhle našem podnebí.“

Podívala se ke dveřím a výraz její tváře se téměř dramaticky změnil a dostal nepřítomný jakoby ospalý vzhled. Doyle zaslechl syčivý zvuk automatického zavírání dveří.

Otočil se. U dveří stál Donnie Capp. „Ahoj Doyle, ahoj Janie.“

„Dobrý den, pane Cappe,“ řekla tiše.

Capp se postavil k baru po Doylevě levici. Alex ucítil nepříjemně pronikavý, až zvířecí pach jeho potu.

„Prej chce Charlie k námořnictvu, Janie.“

„Ano, řekl mi to.“

„Možná, že kdybys shodila dvacet liber a přestala se cpát, že bys byla pro něj přitažlivější než námořnictvo. Harry ti měl nasekat na zadek, hned jak sis s ním zalezla poprvý do křoví. Byla sis Charliem tak jistá, že sis přestala dávat pozor na postavu. Co teď budeš dělat? Mám ti sehnat ženicha, někoho z těch co je nechávám makat na silnici? Udělej všechno, co jim nařídím, a bude jim fuk, jak to pozdějc dopadne.“

Janie se znovu spustily slzy po bílé tváři, ale nedonutila se uhnout očima od Donnieho.

„Dones pěkně všechno to tvý tlustý sádlo na druhý konec baru, Janie. Musím si promluvit s panem Doylem. Budu mu teď říkat pane.“

Odešla, pomalu a s námahou. „Kdyby neměla v hlavě řezanku,“ prohlásil Capp, „vzala by si Harryho. Nejsou totiž přímí příbuzní. Harry má astma a vysoký krevní tlak. Až by natáhl bačkory, spad by jí do klína dobrej podnik, místo aby to dostal jeho bratr.“

Doyle zdvihl k ústům sklenici s pivem a s radostí konstatoval, že se mu nechvěje ruka.

„Nemáte mi toho moc co říct, pane Doyle, zdá se mi.“

„Opravdu nemám.“

„Slyšel sem hned u dveří, že se bavíte o Jenně. Znal jste ji přece dřív, než utekla s tím námořníkem. To ste byl tenkrát slavný atlet. Než ste začal krást. Tak co, znal ste ji?“

„Znal.“

„A teď ste se nějak moc rychle sčuchnul s její sestrou. Nechápu, proč se ty Larkinovi vo vás starají. Vážně ne. Je mi to moc divný. Najednou se tady voctnete, zrovna v těch místech, kde ji zabili, a

blízko plukovníka a jeho sestry. A mně se řekne, abych dal od vás ruce pryč. Strašně divný.“

„Co ode mne chcete?“

„Možná, že to bude vypadat na první pohled ztřeštěný, ale nemůžu si pomoci a vrtá mi palicí, jestli vás někdo neposlal, abyste se šťoural v tý vraždě. Tváříte se jakoby nic a slídíte kolem. Strašně nerad bych zjistil, že strkáte nos do něčeho, do čeho vám nic není. To bych pak musel vzít do ruky pendrek a kapánek vás s ním poučit.“

„O čem?“

„Že vohrožujete pátrání. My si na to stačíme sami.“

Capp se obrátil a namířil kroky ve svých černých naleštěných kanadách ke dveřím. Automatické zavírání opět zasyčelo.

Když se po chvíli Doyle zvedl, aby také odešel, vešel starý muž hnědé tváře, s bílými vlasy a bílým strništěm a vodovými očima. Zadíval se na Doylea. „Vsadil bych se, že seš kluk starýho Berta Doylea. Vypadáš trochu jako Bert, než se utopil.“

„Máte pravdu, jsem Alex Doyle.“

„A ty nevíš, kdo sem já, nebo jo?“

„Počkejte, musím si to rozmyslet. Arnie Blassit?“

„Správně, chlapče. Když sem lovil se starým Lucasem Pennyweatherem, vobčas si nám přišel pomoci. A na kluka si byl šikovnej.“

Doyle se vrátil k baru a koupil si další pivo a kořalku pro Blassita. Ten spustil o starých časech a o lidech, na které se Alex pamatoval z dětství.

„Už to není to, co to bylo, chlapče. Už tu nejsou skoro žádný ryby. Kdepak parmice, jen samý malý rybky a vo pstruha nezavadiš. Já sem ze starý školy a moc starej na to, abych se učil náky nový figle, jak je chytat.“

„A co Lucas Pennyweather?“

„Kdepak, z toho je úplnej kripl. Loni v listopadu za ním přijela jeho dcera až ze Severní Karoliny se svým mužem a vodvezli si ho k sobě. Vypadalo to, že tady zůstane do smrti, a najednou byl fuč. Ze dne na den. Prodal loď a celý rybářský vybavení, ale takovým fofrem, že to dal skoro zadarmo. Nikdo se v těch zdejších vodách nevyznal tak jako Lucas, nikdo, věř mi. Možná, že ti někdo řekne, že

se v nich vyznal Spence Larkin eště líp, ale nevěř tomu. V tom byl Lucas Pennyweather jednička.“

„Pamatuji se, že měl rád děti. Vzal mě s sebou, když mi byly tři nebo čtyři.“

Náhle si Alex vybavil scénu, na kterou si léta nevzpomněl. Starý Lucas vzal do lodě šest kluků, aby lovili na udici kanice poblíž Windy Pass. Bylo to v neděli. Když se vraceli, zahlédli bílý motorový člun. U kormidla byl muž a na zádi seděla malá holčička. Blondatá. Měla na sobě růžové šaty a Alexovi, kterému bylo asi šest, připadala jako ta nejkrásnější holčička, kterou kdy viděl.

„Takhle jede Spence Larkin s dcerou,“ řekl jim tenkrát Lucas. „To je významný muž tady v Ramoně a veze si svou nejstarší. Jezdívá s ní na pikniky tam někam, kde jsou ty ostrovy.“

Alex si vzpomněl, jak se díval za tou holčičkou, dokud mu nezmizela ve slunné dálce zátoky. Později viděl Spence Larkina v tom jeho malém člunu ještě mnohokrát. Bylo o něm známo, že odejde z opravný lodí, kdy ho napadne, nesedne do člunu a jezdí si jen tak sám po zátoce. Říkalo se, že si takhle jezdí přemýšlet. Že si tam vymýšlí další nové způsoby a triky, jak podvodně udělat z desetníku dolar. Brával si sice s sebou prut a další náčiní, ale málokdy něco chytil.

Arnie Blassit se zachechtal a zavzpomínal. „Skoro to poslední, co se starýmu Lucasovi stalo, bylo, že ho zavřeli pro podezření z vraždy. Vo nic nešlo. Dali do lochu každýho, kdo byl v *Makrele* tu noc, co zabili Jennu. Mě taky. My sme měli zatraceně dobrý alibi, já a Lucas. Asi v jedenáct už sme neměli ani vindru a vodjeli sme v mý lodi do Chaney Bayou a přivázali ji tam u silnice. Vodešli sme spolu a dověděli sme se o tý vraždě, až když nás zástupci šerifa sbalili a dovezli do Davisu. Ráno nás pustili. Lucas byl z toho úplně vedle. V noci předtím se s ním Jenna bavila. Moc sem vo tom přemejšlel. Jako by jí dal Pánbůh poslední šanci, aby byla k němu milá, a vona se jí chytila.“

„Jak to myslíte?“

„Až do té doby nikdy neměla čas, nebo v sobě nenašla... zdvořilost ztratit pár slov se starým rybářem. Bylo tam nabito, a za pár minut, co sme tam vešli, k nám přišla a začala si s námi povídat

vo starejch časech a byla moc prima. Pak si vodvedla Lucase tam k tomu rohovému stolku a dlouho si tam povídali. My sme pak Lucase provokovali, až se hrozně naštvál. A von si to pak ještě víc polepil, když prohlásil, že s ní má rande a že spolu pojedou v sobotu podívat se na ostrovy. Vážně, Alexi, než nás sebrali, Lucas se vážně chystal, že pro Jennu dojede na lodi. V té době už bylo po ní. Žádněj div, že to Lucase tak sebralo.“

„Pokud jsem slyšel, tak bylo vzhůru nohama celé město.“

Blassit se znovu uchechtl. „Viděl sem, jak odsud před chvílí vypad Donnie Capp. Ten byl asi vyvedenej z míry nejvíc ze všech. To je podlej had, ten Capp. A hrozně chtěl, aby mu dala. Lidi toho o ní napovídali moc špatnýho, a když o ní chlapi mluvili, tak si nebrali servítky. Ale s Donniem Cappem nechtěla nic mít a vysmála se mu do vočí. Povídá se, že tady dostal ňáky holky násilím, ale na Jennu nemoh jen tak vzít pendrek. On vlastně přerušil to jejich povídání s Lucasem. Nikdo ho nezval, ale von si k nim přised a poslouchal. Ji to za chvíli votrávilo, a tak šla od stolu. Donnie se chvíli bavil s Lucasem a pak vodešel. Já si myslím, že měl nějakěj plán, jak vod ní dostat; co chtěl, protože když se dozvěděl, že je mrtvá, vyváděl jako šílenej. Zmlátil po hlavě polovinu chlapů v okrese, než mu to šerif zath.“

„Arnie, já už musím jít. Ale jsem rád, že jsem vás viděl.“

Zajel do srubu. Uložil nákup a procházel se po pobřeží, než slunce zapadlo za obzor.

Pak si udělal jednoduchou večeři a po umytí nádobí se usadil s cigaretou na verandu a ve tmě vzpomínal na dětství. Obraz Jenny v růžových šatičkách vyvolal další vzpomínky. Na život, na který si usmyslil zapomenout, protože za nic nestál. Jenže najednou si uvědomil, že i v něm bylo cosi dobrého.

Znovu se vrátil ve vzpomínkách k Jenně. Proč byla asi na Lucase tak milá? Určitě měla nějaký důvod. Něco od něho musela chtít.

7

V pátek dopoledne v jedenáct došel Alex kolem břehu k Proctorovu srubu se dvěma udicemi a navijáky. Když byl od branky asi jen sto stop, vyšla mu Celia M'Gannova naproti.

„Čekala jsem vás už včera, pane Doyle.“

„Omlouvám se a mrzí mě to, ale něco mi do toho přišlo.“

„Co to máte za hrozné modřiny a odřeniny na pažích a na nohou? Upadl jste někam?“

„Jen do spárů šerifova zástupce. Přišel si se mnou trochu poklábosit. A nechal za sebe mluvit pendrek. Ve středu, a tak jsem se včera ještě nemohl pořádně hýbat.“

„Přece jste jistě nebyl opilý? Tak proč se do vás pustil?“

„Zřejmě z principu, aspoň si to myslím.“

„Byl to Capp?“

„Ano, Donnie Capp.“

„Mně taky dělal potíže. Je mi odporný. Snažil se obtěžovat plukovníka, a já jsem si usmyslila, že to nepřipustím. A tak byl ke mně velice... sprostý.“

„Tohle jsem koupil pro vašeho bratra.“

„Děkuji. A co vám dlužím?“

„Tady je účtenka, paní.“

Požádala ho, aby chvíli počkal, vrátila se do srubu a přinesla mu dlužný obnos. Že prý tu plukovník bude co nevidět.

Plukovník M'Gann sestupoval pomalu po schodišti. Vysoký muž, téměř nepříjemně vyzáblý. Bylo však vidět, že býval kdysi daleko víc při těle. Měl šedivé vlasy jako jeho sestra i stejně tvarovanou lebku. Měl na sobě šortky barvy khaki a páskové sandály. Byl opálený, ale přesto jeho pleť na první pohled prozrazovala, že je to nemocný člověk. Vyzařovala z něho jakási nezúčastněnost, nikoli chlad nebo nepřátelství, spíš naprostá lhostejnost.

„Ta makrela byla výtečná, pane Doyle. Oba vám děkujeme.“ Doyle měl dojem, jako by plukovník hleděl kamsi daleko za něho.

Došli ve třech až ke břehu a Doyle mu ukázal, jak zacházet s udicí

a navijákem. Plukovník to pochopil s onou snadností a rychlostí, kterých jsou schopni ti, kdo v sobě spojují manuální zručnost a analytický mozek, kterým okamžitě pochopí smysl každého jednotlivého pohybu. Přesto se zdálo, že to nikam nepovede. Plukovník M'Gann do toho nevložil srdce, snažil se jen vyhovět své sestře.

„Tady to asi nemá smysl, plukovníku, nezdá se, že by se tu něco hýbalo. Podívejte, tamhle to vypadá lepší.“

Celia také postupovala mořem s udicí, ale pak prohlásila, že se musí vrátit a udělat oběd.

Chytili pár menších ryb a zase je pustili. M'Gann poděkoval Alexovi za jeho instrukce a sedl si na suchý písek. „Musím si chvíli odpočinout a pak se vrátím. Jsem dosud velice slabý.“

Doyle si přisledl. „Až se vrátíte, vypláchněte vlasce v čisté vodě.“

„Ano, jistě.“

Doyle se k němu obrátil, aby mu viděl do tváře. „Mají stále veliké potíže s Hendersonovými okruhy, pane. Doposud se jím nepodařilo vychytat všechny mouchy.“

Plukovník dlouho neodpovídal a pohlížel s kamennou tváří na záliv. Pak se obrátil k Doylevi. Jeho netečnost docela zmizela. A Doyle si uvědomil, že má co činit se skutečně silnou osobností.

„Vy na to jdete chytře, pane Doyle. Pokud se tak skutečně jmenujete. Kdo vás poslal?“

„Plukovník Presser.“

„Mohl jsem si to myslet. Austin měl vždycky smysl pro intriky a melodramata.“

„Problém spočíval v tom dostat se s vámi do styku, pane. Kdyby sem poslali někoho, kdo tu je cizí, nepovedlo by se to. Vaše sestra je velice...“

„Ano, Celia mě úpěnlivě chrání před jakýmkoli problémy. Tohle naše malé spiknutí jí bude moc proti mysli. Ona, zdá se, nedovede pochopit, že jsem se rozhodl říct ne – Austinu Pressrovi a komukoli jinému.“

„Můžete mi prozradit, plukovníku, proč byste odmítal? Kvůli... zdraví?“

Plukovník se znovu zadíval na záliv. „Pomalu začínám zase

nabývat sil. Mohl bych se vrátit pracovat jako civilní poradce. Ale nebylo by to k ničemu. Neodváděl bych dobrou práci. Ted' se ještě vrátit nemohu, Doyle. Vždycky jsem si myslel, že pro mne není nic důležitější než povinnost a závazek. Ale ted' mám osobní problém. Můžete ho nazvat emocionálním. Nechci vám jej vysvětlovat. Dokud se nevyřeší, pokud se kdy vyřeší, nejsem... schopen zabývat se ničím jiným.“

„A jestli se vám podaří vyřešit ten... emocionální problém?“

„Pak se budu moci vrátit do práce a Austin bude celý šťastný. Podívejte, pane Doyle, jedním z možných řešení mého problému je přesvědčit se, jak daleko a jak rychle mohu běžet po téhle pláži.“

„Já vám nerozumím.“

„Ani jsem to nečekal. Občas se člověk dostane do zdánlivě neřešitelné situace. Je známo, že laboratorní myši, které se dostanou do situace, která je pro ně neřešitelná, to vzdají, lehnou si na záda a začnou si hryzat packy. Připadá mi to až dojemné se na to dívat. Člověk, který se snaží vyřešit problém, který mu připadá neřešitelný, pane Doyle, nechce věnovat svůj čas a energii své profesi, i když ji pokládá za sebedůležitější. Lituji. Povězte Austinovi, že je mi to líto.“

Doyle si vzpomněl s nelibostí na další fázi instrukcí, kterých se mu dostalo. „Plukovník Presser si myslí, že vás vyvedla z míry smrt vaší ženy, plukovníku. Má o vaší zesnulé manželce obsáhlou složku. Není to příjemné čtení. Mohu vám uvést několik... podrobností.“

„Nemám zájem, pane Doyle. Můj sňatek byla obrovská chyba. Trvalo mi dlouho, než jsem přišel na to, jak obrovská. Moje žena byla sobecká, nezodpovědná, nemorální. Setkali jsme se v době, kdy zřejmě toužila budit u lidí respekt.“

„Ted' tomu rozumím ještě méně.“

„Tomu nemůžete rozumět.“

„Plukovníku M'Ganne. Kdyby dopadli vraha vaší ženy, vrátil byste se?“

M'Gann se na něho zadíval se zvláštním výrazem v tváři, jako by ho Doylova otázka šokovala. Doylovi však připadala na místě.

„Možná.“

„Přichází vaše sestra. Povíte jí o naší rozmluvě?“

„Nevím, proč bych měl. Nic se vám nepodařilo změnit.“

Když se s Celií vraceli, uzavřel se M’Gann znovu do své ulity. Doyle zdvořile odmítl pozvání na oběd. Ohlédl se a viděl, jak vcházejí do domů. Celia mu držela dveře.

Doyle šel pomalu ke svému srubu. Snad už brzy bude moci plukovníkovi říct něco zajímavého. Zdálo se mu, že do toho začíná vidět. Možná mu bude moct říci, proč byla Jenna zavražděna.

Ve dvě jel kolem *Makrely* až na konec Front Street k Larkinovu servisu. Měl ho v paměti jako místo, kde se povalovaly zrezivělé a rozpadající se kusy lodí, kusy sluncem vybílených plachet, a kde vyzařovala z celkové atmosféry naprostá apatie.

Nyní označovaly bílé značky vjezd do pěkně vydlážděného parkovacího prostoru, vedle bílé správní budovy. Na parkovišti bylo půl tuctu aut, kromě známého džípu a čerstvě nalakovaného dodávkového vozu s označením Larkinova servisu na boku. Když vystoupil z auta, zaslechl z kanceláře známé zvuky pilné práce, a o kousek dál kvílivý zvuk cirkulárky a řev testovaného motoru. Cestou ke kanceláři si všiml tří pevných bíle natřených suchých doků ve tvaru T a čerpadla u nejbližšího z nich. V kryté dílně zahlédl otevřenými dveřmi podpěrné konstrukce na spouštění lodí na vodu, stojany na součástky a skladiště lodí s hliníkovou střechou, která se oslnivě leskla ve slunci.

Když vešel do kanceláře, Betty psala na stroji a žena ve středním věku sčítala na počítače. Vypadalo to tam čistě, přívětivě a efektivně.

Betty se na něho usmála s očividnou radostí a představila ho své spolupracovnici, paní Westové. Pak ho vzala na prohlídku servisu. Měla na sobě tmavočervenou halenku a sukni s červenými a bílými proužky. Nepoddajnou hřívu, všechny své oříškové a krémové prameny měla svázané do koňského ohonu.

„To je úplně jiné místo, než na které se pamatuji.“

„Že to ale dalo zabrat, Alexi, tohle z toho udělat. A bance stále ještě dost dlužíme. Ale obchody nám jdou. Na výplatní listině máme patnáct lidí. Odvádíme poctivou práci a reklamu nám dělají spokojení zákazníci. Myslím, že to je ta nejlepší reklama. Můžeme

opravovat loď o délce až sedmdesáti stop. A tady je Buddy. Je asi o kapánek vyšší, než si ho pamatujete.“

Šli směrem k muži, který obrácen k nim zády, uhlazoval trup malého dvoušroubového motorového člunu. Buddy byl mohutný snědý chlapík s vlasy barvy slámy, ostříhanými na ježka. Měl na sobě zamaštěné šortky a na nohou plátěnky. Byl zarostlý, a chloupky na šíji a na ramenou měl úplně vybledlé sluncem. Byl pevně stavěný, silný chlap jako hora.

Když ho Betty oslovila, otočil se. Měl pevnou hranatou bradu a malá šedá očka pod hustými oblouky obočí.

„Rád tě vidím, Alexi,“ řekl, když si potřásli rukama. Alex se stěží ubránil, aby nezavyl jako pes a neklesl do kolen. Buddy mu pustil pravici. „Slyšel jsem, že tě už Donnie přivítal doma.“

„Až moc bouřlivě.“

„Neboj se, už ho k tobě nepustím. Zachází někdy až moc daleko.“

Alexovi připadalo skoro směšné, jak se Buddy, takový chlapík, co ho nic nerozhází, najednou chová vybraně a... rozpačitě.

„Musím si zavolat,“ vzpomněla si Betty. „Buddy, proved' tady Alexe a seznam ho s naším společníkem. Pak se ke mně, Alexi, vraťte do kanceláře. Vyjedeme si pak a můžete mi koupit pivo.“

Když odešla, Buddy přiznal: „Bez ní by to tady vůbec nešlo. Já bych tu papírovou vojnu nezvládl. Nemám to rád a nebaví mě to. Pojd', představím ti Johnyho Geera.“

John opravoval lodní motor. Měl paže zamazané až po lokty. Trochu pomalý, vzdáleně připomínal Garyho Coopera, ale s hnědýma očima posazenýma velice blízko u sebe a se svislým dolním rtem.

Buddy provedl Alexe dílnou. Alex ocenil Buddyho zanícení pro kvalitní materiály a poctivou řemeslnickou práci. Pak zašli do skladu. Když vycházeli, všiml si Alex malého člunu na žlutém podvozku pod ochrannou stříškou. Stožár měl sklopený a připoutaný. Na boku stálo *Lady Bird*.

„Bettyin?“ zeptal se.

„Její miláček. A ona to s ním opravdu umí. I za toho nejhoršího nečasu.“

„Je to zkrátka děvče jako lusk, Buddy.“

Buddy položil nohu na výčnělek podvozku a zapálil si. „Jsi jí sympatický, Alexi.“

„To rád slyším.“

„Nechtěl bych, abys jí nějak... ublížil.“

„Vím, oč jde, Buddy. Sama se mi svěřila. Nikdy bych jí nechtěl ublížit.“

„Musel jsem ti to říct.“

„Je mi to jasné.“

„Myslím, žeš už viděl všechno, Alexi.“

„Tamhleten malý motorový člun patřil tátovi, že?“ Ukázal, který má na mysli. Byl na obou koncích zašpičatělý a motor měl uprostřed. Ležel na kozách a měl čerstvý nátěr.

„Máš pravdu, je to on. Chceme do něho dát nový motor a pak ho střelit. Jenže se k tomu nějak nemůžeme dostat.“

„Chci se tě na něco zeptat, Buddy. Jsi o něco starší než Betty a tak si možná některé věci líp pamatuješ. Jí jsem se na to ani neptal. A ty se zase neptej mě, proč to chci vědět. Když jste byli malí, brával táta Jennu na pikniky. Jen ji samotnou, je to tak?“

„Ano, vždycky jenom v tomhle člunu.“

„A neděli říkal *Jennin den*, že ano...“

„Táta ji hrozně rozmazloval. Na tom, jak se pak vybarvila, měl vinu táta.“

„Jezdával s ní na určité místo?“

„Na ty pikniky? Myslím, že ne.“

„Nevzpomínáš si, zda šlo o nějaké zvláštní místo?“

Buddy se zamyslel a setrval chvíli bez hnutí. „Takové zvláštní místo asi existovalo. Je to všechno tak hrozně dlouho. Nějakých dvacet let. Určitě takové místo bylo, protože nás Jenna dráždila, že má před námi nějaké velké tajemství a že to nesmí nikomu prozradit.“

„Nevzpomeneš si ani na nějakou poznámku, kterou o tom místě utrousila?“

„Ne. To jediné, nač si vzpomínám, bylo, že si o tom hrozně vymýšlela. Proč vlastně...?“ Buddy se zarazil a podíval se, zda jsou sami. Pohlédl na Alexe s údivem a zamumlal, spíš pro sebe: „Tam moh' schovat ty peníze.“

„To si právě myslím.“

Buddy se na něho upřeně zadíval. Měl náhle tvrdý a neúprosný výraz. „Takže o to ti jde? Co si, u čerta, myslíš, Doyle, proč ten náhlý zájem? A proč všechny ty otázky?“

„Klid, Buddy. Počkej...“

„Nač mám čekat? Přijdeš si sem, bůhví odkud, a začneš Betty mazat med kolem huby. Žes prý neukrad ani cent. A ona ti to spolkne. A začne mě přesvědčovat, jakej je z tebe pašák.“

„Nežádal jsem ji, aby ti o mně něco říkala.“

„Co o tobě vím, Doyle? Třeba jsi byl celou tu dobu v lapáku. Byls jeden z Jenniných milenců. Dozvěděl ses, že ji zavraždili. V novinách psali, že nikdo nikdy nepřišel na to, kam táta schoval prachy. Takže sis to dal nějak dohromady. Copak vím, kolik ti toho Jenna řekla a co sis z toho zapamatoval? A teď tu brousíš kolem a dáváš mi podivný otázky. Táhni k čertu, Doyle!“

„Buddy, prosím tě, myslí trochu! Kdyby to bylo tak, jak si myslíš, proč bych se těmi otázkami prozrazoval?“

„Myslím si, že seš pořádně vykutálenej chlap, Doyle. Myslím si, žeš nepřišel jen tak pro nic za nic. Možná, že je Donnie stejného mínění jako já a tak ti trochu naklepal lebku.“

„Chceš, aby se zjistilo, kdo zavraždil Jennu?“

„Samozřejmě, ale...“

„Tak bychom měli dát hlavy dohromady a podumat, zda to nesouviselo s tátovými ukrytými penězi.“

„Ale proč ti tak záleží na tom zjistit, kdo zabil Jennu?“

Doyle byl najednou v úzkých. Pravý důvod nesmí prozradit. A nic ho v tu chvíli nenapadlo.

„Strkáš nos do cizích věcí, Doyle. Zmiz odsud. A ruce pryč od Betty! My si své problémy vyřešíme sami.“ A velice hrubě do Alexe strčil.

To roznítilo v Alexově podvědomí zápalnou jiskru. Už ho fyzicky ponížil Donnie Capp. Uvědomil si, kolik lidí nesouhlasí s tím, že se vrátil do svého rodného města. Emocionální napětí a frustrace se mu přelily z mozku do pěsti pravé ruky. Přesně mířená rána na bradu natrhla Buddymu ústa. Buddymu se zatmělo v očích, udělal dva kroky dozadu a dopadl s žuchnutím na zadek.

V zastřešené prostře u skladu je nikdo neviděl. Geer právě testoval motor, takže rvačku ani nebude slyšet. Po krátké chvíli se Buddy vzpamatoval a vyrazil s neobyčejnou svižností. Doyle odrazil dva silné háky a chtěl vyčkat, až se mu Buddy víc odkryje. Nedočkal se a dostal tak silnou ránu pěstí do hrudi, že padl naznak do člunu. Než se k němu mohl Buddy dostat, vylezl na druhé straně a obešel zád, kde na sebe narazili. Dostal další ránu a byl najednou na všech čtyřech. Zvedl se, na chvíli jako omámený, a upadl na záda. Znovu se postavil na nohy a uhořil naslepo na to, co viděl před sebou jen mlhavě. Jeho pěst bolestně narazila a byl to tak mohutný rozmach, že po něm sám znovu upadl. Poklekl na koleno. Buddy Larkin seděl vzdálen od něho na osm stop. Dívali se na sebe a lapali po dechu. Když Buddy vstal, zvedl se i Alex a začal pěstí.

Buddy se na něho zadíval upřeně. „Nechme toho. Nebo tě mám seřezat?“

„Zkus to,“ řekl Alex chraptivě.

„Ale ani pak nedáš pokoj, co?“

„Dokud se udržím na nohou, tak nedám.“

„Tvrdohlavej parchant,“ zamumlal Buddy. Došel ke kohoutku, napustil si vodu do dlaní a začal si umývat obličej. Když byl hotov, přistoupil ke kohoutku Alex, roztočil ho naplno a vstrčil pod silný proud celou hlavu.

„Jak vypadám?“ zeptal se Buddy.

„Až na bradu dobře.“

Buddy si sáhl na bradu a zavyl.

Doyle si zkoušel prsty pravé ruky ohmatávat ústa. Klouby měl nateklé. Buddy ho uklidnil: „Nic není vidět.“

„Mám ústa natržená uvnitř.“

Sedli si na kozy. Stále ještě dýchali rychle a namáhavě.

„Zatracenej blázne,“ řekl Buddy.

„Nesnesu, aby do mě někdo strkal.“

„Tak dobře, nechceš, aby do tebe někdo strkal. Zapišu si to za uši. Vraťme se k tátovi. Vždycky vyjížděl sám. Vrátil se z obchodní cesty a první, co udělal, bylo, že sed do člunu a zmizel. On byl hroznej tajnůstkář. Určitě jezdil na nějaké konkrétní místo. Ale nikdy přímo. Vždycky nejdřív na jih, ale kam pak zahrnul to nevím. To nám moc

nepomůže. Dej mi cigaretu.“

Doyle mu zapálil. Cítil zvláštní, pobavené uspokojení. Buddy ho přestal podezírat. Ale musel k tomu dojít svým osobitým způsobem. Možná, že to je lepší způsob než pouhá logika. Chlapovi, který se nedá, Larkin důvěřuje. Takový chlap vyhovuje jeho pojetí poctivosti.

„Něco mě napadá, Buddy. Poslyš, co ti řeknu. Tu noc, co zabili Jennu, si povídala se starým Lucasem Pennyweatherem a domluvili se, že spolu nazítří někam pojedou Lucasovou lodí. To je jedna z věcí, o které jsem začal přemýšlet. Nebyla by na něj milá, kdyby od něho něco nechtěla. Víš to stejně dobře jako já, ne-li líp. Takže na něm mohla chtít, aby jí pomohl najít místo, kam jezdívala s tátou. Možná, že si sama na něco vzpomněla a že by společně to místo našli.“

Buddy přikývl. „Sama by to asi nenašla. Ji moře nikdy moc nezajímalo. A sám víš, stejně jako já, jak to tam vypadá. Těch ostrůvků tam musí být na tisíce. Takže kdyby si sama aspoň trochu vzpomněla, kde to mohlo být, byl starý Lucas jediný, kdo jí mohl pomoci.“

„A Lucas zmizel krátce po tom, co Jennu zabili.“

„Ne, Alexi,“ potřásl hlavou, „ne, není to, jak si myslíš. Starý Lucas nevěděl, že za ním přijede dcera. Ona mu tím sice dlouho vyhrožovala, ale on nevěděl, kdy přijede. Obcházel to tady a s každým se loučil. Poctivej starej chlap, Alexi.“

„Takže zřejmě netušil, co měla Jenna za lubem. Tedy, pokud správně usuzujeme.“

„Lucas se vyznal v moři a v počasí a taky v rybaření a v dětech, jako nikdo. Ale v lidech ne. Aspoň ne v takových, jako byla Jenna. On každému naletěl, on každému uvěřil, že je takový, za jakého se vydává. A víš přece, jak si rád poklábosil. Jenna byla natolik chytrá, že by mu o penězích neřekla ani muk.“

„Máš určité pravdu. Požádala ho asi jenom, aby ji vzal do míst, kam jezdívala s tátou. Ze sentimentality.“

Buddy kopl do podvozku. „To všechno sedí, Alexi, ale něco přece jenom nehraje. Jak to, že Jenna dostala najednou ten nápad?“

„To nevím. Sám říkáš, jak to je dávno. Dvacet let. Možná, že si na to najednou vzpomněla. A začala o tom dumat.“

„Ty peníze tam musí stále být. Jenna je po smrti. I kdyby tu Lucas byl, nikdo je nemůže najít.“

„Ledaže, Buddy, mu popsala to místo, kam chce, aby s ní zajel. Tak, jak si to pamatovala. A Lucas možná řekl, že si myslí, že by to našel, a slíbil jí, že tam s ní zajede.“

„Takže bychom se měli zeptat Lucase.“

„Nic jiného nám nezbyvá. Ale uvědom si, jak to tam vypadá. To členité pobřeží a těch ostrovů! Pořádně prozkoumat tu oblast by trvalo strašně let, i kdybys měl ponětí, kde asi hledat. Nemohl by ses chytit ničeho, ani žádného místa, z kterého bylo třeba odstraněno křoví, protože od poslední tátovy cesty uběhlo devět let.“

Buddy se náhle pousmál. „Ještě mě něco napadlo. Táta míval udici a krabici s rybářským náčiním u sebe v kanceláři. Byla to velká krabice a míval v ní umělé návnady. Ne moc, ta krabice byla nanejvýš poloprázdná. Hledal jsem to náčiní, které vlastně mělo vyplňovat obsah krabice, ale nic jsem nenašel. Zatím mi to nebylo divné a nepřemýšlel jsem o tom, až teď. Táta měl rád obchody za hotové. Vracíval se z obchodních cest s plnou šrajtoflí a přendával z ní peníze do té krabice. A vždycky někomu nařídil, aby mu připravil člun. A vyjel. Když vypukla po jeho smrti ta honba za tátovým pokladem, myslel jsem si, že ho schoval někde dál v zátoce. Ostatní si to zřejmě mysleli taky. Nikdy nás nenapadlo, že by o tom místě mohl vědět ještě někdo. Nedošlo nám, že s ním Jenna jako malá holčička jezdila na pikniky.“

„Betty mi vyprávěla, jak táta říkal neděli *Jennin den*. Nenapadlo mě, že měli nějaké zvláštní vybrané místo, dokud mi neřekl Arnie Blassit, jak mile se Jenna chovala k Lucasovi té nešťastné noci.“

Buddy se díval upřeně na Alexe. „Na tohle měl přijít někdo z rodiny, a ne někdo cizí. Jak to, že to napadlo zrovna tebe?“

„Mám praxi, Buddy, v tom, jak skládat dohromady útržky informací, aby daly jasný obraz. Jednou ti o tom možná povím víc. Ale teď jde o tohle: Potřebujeme starého Lucase. Máš jeho adresu?“

„To se dá zjistit na poště. Nebo od Arnieho Blassita.“

„Jestliže máme pravdu, Buddy, dostaneme sem Lucase a najdeme to místo, může se stát, že přijdeme s křížkem po funuse. Jestli někdo slyšel, jak si Jenna s Lucasem povídali, mohlo ho napadnout, že by to

třeba našel sám...”

„Ale to znamená, že to byl současně i Jennin vrah.“

Alex si začal zapalovat cigaretu s nápadně pomalou obřadností. A řekl tiše: „Už někoho napadlo, že by to mohl být Donnie Capp?“

Buddy na něho udiveně zíral. „Donnie!“

„Je snad nějaká posvátná osoba? Propána! Uvaž fakta. Byl v *Makrele*. Posadil se k jejich stolku, když Jenna a Lucas končili rozhovor. Projížděl se s policejním vozem neustále po pobřeží, takže kdyby tam někdo viděl jeho auto, nebylo by mu to ani trochu nápadné. Dává hrozně najevo, jak mu na tom záleží, aby vraha vypátral on sám. A aby se nikdo jiný do toho pátrání nemíchal.“

„To je sice pravda, ale...”

„Uvažuj, Buddy. Slyšel dost, aby si spočítal, že by ho mohl Lucas dovést na místo, které Jenny popsala. Dal se do řeči s Lucasem, když Jenny odešla od stolu. Je možné, že Jenna, i když byla na mol, přece jen trochu při smyslech byla. Donnie odešel a počkal si na ni. Měl v hlavě peníze. Možná, že se pokusil nějak se s ní domluvit. Ale Jenna nechtěla mít s Donniem Cappem absolutně nic. A tak ji zaškrtil. Pak mu zbývalo jen počkat, až se to utiší, měsíc nebo tak nějak. A pak donutit Lucase, aby ho vzal na to místo, které Jenna popsala. Samozřejmě tajně. A pak by pro něho nebyl problém Lucase zabít, potopit jeho tělo v nějaké jeskyni a nechat jeho loď na pospas vlnám. Pak už jen trochu déle vyčkat, vymyslet si nějaký důvod, pro který se vzdá svého místa, a zmizet s penězi. Jenže nepočítal s tím, že si pro Lucase přijede dcera tak najednou a odveze si ho s sebou. To mu udělalo čáru přes rozpočet. Nemůže si zajet pro Lucase a nevzbudit pozornost. A kromě toho bylo zbytečné zbavovat se Jenny. Myslím si, že je teď ve velkém stresu a neví, jak dál. Začíná mu harašit v bedně. Důkazem toho je, jak mě zřídil. Potřeboval se na někom vyřádit, odreagovat.“

„Donnie Capp,“ uvažoval Buddy nahlas. „Čtyřiaadvacet hodin na nohou a nikdy nevzal úplatek. Ani desetník.“

„Tady je ve hře víc než desetník.“

„Počkej, povím ti něco zajímavého,“ řekl Buddy pomalu. „Donnie vždycky rád lovil, ale nikdy ho nezajímalo rybaření. A kolem vánoc si koupil malý hliníkový člun, dvanáct stop, a velký upravený lodní

motor. Pamatuji se, že mu Betty udělala dobrou cenu. Snažili jsme se mu vysvětlit, že je ten motor moc silný na tak malou loď, ale marně. Že prý má málo času a že mu záleží na tom, aby jel co nejrychleji, i když to bude táhnout vlečnou udici moc násilně. A řeknu ti, Alexi, že po celou zimu byl Donnie ten nejpilnější rybář, kterého jsem kdy poznal. Hodně o tom každému povídal a chlubil se, že se nikdy nevrací úplně s prázdnou. Nakonec už toho měl šerif Roy Lawlor dost, protože ho často potřeboval, a Donnie Capp nikde. Tak mu to zarazil, ale Donnie toho úplně nenechal. Rybaři sice už méně často, ale, jak jsem řekl, úplně toho nenechal. Člun má na druhé straně Bay Street uvázaný u Gardnerova doku. Vždycky vystřelí zpod mostu a má na hlavě to své sombrero. On s tím kloboukem na hlavě snad i spí.“

„Takže je to tak, jak jsem si myslel. Hledá ty peníze sám.“

„Nepřeháníš to kapánek, Alexi? Copak nemůže někdo začít najednou rybařit? A úplně se do toho zažrat? Než začal rybařit, lovil jako blázen. Zním Donnieho dobře. Nedovedu si prostě představit, že by mohl... zabít mou sestru.“

Alex chvíli neodpovídal a přemýšlel. „Kdyby někdo vyjel pátrat po těch penězích, co si myslíš, že by si asi vzal s sebou do člunu?“

„Asi lopatu. Když táta umřel, neumíš si představit, co se prodalo lopat.“

„A asi by nenosil lopatu do člunu pokaždé, než vyrazí, co říkáš?“

„Je mi jasné, co máš na mysli. Jistě, bylo by to dost potrhle. Pojdme!“

Buddy strčil hlavu do kanceláře a řekl Betty, že se za chvíli vrátí. Pak zajeli v modrém džípu po Front Street a Bay Street ke Garnerovu přístavišti. Vystoupili a šli pěšky.

„Tady je,“ řekl Buddy. Hliníkový člun byl přivázaný. Měl zád' na jakési hromadě a příď' na oporce. Buddy člun odvázal a přitáhl jej k rezivějícím schůdkům. Vstoupil do člunu velice hbitě na to, jak by rozložitý. Shýbal se a sáhl rukou pod zakrytou příď'. Vytáhl předmět zabalený do staré vybledlé plachtoviny. Rozbalil jej. Oba zírali beze slov na lopatku, které se používá na vojně k hloubení zákopů. Buddy ji znovu zabalil a dal na původní místo. Dali člun na místo a začal jej uvazovat. Alex se ohlédl a zpozoroval, jak k nim rychle přichází

Donnie Capp. Měl ve tváři svůj obvyklý neproniknutelný výraz.

„Co se tu děje?“ vyštěkl.

Buddy se na něho bezelstně zadíval. „Ahoj, Donnie. Tady Alex by si chtěl koupit nějakou loď. Pověděl jsem mu o tvém člunu, a jak jsme ti upravili pro něj motor, a on to chtěl vidět na vlastní oči. Myslel jsem si, že bys neměl nic proti tomu, kdybych mu tvůj člun ukázal.“

„A tos musel do něj vlízt?“

„Povím ti pravdu, Donnie. Já jsem zapomněl, kolik má ten motor koní a tak jsem musel sundat víko a podívat se.“

„Zdá se mi moc silný na ten člun,“ vmísil se Alex. „Mně by stačilo deset koní.“

Buddy se postavil a oba stáli a dívali se na Donnieho Cappa. Tomu těkala bezbarvá očka z jednoho na druhého. Buddy přerušil ticho. „Myslím, že s ním seš spokojenej, Donnie, že?“

„Jo, sem.“

„Měl bys pro mě zánovní motor, 10 HP?“ zeptal se Alex Buddyho.

„Na to se musíme zeptat Johna Geera.“

„Když chce takovejhle člun, proč mu neukážeš ten, co máte v dílně? Místo mýho?“

Buddyho to vyvedlo na chvíli z míry, ale vzpomatoval se. „Víš, Donnie, my nemáme úplně stejnej, ale jeden chlapík má přesně takový a chce nám ho přenechat na protiúčet a koupit si u nás jinej a mít to laciněji. V téhle roční době se prostě musíme všemožně starat, aby se kšefty aspoň trochu hýbaly.“

„Co kdybyste mi ten člun půjčil?“ zeptal se Alex rychle.

Donnie se na něho upřeně podíval. „Kdybys začal hořet, Doyle, ani by mě nenapadlo ti pomáhat. To, žeš mi ten člun prodal, Buddy, ti eště nedává právo lízt mi do něj.“

Otočil se na podpatku a odkráčel. Za Garnerovou boudou viděli jeho zaparkované úřední auto.

„Musím se něčeho honem napít,“ řekl Buddy.

Zaparkovali džíp před *Makrelou* a vešli. U baru byla Janie. Sedli si daleko od baru ke stolku k hracímu automatu. Oba si objednali pivo a Buddy si dal navrch režnou. Obrátil ji do sebe a zapil pivem. „Krucí, to jsem potřeboval. Co říkáš, zvládl jsem to?“ Mluvil tiše.

„Nevím. Myslím, že podezírám kdekoho z kdečeho.“

„Máš asi zatraceně pravdu.“

„Tak co? Přesvědčil jsem tě?“

„Tak napolo, Alexi. Možná, že ji zabil někdo jiný a že souhlasí jenom ta druhá část tvé teorie.“

„Ručím ti za to, že souhlasí celá. Představme si, že bychom si byli oba jistí tím, že ji zabil. Co bychom udělali?“

„Myslím, že mu to nemůžeš dokázat, Alexi. A myslím, že by ho nic nepřimělo k přiznání. Kdybych věděl najisto, že ji uškrtil, myslím, že bych ho prostě zabil těmahle rukama. Od té doby, co jsem narostl do takové výšky, musel jsem si vždycky dávat pozor, abych se nedal strhnout. Tady jsem to jednou úplně vybilil. Za jednu noc. Přes sedm set babek škody. Někdo se otřel o Betty. Nikoho jsem nezabil, ale měl namále. Tři dny byl v bezvědomí a ze Všeobecné nemocnice v Davisu vyšel asi až za tři neděle.“

„To by bylo ukvapené řešení, Buddy. Zabil bys ho a šel bys do vězení. Myslíš, že by to Betty a maminka tak chtěly? Byl bys sice hrdina, ale zbytečný.“

„Já už jsem toho nakecal dost, Alexi, teď mluv ty.“

„To jediné, co nám zbývá, je dojet za Lucasem Pennyweatherem a dostat ho sem. Zaplatit mu. Přimět ho, aby se pokusil najít to místo podle Jennina popisu. Za pokus to rozhodně stojí. A ty máš zcela legitimní důvod. A... bylo by zajímavé vidět, jak na to Capp zareaguje, až se tu Lucas objeví.“

„Pozor, tamhle jde Betty. Nechme si to pro sebe.“

Přistoupila ke stolku. „Moji zvědové mi sdělili, že džíp stojí rovnou u vchodu. Když si chce dívka dát pivo, musí si na ně sama zajet.“ Přisedla si. „Jedno pivčo, prosím, Janie.“

„Kdo je v dílně?“ zeptal se Buddy.

„Schopná paní Westová a šikovný pan Geer. Volali z Clearwater. Pan Hitchins. Chce sem dovézt člun na větší opravu a nechat ho tady přes léto. Řekla jsem mu, aby ho přivezl.“

„Dva a čtyřicet stop, vid’?“

„A dva motory Chrysler 275. Já už jsem ten člun viděla. Kapitán ho přiveze a předá nám ho. Tvoje prohlídka byla pěkně podrobná, Alexi, nemám pravdu?“

„Viděl jsem všechno, včetně *Lady Bird*.“

„To je moje potěšení. Ale můžete mi povědět, co se to s vámi dvěma děje? Chováte se, jako by vám uletěly včely.“

„To se ti jen zdá, Betty. Jsme o. k.“

Betty se na ně zadívala pochybovačně. „Jen aby.“

Chvíli se bavili o lodích a pak se vrátili do opravy. Betty odešla do kanceláře. Buddy a Alex se zastavili u Dodge. „Zjistím si, kde přesně je, Alexi, a zavolám ho. Jestli je na tom zdravotně tak, že sem může přijet, zaplatím mu cestu. V případě, že mu Jenna řekla vůbec něco, čeho se můžem chytit. Hned teď odjedu do města, zjistím adresu a telefon a brnknu mu.“

Alex se podíval na hodinky. „Už je po čtvrté. Podívám se k Myře Ducklinové. Co kdybyste přijeli později s Betty ke mně a šli bychom si všichni zaplavat? Přitom bys mi pověděl, jak jsi pochodil.“

„O. K.“

Po návštěvě u Myry Ducklinové se vracel na pobřeží. Bylo po páté. Přemítal v duchu znovu své dedukce, ne s nějakou zvláštní pýchou, ale přesto s uspokojením. Žádný cizinec by nedovedl dát tak dohromady jednotlivé kameny skládačky. Místní byli toho všeho takovou nevědomou součástí, že ani nemohli mnohé chápat. Chtělo to vzácné spojení hluboké znalosti místních poměrů, aby bylo možno přimět lidi promluvit, a onoho zvláštního odstupu, který získal svou dlouhou nepřítomností. A možná, že přispěl i další faktor – onen druh tréninku, kterým se naučil pečlivě naslouchat a rozumět motivaci lidí, zařazovat zdánlivě nesouvisející nebo protichůdná fakta a skládat z nich po kouskách hlavolam, který najednou po složení vypadá tak snadný, že se až člověk diví, jak to, že na to nepřišel dřív.

Bylo mu vcelku jasné, že Capp Jennu svíral a škrtil tak dlouho, až bylo po ní. Něco mu v té skládačce přece jen nehrálo. Nedovedl si vysvětlit podivnou reakci plukovníka M’Ganny. Jeho podivnou narážku na sebevraždu. A to jak trval na tom, že se nehne z míst, kde se to stalo.

Zahlédl za srubem modrý džíp. Vešel do prázdného srubu, převlékl se do plavek a vyšel na pláž. Betty s Buddym plavali asi sto yardů od břehu. Betty na něho zamávala a Alex k nim doplaval.

8

Buddy použil lsti, aby si mohl promluvit s Alexem beze svědků. „Každé hodné děvče by doplávalo ke břehu a šlo dát do ledničky pár piv, co jsme přivezli. A pak by na nás na břehu počkalo.“

„Nevěděla jsem, že tu sloužím,“ odsekla, ale vyhověla Buddymu a doplávala na břeh.

Buddy si lehl na záda a spustil. „Zjistil jsem město a jméno, ale ne přesnou adresu. Paní Trase Annisonová, Fayetteville, Severní Carolina. Předtím jsem totiž náhodou potkal soudce Ellandona před Ducklinovými a ten mi řekl to jméno. Zavolał jsem od Ducklinových. Přišla k aparátu, a když jsme spolu mluvili, slyšel jsem křičet děti, jako by jich tam byla spousta. Ale představ si, Alexi, že ona si myslela, že volám proto, že se Lucas ukázal tady. Nemohla pochopit, jak to, že nevolám od šerifa.

Břečela mi do telefonu. Že přej byl Lucas poslední měsíce jako na jehlách. Mluvil pořád o tom, že se mu stejská po vodě. A asi před osmi nebo devíti dny zmizel. Nechal jí vzkaz, že se vrací sem. Podle ní nemoh mít u sebe víc než takových deset babek, možná ani ne. Jakmile našla ten vzkaz, zavolala šerifovi do Davisu. Myslí si, že to Lucas nemá v hlavě v pořádku. A že je moc starý na to, aby se toulal. Poprosila Lawlora, aby po se po něm podíval a zavolał jí, až se sem dostane. Že si pak pro něho zase přijede.“

„To znamená, že to Lawlor pověděl Donniemu.“

„Na beton. A Donnie na něj čeká.“

„Kam by asi Lucas šel, kdyby se sem vrátil?“

„To záleží na tom, kdy by sem přišel. Ráno by šel asi do Chaney's Bayou, do toho domku, v kterým bydlel s Arniem Blassitem. A kdyby přišel odpoledne nebo večer, šel by asi do *Makrely*. Už mu moc neschází do osmdesátky, Alexi.“

„Nechtěl bych, aby s ním Donnie mluvil první. To by mohl být jeho konec.“

„Ale jak to chceš, k čertu, udělat, aby se to nestalo?“

„To zatím nevím, Buddy.“

„Jedno vím skoro jistě. Je divné, že to Donnie nerozkecal kdekomu. Pro lidi to je přece senzace, že starej Lucas uteče od dcery a vrátí se sem. To přece lidi zajímá, ne?“

„Ale tys o tom neřekl nikomu, že ne?“

„Jenom tobě.“

„A co říkáš, nepomohlo by, kdyby se zpráva o jeho návratu dostala mezi hodně lidí? A kdyby ho začali vyhlížet?“

Buddy ztišil hlas. „A co když už sem došel, Alexi? Jak můžem vědět, že se sem nedostal rychlejc? Jak můžem vědět, jestli už nemá Donnie ty peníze a jestli není Lucas potopenej někde v zálivu?“

„To se mohlo stát. Mohl přijít v noci z Davisu. Donnie na té silnici hlídkuje.“

„Ano, velice často. Ale moment... něco mě napadlo. Ta polní lopatka. Kdyby Lucas to místo našel a ukázal to Donniemu, nebylo by přirozený, aby Donnie tu lopatku nechával ve člunu. Už by ji přece nepotřeboval. I kdyby si myslel, že nevykopal všechno, nechal by si ji tam napodruhý a nevozil ji sem tam.“

„Mysleme si, že sem Lucas ještě nedošel. Nic jiného nám nezbyvá.“

„A já budu každému povídat, že se sem vrací a že utek od dcery jako malej kluk.“

„Donese se to Donniemu.“

„To určitě. A popožene ho to. Jestli jsme to, Alexi, s těma našima detektivníma závěrama nepřepískli.“

„Viděls přece tu lopatku.“

„Jo, Alexi, viděl. A taky, jak vyváděl, když nás načapal u ty svý lodi. Ale přesto bych byl rád, kdyby sme se mohli vopřít o něco... konkrétnějšího.“

Betty na ně zavolala. Držela v každé ruce plechovku piva. Doplavali spolu na břeh. Když šli po písku, uvědomil si Alex, že musí vypadat vedle hromotluka Buddyho jako pápěrka.

Když se pak Betty sprchovala a převlékala, Buddy řekl: „Dostal sem nápad, Alexi.“

„Tak ho vyklop.“

„Kdyby sem Lucas došel a Donnie ho dostal, chtěl by tam jet vlastním člunem. Asi by musel Lucase svázat a nechat někde na

pobřeží, kde by ho nikdo nenašel, a pak, až bude moct vyjet, by ho dopravil do své lodi. Takže já mu na té lodi udělám maličkou úpravu. To nejjednodušší je ucpat mu chlazení. To nepozná. Ujede jen pár mil a motor se mu zahřeje. Udělám to dneska v noci.“

„Bud’ opatrný.“

„Neboj se, umím se v noci pohybovat jako kočka.“

Betty s Buddym odjeli v půl sedmé. Doyle si sedl na verandu a díval se na západ slunce. Když už se začalo stmívat, všiml si postavy, která přicházela, spíš běžela, zprava. Poznal Celii M’Gannovou. Napadlo ho, že tak spěchá proto, že se něco děje s plukovníkem, a vyšel jí vstříc. Zabouchl za sebou dveře.

Ten zvuk ji zarazil. Pak udělala několik krůčků v šeru směrem ke srubu. „Pan Doyle?“ Měla pronikavý a ustrašený hlas, jako by šlo o něco hrozného.

„Ano, slečno M’Gannová,“ odpověděl a pokročil k ní.

„Neviděl jste mého bratra? Neviděl jste plukovníka?“

„Ne, neviděl.“

„Jste tady dlouho?“

„Přijel jsem domů něco po páté. Kdyby šel po pláži, byl bych ho viděl. Ale na silnici jsem se nedíval.“

„Mohl byste mi... pomoci hledat ho?“

„Samozřejmě. Co se stalo?“

Dala se tiše do pláče. Ze západu pronikalo ještě tolik světla, že viděl její tvář, znetvořenou pláčem jako tvář dítěte. Pěsti měla zaťaté.

„Bude lepší, když se mi svěříte,“ řekl tiše. K jeho velkému překvapení a rozpakům se otočila a objala ho. Položila si mu hlavu na hrud’ a rozvzlykala se. Její silné tělo se otřásalo pláčem. Netrvalo to však dlouho. Odtrhla se od něho a začala se omlouvat přidušeným hlasem. „Odpusťte! Jak se to chovám hloupě, jako malá holka!“

„Povíte mi, co se stalo?“

Obrátila se k němu zády a zabořila nohy v sandálech pevně do mokrého písku. Ukázala rukou na temný záliv. „Možná, že je... tam někde.“

„Nebo není. Mohl se jít jen projít.“

„Ne, ne po tom, co se stalo.“

„Co se stalo? Když mi povíte, co se stalo, možná, že vám

pomohu.“

Obrátila se k němu znovu tváří. Bylo už příliš tma, aby mohl vidět výraz její tváře. „Říkáte to moc přesvědčivě, pane Doyle. O čempak jste spolu mluvili, když jste byli sami?“

„Nerozumím vám.“

„Podívejte, něco se v něm změnilo. Já pracuji v administrativě ve velké pojišťovně a vzala jsem si dovolenou. Mám ve svém oddělení na starosti přes tři sta žen. Nejsem naivní. Nejsem sice tak bystrá jako můj bratr, ale přesto mi to myslí. S těmi ženami to dovedu. Dneska jsem řekla cosi, co jsem neměla. Něco hrozně hloupého. Jestli odešel, je to má vina. Víte, my jsme dvojčata. Vždycky jsme si byli velice blízcí. Vždycky jsme si dovedli domýšlet, jak ten druhý uvažuje. Nevím, jak to, že jsem za celých těch šest měsíců nepřišla na to, co se děje v jeho hlavě. Nepomohla jsem mu, možná právě naopak.“

Postoupila k němu o krůček. „Dneska si po obědě nešel lehnout. Seděl na zápraží, skoro bez hnutí. V pět jsem mu připravila whisky se sodou a donesla mu to. Sedla jsem si k němu s nějakým zašíváním. A on mi řekl zčistajasna: ‚Zabilas ji, Celie?‘ Jak jsem na to měla reagovat? Teď vím jak. Zděšeně a rezolutně a s odporem, jak ho něco takového vůbec může napadnout. Jenže jsem ve své stupiditě jen zůstala sedět a klidně odpověděla, spíš tak, jako se hovoří s dítětem: ‚Co tě to napadá, Crawforde. To se ví, že ne!‘ A on už na to nic. Asi za čtvrt hodiny jsem zjistila, že zmizel. Celých šest měsíců si myslel, že jsem ji zabila! Teď je mi to jasné. To vysvětluje jeho jednání.“

Sevřela mu prsty kolem zápěstí, chladné a silné. „Teď si tím víc myslí, že jsem to byla já. A co si má počít s takovým podezřením – nebo přesvědčením? Udat mě? Dovolovat mi dál, abych se o něho starala? Žít vedle mě a tohle si myslet? To je pro muže, jako je on, neřešitelný problém. Reagovala jsem nesprávně, pane Doyle, protože když člověk ošetřuje nemocného, navykne si jednat s ním jako s dítětem. A taky proto, že cítím určitou vinu. Byla jsem totiž blízko tomu opravdu se jí zbavit. Nebezpečně blízko. Ale tenkrát jsem mu nechtěla o tom nic říct. Stačilo, jak byl její smrtí vyveden z míry. Před šesti měsíci byl na tom daleko hůř než teď. A... tenkrát moc

nescházelo. Musel mě zřejmě slyšet, jak jsem té noci odešla ze srubu a vrátila se. Nikdy ani slovem nenaznačil, že mě tenkrát slyšel. Přitom věděl, že není nic na světě, co bych kvůli němu nebyla schopna udělat. A taky jsem mu skoro udělala... tu poslední službu. Pomozte mi, pane Doyle. Pomozte mi najít ho.“

Šel do auta, z přihrádky na rukavice vyndal baterku a šli spolu po břehu. Nastával příliv. Vlny už smyly stopy v písku, které zanechala cestou k němu. Smyty by byly samozřejmě i stopy, které by zanechal plukovník.

Vzali to na sever. „Mám pocit,“ řekla, „že už je z toho venku. Strašně se kvůli ní trápil. Bála jsem se, že ho její chování, které bylo den ode dne horší, dočista zabije. Kdykoli zmizela na dvě až tři noci, doufala jsem, že se už nevrátí. Ve středu, předtím než ji zabili, jsme se spolu hrozně pohádaly tady na pláži. Pokoušela jsem se přimět ji k rozumu, prosila jsem ji. Bylo to naprosto zbytečné. Odsekla mi, abych se starala o sebe, že ona si bude žít, jak jí to vyhovuje. Řekla jsem jí, že se od ní ani nedalo čekat nic jiného, při tom jejím původu. Začala mi sprostě nadávat a rvát na mě, z jaké dobré rodiny pochází, jak jí tatínek kupoval, nač si vzpomněla, jak byl bohatý. A pak se zmínila i o té povídačce o ukrytých penězích.“

Odpověděla jsem jí, že když nějaký muž v malém městě předstírá, že má nějaké veliké tajemství, začnou si lidé šeptat o tom, jak je bohatý, třebas je skutečnost docela jiná. Kdyby ji místo bájného neexistujícího pokladu řádně vychoval, bylo by to daleko lepší, řekla jsem jí. A ona se znovu vrátila k tomu, jak byl na ni tatínek hodný, když byla malá holka. A pak najednou zmlkla. Podívala se na mě, jako by předtím zapomněla, že tam vůbec jsem. Promluvila jsem na ni a ona se na mě podívala, jako by mě neznala, otočila se a šla pryč.“

Celia M’Gannová mluvila rychle a s vnitřním napětím, až s trochou hysterie ve hlase. Alexovi bylo jasné, že se musí vymluvit, aby to ze sebe dostala a nezhroutila se.

„Dělala jsem si kvůli té hádce výčitky, pane Doyle. Vyčítala jsem si, že jsem s ní špatně jednala. Měla jsem se raději snažit nějak ji podplatit, aby nepůsobila bratrovi takové potíže. Věděla jsem, jak je lačná po penězích. Ve čtvrtek a v pátek jsem nenašla příležitost

promluvit s ní o samotě. V pátek v noci jsem nemohla usnout. Její zvyky jsem znala. Často chodívala z města sama kolem pláže, kde se šlo lip a kde také nebylo tolik moskytů. Bylo dost pravděpodobné, že má s někým schůzku a těžko se dalo odhadnout, kdy se asi vrátí. Ale protože jsem stejně nemohla usnout a navíc jsem se trápila, že jsem s ní nejednala správně, řekla jsem si, že to zkusím. Že ji třeba náhodou potkám. Odešla jsem velice tiše ze srubu asi po druhé zrána. Říkala jsem si, že i kdybych ji minula, procházka mi udělá dobře.

Potkala jsem ji kousek za vaším srubem. Šla nejistě, ale byla při smyslech. Hrozně ji překvapilo, co tam dělám. Měsíc svítil dost slabě. Stály jsme tam proti sobě a já jsem se snažila rozumně si s ní promluvit. Byla jsem ochotna nabídnout jí – kdyby všechno ostatní zklamalo – veškeré svoje úspory, jestliže odejde a už se nikdy nevrátí. Mám... slušnou sumu. Vrávorala v tom slabém měsíčním světle a blábolila nesmysly a pak najednou naznačila... tím nejsprostším způsobem... že ví o mém... poměru s bratrem. Pokusila se pošpinit ten nejvzácnější vztah mého života. Už nevím přesně, co se pak stalo. Jako bych náhle oslepla a ohluchla. Když jsem se vzpamatovala, stála jsem nad ní a ona ležela bezvládně na písku a mě hrozně bolely zaťaté pěsti. Nikdy předtím jsem nikoho neuhodila pěstí. Jsem silná žena. Všimla jsem si, že nastává příliv. Sklonila jsem se nad ni, abych ji vtáhla do moře. Ale nedovedla jsem se přimět k tomu, abych se jí znovu dotkla. Pak jsem si uvědomila, že k ní zanedlouho stejně příliv dosáhne. Otočila jsem se a utíkala pryč. Utíkala jsem celou cestu až do srubu. Před ním jsem klesla na písek a celá jsem se třásla a bylo mi na zvracení.

Za chvíli mi došlo, že ji tam nemohu nechat. Bez ohledu na to, jaké nebezpečí pro mého bratra představuje, ji přece nezabiju. Vrátila jsem se. Došla jsem právě před váš srub, když jsem zahlédla ve světle měsíce, jak se nad ní někdo naklání. Nerozeznala jsem, jestli to je muž nebo žena. Ale ulevilo se mi, že ji někdo našel a že ji zachrání. Možná, že si ani nevzpomene na to, že ji někdo zmlátil. Vrátila jsem se, ulehla do postele a čekala, až se vrátí. Dělala přitom vždycky hrozný rámus. Na nikoho nebrala ohled. Nikdy a v ničem. Usnula jsem. A oba nás vzbudila paní Darceyová. Hystericky křičela a koktala téměř nesrozumitelně.“

„Řekla jste o tom už někomu?“

„Ne. K čemu by to bylo dobré? Jen by mě zbytečně vyslýchali a já bych stejně nedovedla identifikovat toho, koho jsem viděla, jak se nad ní sklání. Víím, že umřela tak, že byla uškrncena, že to nebylo utonutí. Mám strach, že mám na její smrti určitou spoluúčasť.“

„Myslíte, že vás viděl ten, kdo ji zabil? Mohl ji sledovat, nebo na ni čekat.“

„Taky mě to napadlo. Jenže on přece nemůže říct, že mě viděl, protože by tím udal sám sebe. Ledaže by ho chytli a pak by se pokusil svést to na mě. To je určité riziko, ale co mi zbývalo? Nebyla jsem si pochopitelně jistá, zda mě někdo viděl či ne. Když jsem se vzbudila, měla jsem pravou ruku pěkně nateklou. Zafačovala jsem si ji a dělala jsem, jako že jsem se popálila, když jsem připravovala snídani. Ten otok mi brzy zmizel. A teď... teď to má skončit takhle? A pro nic za nic. Jenom proto, že jsem se ho snažila zachránit.“

Dostali se daleko za Proctorův srub a za silnici, kde začínal Jansonův pozemek.

Doyle svítil baterkou na uhlazený písek. Náhle zjistil stopu bosé nohy a pak další a další, směrem od moře. Celia mu stiskla paži. Zadívala se na opuštěnou pláž a na temné křoví.

„Crawforde!“ vykřikla divoce. „Crawforde!“ neslo se pronikavě tichou nocí.

„Tady jsem,“ ozvalo se tak blízko, že je to oba vyděsilo. Doyle posvítil do temnoty. Plukovník M’Gann seděl schoulen na písku, zády opřen o kmen mohutné australské borovice, kterou voda vyvrhla na břeh. Celia k němu přiběhla, klesla na kolena a objala ho s výkřikem, který byl směsicí kruté bolesti a úlevné radosti. Doyle zaměřil světlo baterky jinam. Celia tiše vzlykala.

M’Gann promluvil k Doylovi, jako by si sestry ani nevšiml. „Pud sebezáchovy je něco strašně zvláštního a silného. Došel jsem sem a plaval jsem daleko, tak daleko, aby bylo nad mé síly doplavat zpátky na břeh. Ale při prvním záchvatu paniky to moje hnusné tělo nabylo vrchu, vzepřelo se a začalo samo bojovat o život. Srdce mi mělo vypovědět službu, ale neudělalo to. A tak jsem se pak položil na záda, až jsem nabyl znovu dost sil.“

„Celia vám musí něco říct, plukovníku.“

„Vím, co mi chce povědět.“

„Pochybují o tom.“

Doyle se vzdálil. Slyšel jen, že mu Celia cosi vypráví, ale byl úmyslně tak daleko, aby nemohl vnímat jednotlivá slova. Čekal dlouho, než ho Celia zavolala.

„Byl jsem pošetilý starý blázen,“ řekl plukovník.

„My... totiž já si myslím, že vím, kdo ji zabil.“

„Můžete nám to prozradit? I když na tom zas tolik nesejde.“

„Ještě to nejde. Jestli to budu moct dokázat, povím vám to.“

„Pane Doyle, víte, moje sestra byla vždycky přímo posedlá pocitem povinnosti chránit mě. Sama nevedla žádný citový život a její starost o mne se stala až... chorobnou. Mlč, Celie, prosím tě, a nech mě mluvit. Jennino chování stálo v cestě mé rekonvalescenci. Slyšel jsem, jak Celia vyšla a jak se vrátila, ale šerifovi jsem zalhal jako ona. A začal jsem věřit, že udělala něco, o čem jsem měl vědět, že by toho nebyla schopná. Stydím se za sebe. V duchu jsem tomu říkal oprávněná vražda. Že budu sám její soudce i porota. Přistihl jsem se, že jí koukám na ruce a myslím na to, jaká byla Jenna krátce po svatbě. Myslel jsem si, že vím, co přede mnou Celia skrývá. Dneska navečer jsem se pokusil o konečný test. Z toho, jak reagovala, jsem usoudil, že už si nemohu dovolit ten přepych pochyb. A rozhodl jsem se, dle mého názoru... správně. Jak už jsem vám řekl, pane Doyle, můj problém byl emocionální. A etický.“

„Proč mu to všechno vykládáš?“ divila se Celia.

„Co mám povědět plukovníku Presserovi, pane?“

„Ještě nevím. Musím si zvyknout na... na to, co vím a co jsem nevěděl. Musím zjistit, kolik škody jsem natropil tím malým... oslovským dobrodružstvím. Bůh pomoz člověku, který sám sebe bere moc vážně, pane Doyle.“

„Co to má znamenat, to povídání o plukovníku Presserovi?“ chtěla vědět Celia. „Cožpak pan Doyle slídl za mými zády a...“

„Tiše, Celie, prosím. Pan Doyle je velice schopný a kompetentní muž. Pane Doyle, bylo by nesprávné zdržovat vás tady, než se sám pomalu rozhodnu. Vaše poslání skončilo, řekl bych. Už nemůžete víc dělat. Povězte Austinovi, že se s ním spojím tak za týden nebo za čtrnáct dní. Jestliže řeknu ano, a já si myslím, že to bude ano, ať sem

za mnou pošle pár lidí, aby mě informovali o současném stavu věcí.“

Celia se postavila prudce na nohy a vykřikla: „To já nedopustím! Nedovolím ti, aby ses vrátil a aby ses udřel k smrti. Jsi nemocný člověk a já...“

„Celie!“ zahřměl plukovník.

„Já...“ nedopověděla.

„Komanduj si své podřízené, ale ne mě. Jsem ti vděčný za tvou péči. Ale ta ti nedává právo předepisovat mi, jak mám žít. Omlouvám se, pane Doyle, za tu rodinnou scénu.“

„Mohu vám pomoci zpátky do srubu?“

„Ne, děkuji. Chci si tady ještě chvíli odpočinout. A pomoci mi může Celia. Teď se asi vrátíte, že?“

„Ještě ne, plukovníku. Splnil jsem jedno své poslání. To oficiální. Ale zbývá mi splnit ještě jedno osobní. Pokládám je za... důležité. Smím se vás na něco zeptat, slečno M'Gannová?“

„Po tom, co jste mi všechno nalhal...“

„Sestra vám odpoví, nač se jí zeptáte, pane Doyle. Později si určitě uvědomí, že vám má být zač vděčná a bude litovat, že se k vám hrubě chovala.“

„Řekla jste, že jste byla příliš daleko, takže jste nemohla identifikovat osobu, která se skláněla nad Jennou.“

„Ano, to souhlasí.“

„A neměla ta osoba na sobě nic, co by stálo za zmínku? Třeba světlé šaty nebo tmavé šaty?“

„Opravdu jsem byla příliš daleko a bylo tak málo světla. Ale... měla jsem dojem, že má ta osoba na hlavě klobouk. Takový ten slamák. Jako nosí kuliové. Myslela jsem si tenkrát, že to je možná žena, ale zároveň se mi zdálo divné, že by měla klobouk na hlavě v noci.“

„Víte, jak vypadá klobouk, který nosí Donnie Capp?“

„Jistě. Takový, co vypadá jako z Texasu. Vím, kam míříte. Ale na tu vzdálenost mi mohl krémově zbarvený klobouk připadat tak, jak jsem vám řekla. Uvědomte si, že bych asi dávala větší pozor, kdybych věděla, že jde o vraždu.“

„Děkuji vám. A dobrou noc. Pokud mohu cokoli...“

„Už je všechno v pořádku,“ řekl plukovník. Oba mu popřáli

dobrou noc a Doyle se vrátil do svého srubu. Všechno to teď do sebe zapadalo daleko jasněji. Nejistota byla ta tam. Donnie Capp se skláněl nad ženou v bezvědomí. Možná, že i jeho napadlo strčit ji do moře. Ona se však začala hýbat. A než se probrala natolik, aby se mu mohla vzepřít, sevřel jí hrdlo těma svýma malýma chlupatýma rukama. Možná, že to ani tak neplánoval. Možná, že její nemohoucnost v něm probudila další, hluboko zakořeněný aspekt jeho sadismu.

Doyle došel k přesvědčení, že nemůže jen tak skončit. Teď by se sice mohl sebrat a odjet, ale to nemůže udělat. Nešlo mu o to pomstít se Donniemu nebo ochraňovat Lucase, nebo dokonce podlehnout okouzlení z té krásné dívky, která se brání jakémukoli sblížení. Musí se do toho dát, protože je zase doma. Jako by tím, že se pustí do obtížného a pravděpodobně i nebezpečného úkolu, chtěl splatit jakýsi dluh za dlouhá léta svého exilu, byť si jej sám uložil.

Při večeři, pod sprchou a na posteli zalévané dubnovým měsíčním světlem přemýšlel o Donniem Cappovi a spánek k němu nepřicházel.

9

V sobotu zavládlo divné počasí. Sluneční paprsky jen slabě pronikaly hustou mlhou. Zátoka vypadala jako stříbřité mléko, byla tichá, vlny se valily k pobřeží pomalu a líně a jakoby váhavě. Jejich opožděné nárazy na břeh připomínaly lidské vzdechy. Rybáci kroužili a snášeli se na hladinu s jakýmsi zvláštním vzrušením. Nebylo možno rozeznat, kde na vzdáleném obzoru končí moře a začíná obloha. Stál na pláži a najednou spatřil cosi, co neviděl nikdy předtím, ani jako dítě, ani jako mladík.

Asi pět set yardů od břehu vyskočil z vody obrovský rejnok – vypadal jako d'ábel – a chvíli setrval ve vzduchu, jako by tam byl zavěšený, černý jako uhel, mezi mořem a nebem, než zapadl do vody s žuchnutím svých několika set liber. Zvuk jeho pádu zazněl ostrou ozvěnou. Alexe při pohledu na to veliké zvíře zamrazilo a náhle si uvědomil omezenost svého pobytu na této zemi.

Uprostřed dopoledne zajel do města do servisu. Buddy mu tajně sdělil, že ucpal chladicí systém Donnieho motoru a že ho nikdo neviděl. A že řekl velkému počtu lidí o očekávaném Lucasově návratu, takže se to městem úplně rozletí. Ráno si všiml Donnieho zaparkovaného vozu na Bay Street, ale Donnieho samotného neviděl.

Hovořili spolu vzadu v dílně. „Mně se skoro nikdy nic nezdá,“ svěřoval se Buddy, „ale na dnešek se mi zdálo o Donniem. A dneska mi připadá daleko pravděpodobnější, že to udělal. Není to zvláštní? Ale dneska je takovej den, že člověku připadá snadnější představit si, že někdo, koho zná, je vrah. Někde vzadu v zátoce je bouřka. Měli by sme vyjet dřív, než bude tma.“

„Teď se nedá nic dělat, jenom čekat.“

„Včera večer jsem byl v *Makrele*. Přišel tam Arnie Blassit a já jsem mu řek, aby ke mně přived Lucase, kdyby se objevil, a to co nejrychlejc. Chtěl vědět, proč, ale já jsem mu řek, že mu to povím pozdějc. Že to je moc důležitý a aby o tom nikomu ani muk.“

Přidala se k nim Betty. „Copak se tu děje? Zakládáte nějaké tajné bratrstvo. Neměli byste si postavit klubovou místnost? Neviděl jste,

Alexi, někde mé hodinky?“

„Ne.“

„Musím se ze zvyku pořád dívat na to své prázdné zápěstí. Odložila jsem je na tu malou poličku u tvé sprchy a zapoměla jsem je tam. Jsem pitomá. V duchu je vidím, jak tam leží, a nechtěla bych, aby se do nich dostala voda.“

„Dám je pryč, nebojte se.“

„Buďte tak laskav. A dík.“ Poodešla, aby se mohla lip podívat na oblohu. „Nejdřív jsem myslela, že začne hned pršet, ale teď to na to nevypadá. John odjel v džípu. Je tady jako po vymření. Takový dusný den, šaty se lepí na tělo. Je to horší, než když je vedro. Bratříčku, já si půjdu trochu zaplavat, pak se stavím u Alexe pro hodinky a Alex mě potom může pozvat na oběd někam, kde mají dobrou klimatizaci. A pak budu celé odpoledne dřít, abych to dohnala. Nechceš jít s námi?“

„Musím dodělat Martyho loď. Přijede si pro ni v půl jedné. Nemůžu to tady docela opustit.“

Alex na Betty chvíli počkal venku. Pak nasedli do starého dodge a vrátili se na pláž. Betty vypadala trochu uvadle. Pod koly starého dodge hrozně praštěly klády dřevěného mostu. Za mostem vedla silnice kousek na hrázi a pak následovala ostrá pravotočivá zatáčka na úzkou cestu. Zatáčka byla téměř úplně zakryta palmami a jukou.

Právě když vjížděl do zatáčky, zpozoroval Alex koutkem oka mezi listovím cosi velkého a rychlého – a zaslechl ječivý zvuk motoru kamionu, který jel rychle na nízké obrátky. Blesklo mu, že nesmí zatáčku dokončit, protože by najel přímo do kamionu. Kdyby se pokusil zabrzdit, pohybovalo by se auto setrvačnou silou a smykem by stejně narazilo do kamionu bočně. Instinktivně a se štěstím udělal jediné možné. Otočil prudce volantem doleva, šlápl na plyn a obrátil celé auto. Bylo mu jasné, že kdyby kamion zabočil na cestu směrem k nim, místo aby pokračoval po hlavní silnici na jih, úplně by dodge rozdrtil.

Kamion se přiblížil a po kratičký, ale hrozivý okamžik jako by nad nimi tupý předek obrovitého GMC přímo visel. Pak uhnul poněkud stranou a po dobu jediné mikrosekundy jela obě auta těsně vedle sebe týmž směrem. Vzápětí narazil dodge zadkem na mohutná dvojítá

zadní kola kamionu takovou silou, že se div nepřekotil. Dosedl však na všechny čtyři pneumatiky, ale tak vehementně, že to jedna nevydržela, a sjel do příkopu na druhé straně silnice. Přitom se obrátil nazpět k mostu a úseku cesty po hrázi. Alex vypnul motor. Kamion pokračoval na jih.

Podívali se na sebe. Navzdory opálení vypadala Betty na omdlení. „Idiot!“ zasyčela.

„Kdo to byl?“

„Nemám ponětí. Určitě je na mol. Alexi, zvládl to na jedničku.“

„Díky za uznání.“ Vyndal pro oba po cigaretě. Když se pokoušel Betty připálit, nedařilo se mu dostat plamínek zapalovače k její cigaretě. Betty se usmála a přidržela mu zápěstí.

„Vystoupil bych,“ řekl, „ale asi by se mi podlomila kolena.“

„Musíš vystoupit první. Na své straně nemohu otevřít dveře.“

Alex vystoupil na písčitou silnici a po něm i Betty. Kromě kovového bzukotu hmyzu bylo naprosté ticho.

„Musím vyjet z příkopu a teprve pak vyměnit kolo.“

„Slyšíš to?“

Kamion se znovu blížil a hluk motoru přehlušil pronikavé hmyzí bzučení.

„Měli bychom zjistit, co je to za šílence, a oznámit to.“

„Zalez do příkopu, Betty. Nevíme, jak hodně má v hlavě.“

Schovala se za auto. Alex se postavil vedle auta. Zahlédl kamion a zaslechl, jak řidič přeřadil a zpomalil. Začal mávat velkým obloukem paží, dlaní dolů, aby kamion zastavil. Obrovský předeek směřoval přímo na něho. Stačil se nevěřícně podívat na obličej v kabině, otočit se a uskočit po hlavě přes levý přední blatník dodge. Narazil přitom kolenem na blatník. Dopadl na rameno a pocítil ostrou bolest. Koutkem oka zahlédl, jak kamion vrazil do vjezdu na dřevěný most a pokračoval vysokou rychlostí k Bay Street.

Sedl si a zkusil osahat naražené koleno. Ukrutně bolelo. Betty k němu přiběhla s očima rozšířenýma hrůzou.

„Vrazil do tebe?“

Bolest byla tak pronikavá, že jí odpověděl podrážděně: „Jo, vrazil do mě a zabil mě, krucifix!“

„Promiň. Byl tak blízko.“

„Pomoc mi radši vstát, sám to nezvládnú.“

Podala mu ruku a pomohla mu na nohy. Zkusil pár kroků. Kulhal, ale cítil, že bolest ustupuje. Pak se postavil na poraněnou nohu plnou vahou a zjistil, že to jde. Na tvrdém písku byly stopy po pneumatikách kamionu. Vedly přímo k místu, kde stál, a minuly dodge jen o vlasek.

„Jel úmyslně na tebe.“

„Já vím.“

„Alexi, vzadu na košili máš krev.“

„Od těch ostnů, na které jsem dopadl.“

„Je to kamion, který patří Okresní silniční správě. A za volantem byl určitě jeden z Kemmerových kluků. Nemohu si vzpomenout, jak se jmenuje.“

„Lee?“

„Ano, Lee! Viděl jsi ho?“

„Nestačil jsem se na něj podívat.“

Nastartoval a vyjel s autem ve vhodném úhlu z příkopu. Vyměnil kolo a uložil poškozenou pneumatiku do vozu.

„Kde bereš ten klid?“ divila se Betty.

„Zdálo se mi, že slyším startovat auto, sotva jsme přejeli most. Myslím, že vím, kde to bylo. Nastup si, podíváme se tam.“

Otočil dodge. Asi po dvou stech yardech zastavil a vystoupil a Betty za ním. Přešel silnici, obrátil se a podíval se směrem k mostu. Uvědomil si, že je odtamtud vidět začátek mostu a kus silnice po hrázi.

Kamion stál předtím ve křoví na západní straně silnice, na místě s nejlepším výhledem. Alex si sedl na bobek. Když k němu Betty došla, ukázal větvičkou na lesklé čerstvé kapky černého oleje na zeleném listě. Odhadl, kde asi byla řidičova kabina, a našel na zemi čtyři špačky. Do oka mu padl odlesk skla. Byla to láhev od laciné whisky. Zvedl ji a přičichl k ní. Voněla ostře a pronikavě.

„Myslíš, že tady čekal? Až...“

„Je to moc divné místo na parkování, nemyslíš? Jel jako blázen, velkou rychlostí a na malé obrátky. A potom znovu, když se vracel.“ Odhodil láhev.

„Co otisky prstů na lahvi? Je to přece pokus o vraždu!“

„Netrefil se do nás. Takže mu lze dokázat nanejvýš, že řídil v opilosti. Ale jak to můžeme dokázat? I kdybychom z něho chtěli dostat přiznání, nepovedlo by se nám to. On už totiž ví, jak chutná Donnieho pendrek. Nechme to být.“

„Asi každý z Kemmerových kluků udělá cokoli, co mu Donnie nařídí. Ale opravdu si myslíš, že mu Donnie řekl, aby tě zabil?“

„Donnie mě nenávidí. A svůj postoj ke mně nikdy nezmění. Když si někdo, jako on, umane, že si smí dovolit všechno, jak daleko je od výprasku k vraždě?“

„Něco se děje, a já nevím co.“

„Nechme to plavat, Betty.“

„Když už mluvíš o plavání. Kdyby tě chtěl opravdu zabít, neměl bys chodit plavat sám.“

„Určitě nebudu. Lee Kemmer teď podá Donniemu zprávu, že se mu to nepovedlo. Představ si, že bych jel v autě sám a povedlo se to. Donnie by si sehnal svědka a ten by odpřisáhl, že jsem vjel do kamionu já a ne on do mě. Nikdo by ani nevzdechl po Alexu Doylovi, který sem přijel na přechodnou dobu.“

„Já ano.“

„Kdyby se mu to povedlo, byl by nás zabil oba, Betty. A to by bylo víc, než Donnie chtěl. Může být Leeovi Kemmerovi vděčný, že se to nepodařilo. Nemohl vidět, že nejedu v autě sám. Teď musí Donnie připravit další past, jen na mě. Takže zaplavat si mohu jít. S tebou. S tebou jsem v bezpečí. Tak pojďme!“

Ve srubu se převlékli do plavek. Betty se mu podívala na záda a potřela mu ranky jódovou tinkturou. Společně si zaplavali. Z jihozápadu se nebe zatáhlo zelenočernými mračny. Vlny zpomalily a ztěžkly a po hladině se valily v nepravidelných řídkých intervalech póry vy větru.

Betty se posadila k Alexovi na starý ručník. Objímala rukama kolena a byla ponořena do hlubokého rozjímání. Zdálky se zvolna blížila bouře. Přímo k nim. Zachvěla se zimou.

„Je ti zima?“

„Vlastně ani ne, spíš jde o opožděnou reakci. Uvědomila jsem si, co by se stalo, kdybys nereagoval tak rychle. Kdybych seděla za volantem já, byla bych to naprala rovnou do něj.“

„Ale tak to našťestí nebylo, Betty.“

„Alexi?“

„Ano, slečno Betty.“

„Všecko se pro mě změnilo, Alexi. Od okamžiku, kdy ses vrátil.“

„Jak?“

„Jak? Žila jsem si klidně a spokojeně ve své malé ulitě. Jako krab poustevníček. Nic mi nescházelo a nic se mě netýkalo, vážně nic. Teď je po ulitě a já mám pocit, jako bych byla... nahatá a bezbranná. A nejistá.“

„Omlouvám se.“

„Omluvy si strč za klobouk. Myslím, si, že teď žiju víc naplno. Uvědomuji si víc lidí kolem sebe. A jejich motivaci. Byla jsem si předtím sama sebou tak naprosto jistá a asi trochu... namyšlená. A teď je má něžná křehká dušička vydaná na pospas ledovým větrům. Možná, že to je jen výraz nějaké mé hluboké nespokojenosti. Nevím. Chtěla bych zpátky do té ulity, ale nejde to.“ Otočila se a podívala se na Alexe. „Měls někdy vysokou horečku?“

„Měl.“

„Pamatuješ se na to, jak vypadají věci... tak... bolestně? Ne, chci říct, ostře a jasně. A i ty nejjednodušší se najednou stanou... osudovými. A zvuky jsou tak pronikavé, že si člověk zacpává uši. Je to něco podobného tomu, co prožívám teď.“

„Poslouchej, Betty, už je to tu.“

Dalo se do prudkého deště. Alex sebral ručník a vrátil se do srubu. Pověsil ručník a vešel na verandu, právě když sjel blesk. Betty zůstala na pláži asi třicet stop před srubem. V tmavočervených plavkách, vzpřímená, opálená ramena stažená dozadu, tváří k obloze. Oblévalo ji zvláštní zelené světlo proti temné cloně prudkého deště a neustálým zážehům blesků, až ji dešťová mlha docela zaplavila. Alexovi se zdálo, že nikdy předtím neviděl nic tak prostého a krásného.

Vítr začal hnát studený déšť až na verandu. Setmělo se, intervaly mezi blesky se zkrátily. Bubnování deště na střechu téměř přehlušilo hřmění. Alex se uchýlil do obývacího pokoje a za chvíli za ním přiběhla Betty, udýchaná a se zplihlými vlasy na své krásně tvarované hlavě.

„To je nádherná bouřka!“ snažila se ji překřičet. „Úplná paráda!“

Zavřela za sebou dveře do ložnice a po chvíli z ní vyšla bosá, ve žluté halence a bílé sukni, na hlavě turban z bílého ručníku. V očích jí dosud plálo nadšení nad těmi krásnými živly. Na střechu a do oken šlehaly přívaly deště. Pokaždé když na malou chvíli liják slevil na prudkosti, ponořil se svět venku do tmavé zeleně. Alex si oblékl suché šortky barvy khaki a tričko. Stáli vedle sebe, dívali se na to řádění venku a snažili se překřičet hřmění a bubnování deště. Když sjel blesk, zahlédli záliv bičovaný lijákem a bílé hřebeny vln.

Betty rozsvítila v kuchyni a připravila sendviče. Sotva se naobědvali, bylo po bouři. Skončila s překvapivou náhlostí a odletěla kamsi na východ s postupným slábnutím ještě tu a tam se ozývajícího hromobití. Venku byla černá tma.

„Pojďme,“ vyzvala Alexe. Vyšli na mokrou pláž, kterou déšť uhladil a zbavil vši nečistoty. Přílivové vlny narážely zuřivě na břeh. Stopy jejich bosých nohou byly jako první lidské šlépěje na Zemi. Vzala ho za ruku, aniž si uvědomila, co dělá.

„A je to tady zase!“ vykřikla. Stačili jen tak tak doběhnout zpátky do srubu. Déšť už neměl tu původní sílu, ale vítr byl prudký a blýskalo se víc a v kratších intervalech, téměř nepřetržitě.

Najednou sjel oslňující blesk, ozvala se silná rána a světlo v kuchyni zhaslo. Alex ucítil zvláštní chvění v rukou a nohou a Betty se nervózně zasmála. „Mám to ráda, ale ne takhle blízko.“

Usmál se na ni. Ve světle blesků viděl její změněnou tvář, náhle jakoby ztěžklá víčka a rty a zvláštní lačný a pátravý pohled.

„Předtím... tam na pláži, než začala ta bouřka... jsem ti chtěla něco říct. Chtěla jsem... Já nevím...“

„Víš to jistě?“

„Ne, nevím. Jsem z toho celá vedle. Tak dělej, miláčku, nebo vezmu do zaječích. Zkus to! Ale rychle!“

Objal ji a políbil. Ucítil, jak se instinktivně brání sevřenými rty a jak jí ztuhlo celé tělo. Pustil ji. Betty se posadila na odřený gauč a odvrátila se. Seděla naprosto bez hnutí. Dolehly k nim poslední zbytky vzdalující se bouře.

„K čertu,“ pronesla unaveně. „Všechno se ve mně vzepřelo. Jsem emocionální kripl. Ty hromy a blesky mi dodaly falešnou odvahu. Nezlob se na mě. A teď už se k tobě nebudu umět chovat... no...”

jako předtím. Takže jsem zvorala i tohle. Další rána na duši.“

„Budeme dělat, jako by se to nestalo.“

Venku se trochu prosvětlo. Podívala se na něho s obavou a nedůvěrou. „Možná, že bys mě měl k tomu donutit.“

„To není dobrý nápad.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Nevím to, vážně to nevím. Ale myslím si, že by to bylo pro tebe to nejhorší.“

Vstala. „*Lady* je bezpohlavní.“ Odvázala si turban a protřásla vlasy. „Zavezte ji raději do práce, *pane*.“

Přistoupil k ní, zdvihl jí bradu, a přestože zahlédl v jejích očích úděs, políbil ji lehce na rty.

„To je z přátelské náklonnosti, slečno Betty.“

Usmála se. „Ten polibek nebolel. Byl takový... otcovský. Takový jiný. Bez té hloubkové terapie, které se mi dostalo, bych asi ten rozdíl ani nepoznala.“

„Myslím, že by ti pomohlo tohle. Měla by sis být neustále vědoma toho, že jsi velice, velice vzrušující žena. S nádhernou postavou. Jsi půvabná. Buď na to hrdá a nikdy, slyšíš, nikdy na to nezapomeň!“

Pod silným opálením celá zrudla. „Ty ses dočista zbláznil! Jsem jenom taková velká silná kobyla.“

„Kdybys uspořádala anketu ve svém okolí, to bys koukala, jaký by byl výsledek!“

„Jenna, to byl kus. Krasavice.“

„Měla prázdný líbivý kukuč, uměla kroutit boky a měla duši harpyje. Byla krásná, ale její krása byla bezduchá a provokativní. A už o tom ani slovo. Jde se!“

Cestou do města se Betty vrátila k příhodě s kamionem. „Buddy bude zuřit, až mu to povím.“

„Tak mu o tom neříkej.“

„Proč ne?“

Zaparkoval u kanceláře, zapálil si a obrátil se k Betty. „Říkáš, že cítíš, že se cosi děje, ale nevíš, co. Máš pravdu. Není to nic pěkného a nemáme ani žádné konečné plány. Jen na něco čekáme. Jestli to vyjde, dozvíš se to. Já jsem zvyklý trpělivě čekat. A být na stráž. Buddy ne. Chtěl bych, aby zůstal klidný. Kdybys mu pověděla o tom

kamionu, mohl by udělat něco nepředloženého. A vystavil by se nebezpečí.“

„Když teď vím, že se něco děje, mohu to na něm vyzvědět. Nic přede mnou nedovede utajit.“

„Byl bych raději, kdybys to nezkoušela.“

„Když nechceš, tak ne. O tom kamionu ani muk. A budu taková ta utápnutá ženská, co se do ničeho neplete, jestli mě takovou chceš. A naučím se kňourat.“

„To bude ohromné!“

„Ale, pro boha živýho, řekni mi, co vy dva chystáte, hned, jak to bude možné. Ani o vteřinu později!“

Zastavila se na prahu kanceláře a zamávala. Alex otočil auto a jel pomalu po Front Street.

Donnieho služební auto bylo zaparkované přes ulici u *Makrely* a nikdo v něm nebyl. Z náhlého popudu zaparkoval Alex taky a vešel do *Makrely*. Donnie seděl sám u baru a pil pivo. U jednoho stolku se čtyři muži bavili o baseballu. U dalšího stolu byly dvě značně hlučné dvojice a u hracího automatu další dva muži. Obsluhovala Janie. Bylo půl třetí a v *Makrele* začínala obvyklá sobota.

Alex se postavil vedle Donnieho a řekl:

„Ta bouřka vyčistila vzduch.“

„Jo, už není takový dusno.“

„Chtěl bych cosi ohlásit, pane zástupce, pane.“

Donnie otočil pomalu k Alexovi hlavu. „Tak to vyklop!“

„Jeden z Kemmerových chlapců jel před několika hodinami v kamionu, který patří okresu, a byl na mol. Jel rovnou do mne. Byl by do mě vrazil a zabil mě, ale v poslední chvíli stočil volant a proletěl kolem.“

„Škoda, že se do tebe netrefil,“ pronesl Donnie na oko neúčastně, ale Alex postřehl nepatrnou stopu překvapení a zloby v jeho hlase i očích.

„Takže jsem splnil svou občanskou povinnost, pane zástupce, pane.“

„Až ho potkám, přemůžu se a řeknu mu, aby si z toho nic nedělal.“

„Děkuji vám, pane zástupce, pane. Možná, že byste mi teď mohl zodpovědět jeden právní problém. Jistě si vzpomínáte, že jste mě

mlátil po hlavě.“

„Jo, a každá rána pro mě byla pravej požitek. Doufám, že pro vás taky.“

„A teď si představte, pane zástupce, pane, že by ke mně vešel někdo potom, co vy jste odešel, a zabil mě. Měl byste na té vraždě vinu i vy?“

Z Cappovy tváře zmizel onen nezúčastněný výraz, pro něho obvyklý. Alex se snažil chovat, jako by o nic nešlo, ale nebylo to snadné.

„To je setsakramentsky divná otázka,“ řekl Capp tiše.

„Jen mi to tak vrtalo hlavou. Ptám se jen ze zvědavosti, pane.“

„Seš moc zvědavej, dej si pozor na tohle!“ Vstal a uhodil pendrekem do pultu. „Tohle je jedinej zákon, kterej uznávám, Doyle. Jedinej zákon, kterému rozumím. Možná, že i jedinej, kterému rozumíš i ty, když na to přijde.“

Prošel kolem Alexe, vyšel, nasedl do auta a rozjel se kalužemi po ulici. Alex vyšel také a postavil se ke svému vozu. Pocítil známé napětí lovce, zvláštní pocit vzadu v hrdle, znamení napjatého očekávání. V určitém smyslu to bylo děsivé umění ta manipulace s lidskými bytostmi. Objevit ohnisko stresu. A pak je jemně a pečlivě opracovávat. Ale především to dělat s rozmyslem a delikátně.

Vzpomněl si na úředníka velvyslanectví v Madridu. S širokým obličejem a neustálým úsměvem. Podařilo se jim zachytit zprávy, které odesílal. Psal je drobným písmem zakódované na papíře zvláštní růžové barvy. Nejdříve zajistili, aby už neměl přístup k žádným důležitým informacím, a pak hledali tak dlouho, až objevili přesně stejný druh papíru. A pak začali s velkou péčí nastražovat proužky toho papíru na místech, kde na ně musil přijít. Toho, kdo pokládá sám sebe za svrchovaně vychytralého, lze přelstít jen větší vychytralostí. A také něčím, co zcela nechápe. Snažili se tenkrát toho usměvavého mladíka zdeptat, aby pak při výslechu spolupracoval.

Sledovali, jak se časem mění, jak je jeho smích rozpačitý, jak přibývá okamžiků, kdy zapomíná vnímat, jak se zakoktává, jak dostává tik do tváře, a jak ztrácí na váze. Udělali opatření pro případ, kdyby chtěl vzít do zaječích. Poslední proužek růžového papíru mu vložili s ďábelskou účinností a s dokonalým načasováním mezi

vnitřní stránky novin, které si kupovával na cestě domů z velvyslanectví. Aby si byli jisti výsledkem, vložili proužky růžového papíru do stovky exemplářů. Jiní kupující si jich jistě sotva povšimnou. On však si bude myslet, že ten papír je jenom v jeho výtisku, a nebude chápat, jak to je možné, když u toho stánku kupuje noviny tolik lidí. Za dvě hodiny poté, co přišel do svého hotelu, ho viděl jeden z agentů, kteří mu byli stále v patách, jak skočil z okna ze čtvrtého patra. Agent pak přísahal, že si ve světle pouliční lampy všiml, jak se muž při pádu idiotsky usmívá.

Tenkrát se dopustili závažné chyby. Stres, který u něho vyvolali, byl příliš silný a zlomil ho. Takový Donnie Capp snese větší tlak. Teď si uvědomí, že ho podezřívají. Uvědomí si, že se jeho silná pozice pomalu hroutí. Že mu prohlíželi loď. Že se po městě šušká o návratu starého Lucase. A konečně, ta jeho narážka, že ví, že osoba, která srazila Jennu k zemi, a osoba, která ji uškrtila, není totožná. Až do nynějška si Capp myslel, že jsou jen dva lidé znající celou pravdu: ten, kdo ji srazil k zemi, a on.

Doyle přemítal, jestli to s Cappem nepřehnal. Je schopen vraždit. Jak asi teď zareaguje? Má na vybranou trojí: Může se vzdát peněz a spokojit se s tím, že mu nelze vraždu Jenny dokázat. Může mít však i pochybnosti o té neprokazatelnosti. Nebo může vsadit na to, že uvidí Lucase jako první, donutí ho, aby mu ukázal, kde jsou ukryté peníze, a pak s penězi zmizí. Nebo se může, a je na to dost chladnokrevný ničema, pokusit nějakým bezpečným způsobem odklidit všechny lidi, kteří ho mohou podezřívát. Capp ví, že k nim patří on sám, Buddy a možná i Betty. Zároveň si nemůže být jistý, zda to nevědí i další, ani kolik toho kdo ví.

Snažil se odhadnout Cappovu reakci podle toho, co věděl o jeho povaze. Capp byl brutální a jednal přímočaře, ale moc rozumu nepobral. Kdyby totiž rozumně uvažoval, nespěchal by tolik. Měl nechat Jennu s Lucasem, dokud by nenašli místo, kde jsou schované peníze, případně že tam žádné nejsou. Pak teprve měl začít jednat. Lucas zatím nepřijel. Vezme-li se tedy v úvahu faktor Cappovy nedočkavosti, je jasné, že Capp asi nebude chtít čekat. Rozhodne se pravděpodobně pro nějakou akci, lhostejno, jak nebezpečnou, raději, než aby nečinně čekal. Čím víc o tom přemýšlel, tím rostlo jeho

přesvědčení, že je teď Capp nanejvýš nebezpečný.

Rozjel se nazpět svěžím vzduchem pod tmavomodrým odpoledním nebem. Řekl Buddymu Larkinovi, že si teď bude sám dávat velký pozor a radil, aby se stejně zachovali on i Betty.

Buddy tomu nepřikládal dostatečný význam.

„Podívej, Buddy,“ řekl mu Alex, „Donnie je teď jako zapálená raketa. Kdyby nebyl Lawlor takový zabeďněný tvrdohlavý exhibicionista a kdybych věděl, že mi uvěří, promluvil bych si s ním. Jenže kdyby je až příliš. Kdybychom měli nějaký pádnější důkaz, pokusil bych se, aby ho zavřeli.“

„To je proto, Alexi, že tě zmlátil. Chceš mu to oplatit.“

„Povím ti něco, o čem nevíš, pokud mi slíbíš, že nic nepodnikneš, a že si jen budeš dávat pořádně pozor.“

„Tak povídej!“

„Nejdřív ten slib. Může ti to připadat dětinské, ale já na tom trvám. Nejdřív slib!“

Buddy mu to slíbil. Alex mu pověděl, jak unikli s Betty o vlasek tomu kamionu. A také, proč žádal Betty, aby mu sama nic neřekla. „Bál jsem se, že se rozzuříš, dostaneš se sám do nesnází a překazíš možnost chytit Cappa do pastí.“

Buddy se pomalu otočil a s železným výrazem ve tváři udeřil vší silou pěstí do stěny. Asi deset stop dál spadly štípačky z háku a zazvonily o betonovou podlahu.

„Kdyby vás byl...“

„Uklidni se! Pořád si myslíš, že je zbytečné dávat si pozor?“

„Ne! Jasně, že ne! On se snad zbláznil.“

„Kdepak, nezbláznil, Buddy.“

„Jak to, že ne?“

„Ne, nezbláznil. Před půl rokem překročil svou pravomoc. A celé město mu to dovolilo a nese na tom vinu. Řádní občané přihlíželi mlčky k tomu, jak surově mlátí lidi, kteří se nemohou bránit. Nejtvrdší zástupce šerifa na západním pobřeží Floridy. Dokonce jste byli na něho i trochu pyšní. To jeho chování jako z dob Divokého západu vás bavilo. Chováte si tady paranoika. Nikdo mi to sice neřekl, ale já vím přesně, jak žije. Má někde malou místnost. Má v ní úplné soukromí. Skoro žádný nábytek, je to spíš cela, jakou mají

mniši. Je tam polička na pistole a pušky. Udrží je ve vzorném stavu. Drhne v kleče podlahu. Ustýlá si tak, že má prostěradlo dokonale vypnuté a polštář a přikrývku vzorně složené. Nemá v bytě jedinou knihu, ani televizor. Nemá žádné koníčky, kromě střelení a lovu. Když dostane chuť na ženu, vybere si poníženou a bezbrannou chudinku a odbude si s ní svou potřebu způsobem velice blízkým znásilnění.“

„Máš úplně pravdu, Alexi. Ale jaks na to na všechno přišel?“

„Takových, jako je on, jsem poznal spoustu. Hlavně v armádě.“

„Dřív sem o tom nepřemýšlel, ale teď si uvědomuju, že sem měl takovýho chlápka v družstvu. Kruci, jak ten se staral o ten svůj samopal! Uměl z něj střílet jako ostřelovač. Nikdy se s nikým nebavil. Nikdy sem se nesetkal s někým podobným. V noci se vyplížil ven, úplně sám, a donesl zbraně, který sebral nějakému šikmookýmu. Zabiják. Hlásil se do každý hlídky. Nakonec ji taky koupil, ale předtím jich poslal na věčnost nepočítaně. Úplně to vychutnával. Donnie si postavil sám bunkr, úplně na samotě za novou školou.“

„Dohlížej na Betty a dávej pozor i na sebe!“

„Slibuju. Ale nemůže na tebe tam v tom tvém srubu?“

„Může. Může to zkusit. Pokud bych tam byl. Jenže já tam nebudu. Vykopu si jámu v písku na jih od srubu pod stromy a tam si na něj počítám. Ve srubu spát nebudu. Pro případ, že by za mnou zajel.“

„Nehnu se od Betty.“

„Prima, Buddy.“

10

Ptáci probudili Doyla při prvním záblesku svítání. Prohlédl si opatrně okolí srubu i samotný srub, než do něho vrátil. Přinesl z venku příkrývku. Umyl se a oholil. Slunce mezitím prorazilo mlhou a vypadalo to na pěkný den. Záliv byl docela klidný.

Když si naléval kávu, zaslechl rychle se blížící auto. Zašel k zadním dveřím. Buddy Larkin prudce zabrzdil a běžel k němu. V obličeji měl panickou hrůzu.

„Honem!“ křičel, „povím ti to cestou. Dostal zřejmě jak Lucase, tak Betty.“

„Jak se to mohlo, ksakru, stát?“

„Máma mě vzbudila asi před hodinou, že prej se Betty nevrátila a že jí to dělá starosti.“

„Slibovals přece, že...“

„Taky, že jo. Šli sme všichni do postele, asi v jedenáct. Máma říká, že se vzbudila, protože slyšela z kuchyně hlasy. Asi ve dvě. Tak si vzala župan a šla se tam podívat. Betty tam mluvila s Lucasem Pennyweatherem. Lucas byl přej úplně zničeněj z toho, kolik toho ušel pěšky. Bouchal nejdřív na mě, ale já spím jako zabitej. Betty má lehčí spaní, uslyšela ho a vyšla.“

Jak rychle uháněli, jen tak tak, že se trefili na most.

„Lucas vyprávěl, že šel rovnou do *Makrely* a tam narazil na Arnieho Blassita. A ten mu řekl, aby šel rovnou za mnou. Tak Lucas šel a chtěl mě probudit a Betty ho vzala do kuchyně. Máma zrovna přišla, když Lucas řekl, že má hned přijít za mnou, ale neví, proč. Betty mu řekla, že to asi poplet Arnie, protože měl v hlavě. To bylo už něco po druhý. Lucas vypadal tak ztahaněj, že mu máma nabídla, aby se u nás vyspal v hostinským pokoji. Ale on nechtěl, že se vrátí do *Makrely* a pojede s Arniem k němu. Nechal si věci u nás. Betty mu řekla, že už Arnie, v *Makrele* nemusí bejt.

Zkrátka a dobře, Betty se rozhodla, že s ním pojede do *Makrely*, a jestli Arnie mezitím odešel, doveze ho k němu do Chaney's Beyou. Máma říká, že Lucas byl rád. Tak Betty odjela a já sem vůbec nic

nevěděl, kruci, protože sem spal. Máma už nešla spát. Když se Betty nevrátila včas, myslela si, že jela s Lucasem k Arniemu. Nakonec usnula a vzbudila se asi za hodinu. Podívala se z okna a džíp tam nebyl. Betty taky nebyla v posteli, tak dostala strach a vzbudila mě.“

Vystoupili a utíkali k servisu. John Geer seděl v kanceláři, rozrušený a ustaraný.

„Tak co?“

„Letí na nějakou party v Clewistonu. Nechal mu tam vzkaz, aby sem zavolał, jakmile tam přiletí. Danielse jsem nesehnal.“

Buddy to Alexovi vysvětlil. „Jako první věc sem se šel podívat, jestli tu má loď. Nemá. Auto má u Garnerů. Vzal jsem si dalekohled a vlez sem na střechu dílny. Ale nic sem neviděl. Zatelefonoval sem Pobřežní hlídce. Mají zrovna velkou pátračku po nějaký jachtě, která se ztratila někde u Sarasoty. Já si totiž myslím, že jediná možnost je helikoptéra. Podívej se na mapu.“

Na Bettyině stole byla rozložená velká mapa. Na jih od mostu uhýbal břeh ostře dozadu a záliv se rozšiřoval. Bylo by třeba propátrat oblast o délce asi deseti a šířce čtyř mil, včetně pobřeží Ramona Key a Kelly Key a pobřeží pevniny. Čtyřicet čtverečních mil se spoustou ostrovů a ostrůvků, z nichž některé byly jen velké slané bažiny s přílivovými víry. Alex se zadíval na podivné tvary rozeklaného pobřeží Bucket Bay, o osm mil dále, proti Kelly Key.

„Skippy Illman pronajímá svůj dvoumotorák ve Fort Myers. Může přistávat na vodě i na souši. Je to můj kamarád. Jakmile dostane zprávu, určitě sem přiletí. Kdy by tak asi mohl zavolat, John?“

„Za patnáct až dvacet minut.“

„Dostal jsem k telefonu Lawlora a řekl jsem mu toho dost, aby se sem brzy přiřítíl s některými ze svých lidí.“

„Třeba s sebou Betty nevzal.“

„Tak kde, u čerta, vězí. Našel sem džíp. Za *Makrelou*. A pak sem se rozjel k tobě.“

„Rozhlédl ses po okolí? Pořádně?“

Buddy polkl s viditelnými potížemi. „Vím, jak to myslíš. Vraťme se tam. Zůstaň u telefonu, John.“

Vrátili se a zaparkovali u modrého džípu a podívali se dovnitř. Buddy ukázal na starý spacák na podlaze. „Ten tam předtím nebyl.

Asi Lucasův.“

Doyle zaslechl přibouchnutí dveří. Obrátil se a uviděl Janie, rozespalou a mžourající v ranním slunci. Měla na sobě lesklý zelený saténový župan s potrhaným okrajem a v ruce nesla nadtý hnědý pytel. Dívala se na ně udiveně, když šla ke čtyřem popelnicím bez vík, kde se to hemžilo bzučícími mouchami. Vhodila hnědý balík do jedné z popelnic.

„Co se děje?“

„Obsluhovala jste včera v noci u baru, Janie?“ zeptal se jí Buddy.

„Až do té doby, co to začalo bejt moc hustý. Pak mi řek Harry, abych odešla spát. Asi v devět.“

„Je Harry někde tady? Rád bych s ním mluvil.“

„Já vám ho zavolám.“

Prohlédli rychle křoví kolem parkoviště. Harry se objevil v nátělníku a v pytlovitých plátěných kalhotách, s břichem visícím přes pásek. Slunce mu svítilo na opálenou pleš. Urovnával si v ústech umělý chrup.

„Kouknu ven a vidím váš džíp,“ řekl Harry, „a vrtalo mi hlavou, co se to děje.“

„Mluvíls včera večer s Lucasem?“

„Jo, mluvil.“ Harry k nim přistoupil. „Ten starej blázen šel pěšky až sem. Z takový dálky. Bavil se s Arniem a pak zmizel. Po jednom jediným drinku, i když mu tady chtěl skoro každěj koupit další.“

„Předpokládám, že tu byl taky Donnie.“

„No jasně. Ten sem každou sobotní noc nakoukne aspoň půltuctukrát. Kdyby radši zůstal někde jinde. Ale musí se mu nechat, že si dovede sakra dobře poradit, když začne jít do tuhýho.“

„Harry, pokus se vzpomenout si, i když vím, jak se musíš otáčet. Kolikrát sem Donnie zašel po tom, co tu byl Lucas?“

„To ti můžu snadno prozradit, protože Lucas přišel dost pozdě. Půl hodiny před zavřením. Donnie sem zašel ještě jednou asi za čtvrt hodiny potom a tady se ještě mluvilo jen o starým Lucasovi. Teda, viděl jsem Donnieho vejít, ale ne jít ven. Moh tady bejt tak nejvejš minutku. Při jedný tý jeho návštěvě na něj Gil Kemmer řval a dal bych za to krk, že ho za to někde venku Donnie pořádně zmlátí. Tady ale dělal, jako by ho ani neslyšel. Připadalo mi to divný. Gil měl na

Donnieho dopal, protože Donnie zmlátil Leehe Kemmera tak strašně, že ho museli strčit do nemocnice v Davisu. Podle mě...“

„Děkuji, Harry.“

„Řekněte mi, co mám udělat, a já to udělám.“ Vrátil se ke dveřím, ale než vešel, obrátil se a oznámil: „Představ si, Buddy, že se s Janie vezmeme.“ Alex si všiml, že Janie stojí za dveřmi, a zaslechl, jak se zasmála. Zvláštním dutým smíchem.

Něco padlo Buddymu do oka. Hnědá čmouha na ostré hraně stěrače předního skla. Přilepen k ní povíval v mírném východním větru chomáček vlasů, asi tak dvanáct lesklých zářivých oříškových vlasů, nepochybně jejích.

Buddy se na ně podíval zblízka a vyměnil si s Alexem významný pohled. Oběma se dostavilo zvláštní sevření žaludku.

„Rychle zpátky do kanceláře,“ zašeptal Buddy.

John Geer zavrtěl hlavou, jakmile vešli. „Johne,“ řekl Buddy, „připrav tu Prowlerovu loď k vyplutí. A dej do ní taky ten můj malej člun a přesvědči se, jestli má plnej tank.“

John Geer odběhl.

Když odešel, řekl Buddy: „Je to pro něj stejně velká rána jako pro mě. Šel by za ní jako pejsek, kdyby mu to dovolila.“

Ozval se telefon a Buddy po něm rychle sáhl. „Ano, sem to já. Haló, Skippy? Sme v průseru. Nemám čas ti to vysvětlovat. Potřebujem tě, abys nám pomoh pátrat. Nad těma ostrovama na jih odsud. Jde o život. Můžeš tu bejt, co by dup? Prima. Budu na moři v Prowlerově lodi. Bílá s modrým okrajem. Má vysílačku. Zavolej mě na nouzový lince Pobřežní hlídky a já ti řeknu, po čem se máš koukat. Vyletíš hned, že jo?“

Zavěsil. „Bude tady za chvíli.“

John Geer splnil, co od něho Buddy chtěl. Oba motory se otáčely. Nalodili se, Buddy se ujal řízení Geer loď odpojil. Doyle si všiml, že má za pasem džínových kalhot pistoli. Asi dvaadvacítka, Woodsman. Jakmile se dostali dál od břehu, Buddy zrychlil. Loď jako by oživila, oba motory hřměly synchronně a příd' krájela modrou ranní hladinu. Jeli kupředu asi čtyři míle. Pak Buddy vypnul motory a řekl Johnovi, aby spustil kotvu. Když dopadla na dno a loď se ustálila, připravil Buddy malou loďku, s kterou by se dostali na břeh. Z vysílačky

chvílemi slyšeli běžné hlášení z pátračky u Sarasoty.

Doyle se zadíval na ostrovy. Nezměnily se od dob, kdy tam domorodci stavěli své mohyly. Džungle manglovníků až po čáru vodní hladiny, shluky palem, na některých větších ostrovech i duby.

Míjeli je nedělní rybáři a občas na ně zamávali.

„Kdyžs mu udělal to s tím motorem,“ zeptal se Doyle, „mohl by s ním dojet až sem?“

„V noci je větší zima a tak by se mu motor tak brzo nepřehřál. Moh by takový čtyři míle ujet. Záleží na tom, jak by jel rychle. V noci spíš pomalejc. Moh by dojet až sem, to by moh. Moh vystoupit na ostrov a počkat do rána, aby mu starej Lucas ukázal cestu. Motor mu moh zase vychladnout a moh ho znova nastartovat. Ale i kdyby se mu to nepovedlo, má sebou pádlo. Jestli vzal s sebou i Betty, chtěl by s ní asi utýct. Ale s tím motorem by se nedostal daleko. Krucifix, proč sem mu ten motor zkurvil? Možná by je tady někde třeba nechal a ujel. Ale...“

„Mlč, Buddy, prosím tě, mlč!“ vykřikl John Geer a odvrátil se.

„*Divoká husa* volá Larkina na Prowlerově lodi,“ ozvalo se jasně a velice nahlas. Buddy skočil po mikrofonu.

„Larkin na *Esu*. Mluv, Skippy!“

„*Divoká husa Esu*. Jsem na půli cesty z Davisu, chlapče. Brzy mě uvidíš. Kde jsi, Přepínám.“

„*Eso Divoké huse*. Sem asi jednu míli severovýchodně od Windy Pass. Dívej se po hliníkový lodi, dvanáct stop dlouhý, s jasně červeným motorem. Pátrej po ostrovech a po pobřeží. Jestli je ta loď pod stromy, tak máme pech, ale možná, že bys moh uvidět ten motor. V lodi může bejt jedna osoba, dvě nebo i tři. Jedna z nich je Betty, abys věděl. A v hrozným maléru, abys věděl. Přepínám.“

„Pobřežní hlídka *Esu* a *Divoké huse*. Tohle je nouzový kanál pro Pobřežní hlídku. Uvolněte ho.“

„*Eso operátoru Pobřežní hlídky*. Toto je případ nouze. Opakuji: případ nouze. Použili jsme soukromého pátracího letadla, protože pátráte po něčem jiném. Tohle je jediný kanál, který máme společný s pátracím letadlem. Zůstaneme na tomhle kanále, ale budeme se snažit skončit to co nejrychleji. Přepínám.“

„Operátor Pobřežní hlídky *Esu*. Není tady nikdo, kdo by to mohl

povolit, ale nemůžeme vás zastavit. Držím vám palce. Přepínám.“

„Tamhle je!“ vykřikl John Geer. Doyle zahlédl malé obojživelné letadlo, jak se k nim blíží nízkým letem odkudsi z jihu.

Malé letadlo se blyštělo v ranním slunci. Přeletělo nad loďkou a vzneslo se do výše.

„*Divoká husa Esu*. Zkusím to nejdřív z větší výšky, a když nic nenajdu, spustím se níž a budu pátrat v kruzích. Ozvu se. Přepínám.“

Stáli a pozorovali, jak letadlo míří vzhůru do zářivého nebe. Zdálo se jim, že čas ubíhá hrozně pomalu.

„Co to, kčertu, vyvádí?“ zabručel Buddy. Nikdo mu neodpověděl.

Náhle letadlo rychle kleslo, narovnal se a začalo pomalu kroužit.

„*Divoká husa Esu*. Už ho mám, Buddy. Je uprostřed malé kulaté zátoky přímo pode mnou. Zkouší nastartovat motor, jak to vypadá. Ted' toho nechal. A pádluje ke břehu. Chlapík v khaki a s kovbojským sombrerem. Co mám dál dělat? Přepínám.“

„Musíme se k němu dostat, Skippy, co nejrychlejc. Můžeš nám říct, jak se k němu dostanem? Přepínám.“

„*Divoká husa Esu*. Do hajzlu, řek bych ti to, kdybych to věděl. Vidím, že máte motorovou loď. Kdybyste s ní jeli na jih k tý úžině, byli byste k němu nejbliž. Pak byste museli jet rovnou dopředu mezi ty dva větší ostrovy, zahrnout doprava a... Sakra, člověče, tam to vypadá. Něco vám povím. Jakmile předsednete do malýho člunu, provedu vás jako bludička. Kdybyste se měli někam otočit, ukážu vám to křídlem. Poletím rovnou nad váma nebo před váma, podle okolností. To je podle mě jediná možnost, jak se můžete v tom zatraceným bludišti pohybovat. Chviléma se budete asi muset brodit. Tu a tam je sice voda hlubší, ale jak se tam dostal ten kovboj, to je pro mě záhada. Přepínám.“

„Dostaň nás tam, Skippy, nic víc od tebe nechceme. Přepínám.“

Pluli, jak jim Skippy naznačil. John počkal, až se dostali na mělčinu u úžiny, a pak spustil kotvu. Spustili na vodu malý člun a přelezli do něho. Na tři dospělé muže byl osm stop dlouhý člun velice malý. John Geer nastartoval na první pokus. Jeli pomalu, i když nejvyšší rychlostí, kterou mohl přetížený člun jet. Motor bzučel jako pilný sršeň. Buddy klečel vepředu a Alex seděl uprostřed.

Jakmile dopluli mezi dva ostrovy, jak jim Skippy naznačil, dostali

se do tak mělkých vod, že Geer musel občas vytahovat motor, aby se nepoškodil lodní šroub. Objevil se nad nimi stín letadla a sledovali směr, který jim křídlem ukázalo. Systém navádění letadlem fungoval. Doyle za chvíli ztratil po tolika zatáčkách orientaci. Byli teď v malých úžinách, které dělily mělký ostrov na spoustu ostrůvků. Mořské jehly se v panice rozprchávaly na všechny strany. Modré volavky je pozorovaly pronikavými jantarově žlutými očima a zvedaly se zvolna k letu. K břehu připlouval vodní had. Často museli vystoupit z člunu, přenést jej přes mělčinu a znovu nasednout. Když se museli brodit, snažili se jen šoupat nohama po dně, aby pokud možno nešlápli na nějakého rejnoka.

Konečně se dostali do nepravidelné otevřené zátoky. Skippy letěl přímo nad pobřežní čarou s hustým porostem manglových stromů a ukázal jim levým křídlem. Nedovedli si představit, že by tam mohlo být místo, kudy by mohli vplout, dokud nebyli přímo před ním. Voda tam byla hluboká, klidná a zelená. Úžina velice úzká. Nad hlavou jim šustily listy stromů, pluli v hlubokém stínu a museli sklánět hlavy před větvemi.

Doyle si v duchu vybavil malé děvčátko v růžových šatičkách, které sem před tolika lety jezdilo se svým tátou. Sedělo asi na přídi, plné dychtivého očekávání tajemného dobrodružství. Pokud to ovšem bylo to správné místo.

Úžina se zkroutila a náhle vyústila do otevřené téměř kruhové zátoky o průměru takových sto yardů. Geer vypnul motor a letadlo stouplo do výšky.

„Tamhle je,“ řekl Buddy tiše a zbytečně, protože všichni tři si samozřejmě okamžitě povšimli lesklého hliníkového člunu s červeným motorem. Ležel tam prázdný ve stínu, napříč k jedinému vjezdu do zátoky. Pomalu se k němu blížili.

„Tamhle je stará bouda,“ zašeptal John Geer. „Je vidět pod stromama. Kousek napravo od člunu.“

„Vidím ji,“ řekl Buddy. „Kdysi to tam asi bylo vykácený, ale teď sou ty palmy zase dost vzrostlý.“

Doyle instinktivně cítil, že na ně odkudsi číhá nebezpečí. Na pozadí přidušeného zvuku motoru uslyšel cvaknutí, jak si John Geer nabil pistoli.

„Kde, ksakru, je?“ zašeptal Geer. „Nelíbí se mi to.“

„Musíme doplout blíží,“ řekl Buddy.

Spatřili starou chatrč zřetelněji. Dveře vypadlé z rámu a jediné okno mělo zpuchřelé a rozpadající se okenice.

„Chlubila se, že ji táta vozí do zámku, kterej je plnej drahejch kamenů, a že je princezna,“ vzpomínal Buddy.

„Koukni se doleva, asi patnáct stop od člunu,“ ukázal Doyle. Ve stínu leželo tělo na břiše na kořenech manglovníků a nehýbalo se. Na opraných zádech pracovní košile vytvářel odraz vody na slunci lesklé skvrny velikosti dolaru. Temeno šedivé hlavy vykukovalo z vody.

Geer zašeptal: „Jestli takhle zabil starýho Lucase, měli by sme sem přijet v něčem větším, než je . . .“

Tři po sobě jdoucí výstřely prořízly ticho. Byly vypáleny v pravidelných přestávkách. Při té prostřední ráně uslyšel Doyle zvuk, který nelze zapomenout, pokud jej kdy člověk uslyšel. Byl to zvuk kulky, která se zakousne do masa a kostí. Skulil se přes okraj člunu do mělké vody, otočil se a uchopil člun, který začal motor unášet pryč. Také Buddy se skulil do vody a postavil se a začal se brodit úhlopříčně ke břehu dál od boudy, s hlavou sklopenou a zvedaje vysoko kolena. Vzadu na pravém rameni měl na košili lesklou červenočernou skvrnu, která se šířila, jak utíkal. Ozvala se další rána, ale Buddy běžel dál. Vnikl do manglovníkového porostu asi šedesát stop od boudy a asi sto stop od člunu.

Doyle obrátil člun, takže byl mezi ním a boudou. Tlačil jej před sebou, až se dostal k zádi, pak jej vyklonil, aby mu poskytl dostatečný kryt, a vypnul motor. Když člun vykláněl, uviděl v něm zkroucené tělo Johna Geera. Kulka mu vnikla přímo nad levé obočí a zanechala tam černou kulatou díru lemovanou kapičkami krve.

Letadlo znovu přiletělo a sneslo se tak nízko, že si Doyle chvíli myslel, že snad přistane v zátoce. Vznoslo se však opět těsně nad stromy na konci zátoky a odletělo. Zátoka byla znovu dokonale tichá. Až na ospalé zvuky ptačích křídel, bzučení hmyzu a praskot křoví, kterým se prodíral Buddy.

„Johne?“ zavolal Buddy.

„Je mrtvý,“ odpověděl Alex.

Po delším tichu se znovu ozval Buddy. V jeho hlase bylo slyšet

bolest i vztek. „Co máš za lubem, Donnie? Ty hnusnej hajzle! Myslíš si, že můžeš každýho zabít? Kde je Betty?“

Žádná odpověď se neozvala. „Alexi, jsi raněnej?“

„Ne.“

„Já sem na tom dost bledě. Mám pravý rameno úplně v čudu. Hodně krve a začínaj na mě jít mrákoty. Kde si myslíš, že asi je?“

„U boudy, ale jistě to nevím.“

„Možná, že de ke mně. Někdy sem s ním chodil na lov a vím, že umí chodit tiše. Kde je John?“

„V člunu.“

„A kde má pistoli?“

„Možná pod sebou. Zkusím ji najít.“

„Bud' opatrněj, nedej mu šanci.“

Bylo namáhavé nadzdvihnout mrtvé tělo. Hlaveň vykoukla pod Johnovým levým stehnem. Alex naklonil člun ještě víc a dosáhl na pistoli. Už už otevíral ústa, aby zavolal Buddymu, že ji má, ale v posledním okamžiku si to rozmyslel. Počkal pár minut a pak zavolal: „Buddy?“

„Ano?“ Odpověď byla znepokojivě slabá.

„Nemůžu ji najít. Asi mu spadla do vody, když dostal ten zásah.“

„Tak... radši... zmiz. Já nemůžu... vidím rozmazaně... já...“

Alex se podíval na pistoli. Byla odjištěná.

„Doyle!“ Byl to hlas Donnieho Cappa. Přicházel z místa blízko boudy.

„Co si přejete, pane zástupce, pane?“

„Chci tu vaši malou loďku, Doyle. Dopravíš ji hezky ke břehu a já tě nechám naživu. Jestli ne, tak tě voddělám jako ty vostatní.“

Poslední věta jím otřásla. Předtím stále živil slabou nadějí. Zaplavil ho takový vztek, že se mu na chvíli zakalil zrak.

„Jakou mám záruku, že mě nezabiješ, i když ti tu loďku přivezu, Donnie?“

„Užs to zmeškal, Doyle. Už seš ztracenej. Du si pro ni sám.“

Alex si byl vědom toho, jaký má člun pro Cappa význam. Dostane se v něm na pevninu. Při své znalosti tamních vod má šanci. Zaslechl tiché šplouchavé zvuky. Donnie se brodil k němu. Viděl ho v duchu. Oči na stopkách, revolver připravený ke střelbě. Ale nebude střílet

dřív, aby si nepoškodil člun.

Zvažoval své šance. Za moc nestály. Věděl, že by se mu mohlo podařit vpálit do Cappa kulku, ale kulka z dvaadvacítky nezabrání Cappovi alespoň jednou také vystřelit a z blízkosti nemůže minout cíl. A podruhé by už na Cappa vypálit nemohl.

Má jedinou šanci. Připravit nějakým způsobem Cappa o jeho zvířecí opatrnost. Co nejrychleji, aniž by mu poskytoval terč, začal Doyle ustupovat do větší hloubky. Levou rukou táhl loďku a v pravé svíral pistoli.

Capp vydal chraplavý zvuk překvapení a nevole. Doyle uslyšel, jak se Capp rychle brodí mělkou vodou ve snaze zmocnit se loďky, než ji Doyle odtáhne ze zátoky.

Bylo obtížné zjistit podle zvuku, kdy se Capp dostane do optimální vzdálenosti. Sotva bude mít čas zamířit. Kdyby však po něm mohl vystřelit v tom okamžiku, kdy Capp mávne rukou se zbraní kupředu při svém úsilí rychle se probrodit mělčinou, mohla by jedna kulka stačit.

Když si myslel, že už je Capp u loďky na dosah ruky, odhodil Alex rázně člun na stranu a postavil se na nohy. Voda mu sahala po pás. Capp byl od něho asi patnáct stop. Alex ani přesně nemířil. Vypálil rychle za sebou kamsi doprostřed Cappovy hrudi. Donnie se zastavil. Z jeho jindy bezvýrazné tváře se dalo vyčíst, že je nesmírně překvapený. Byl to nenapodobitelný výraz, který se může u každého člověka objevit jen jedenkrát v životě – výraz posledního překvapení.

Capp vypálil jednu ránu naslepo a jakmile opět nabyl rovnováhy, vystřelil ještě jednou do vody, blízko k Doyleově noze. Doyle také vypálil a zahlédl malé černé otvory na Cappově vybledlé khaki košili. Lesklý štítek zástupce šerifa zacinkal a spadl do vody.

Capp si pomalu sedl do mělké vody, jakoby s velkou opatrností. Zíral na Doylea a překvapivý výraz jeho tváře začal mizet. Už se díval do věčnosti. Přelomil se v půli, trochu se narovnal a pak pomalu klesl na obličej a začal se nořit do vody. Na hladině plaval jeho kovbojský širák se zdviženým pravým okrajem.

Doyle došel jako zdřevěnělý k loďce a vhodil do ní pistoli ke Geerově tělu. Dotáhl loďku na břeh ke Cappovu člunu. A pak se vydal po břehu k místu, kde byl Buddy.

Buddy ležel na zádech, tvář šedou a zpocenou, rty namodralé. Doyle mu roztrhl košili, aby se podíval na ránu. Buddy byl zalitý krví od ramene až po pás. Alex roztrhal vlastní košili na pruhy a ze dvou udělal smotky, které přiložil na rány, kudy kulka vešla a vyšla. Obvazy připevnil pomocí Geerova pásku. Zkusil Buddyho puls. Byl slabý a nepravidelný. Víc pro něho nemohl v té chvíli udělat. Neodvážil se s ním pohnout.

Vrátil se ke člunům. Vzal Lucase za kotníky a vytáhl ho z vody na břeh. Zahlédl, jak od mrtvolý prchají krabi, a tak ji raději nechal tváří dolů.

Pomalů se otočil, zhluboka se nadechl a vydal se k boudě. Rozhlížel se na všechny strany po Bettyině tělu.

Ležela tváří v hustém podrostu nalevo od boudy. Jako první uviděl její bílou sukni. Byla zmačkaná a zašpiněná a vyhrnutá nad hnědými koleny. Na jedné noze sandál, druhá bosá. Ležela, jako by upadla v chůzi, a jednu paži měla pod tělem. Nad pravým uchem měla vlasy spleené zaschlou krví. V místě, kde se jí vysunula žlutá halenka, po ní běžel červený mravenec.

Podíval se na ni s bezmeznou hořkostí v srdci. Zazdalo se mu, že se slabě pohnula, jako by ještě dýchala, ale uvědomil si, že jen přání je otcem myšlenky. Přesto klekl na kolena a přiložil ucho. A opravdu zaslechl slabý tlukot srdce, znamení, že žije. Když se postavil, usmíval se nepříčetně štěstím a po tváři mu stékaly slzy radosti.

Překulil ji opatrně na záda, upravil jí sukni a odhrnul jí vlasy z čela. Vytrhl si z kalhot kapsu, namočil ji ve slané vodě a začal jí jemně odstraňovat špínu a malé větvičky z tváře. Políbil ji na rty.

Po určité době, která mu připadala jako věčnost, zaslechl opět zvuk letadla, které zřejmě navádělo do úžlabiny nějaký další člun. Blížilo se a Alex je uviděl hustým listovým. Pak znovu letělo, ale přiblížil se zvuk motoru nějakého člunu a mužské hlasy. Sešel na břeh a viděl, jak k němu plave zátokou.

11

Prvního května vycházel Doyle s Betty Larkinovou ze Všeobecné nemocnice v Davisu. Přijeli tam spolu navštívit Buddyho. Byl na vozíku a na svém rozdrčeném rameni měl zvláštní složitý obvaz. Byl netrpělivý a měl špatnou náladu, protože byl přesvědčen, že bez něho to jde v servisu od deseti k pěti.

Šli na parkoviště. Betty měla béžové šaty s velkými knoflíky na kapsách. Na hlavě měla šátek, aby nebylo vidět místo, kde jí ostříhali vlasy a kde jí sešili ránu po Cappově pendreku.

Byla ponořena v hluboké přemítání.

Když Alex zabočil na silnici do Ramony, řekla: „Tak už máš zabaleno.“

„Skoro. Nemám toho moc k balení.“

„A máš rezervované místo v letadle.“

„Ano, na zítra v deset z Tamy. Musím vyrazit brzy, abych měl čas prodat dodge a byl včas na letišti.“

„Mohu jet s tebou, Alexi. Můžeš to auto převést na mě. Já ho prodám za tebe a pošlu ti peníze.“

„Nechtěl bych tě tím obtěžovat.“

„Cože, po tom, cos pro nás udělal? Pro pána, Alexi! A ani nám nedovolíš, abychom ti dali jediný cent z těch peněz!“

„Kolik toho vlastně je?“

„Víš, u některých kompotových sklenic povolila gumička a dovnitř vnikla voda. Náš právník říkal, že to všechno pošle do Washingtonu, kde se do toho pustí odborníci. Myslí si, že se to dá skoro stoprocentně zachránit. Nemáme ponětí, kolik peněz je v těch sklenicích. A náš právník taky říká, že si myslí, že i daňoví úředníci budou rozumní. Že dostaneme pěknou sumičku.“

„V to doufám.“

„Bylo by nádherné, kdybychom mohli zaplatit veškeré půjčky. Chudák John Geer. Tolikrát si sliboval, jak se opije z radosti, až se konečně zbavíme dluhů.“

„Ještě se na mě zlobíš, že jsem ti původně lhal, proč jsem sem

vlastně přijel?“

„Už ne. Tenkrát mě to naštválo. Ale teď už jsem to pochopila. Pokud si vzpomínáš, příteli, tak ses dopustil tu a tam malých chybiček. A mně neunikly.“

„Chytrá hlavička.“

„Jsem tak ráda, Alexi, že máš dobrou náladu. Byls celý nesvůj a byl jsi stále ve stresu.“

„Asi proto, že jsem se sem vrátil. Nikdy jsem to nechtěl. Cítil jsem, že to je pro mne začarované místo.“

„Odešels jako kluk v nemilosti. A vrátil ses jako muž a hrdina. Jen se podívej do novin. Jsi populární osobnost.“

„Máš pravdu. Mám z toho radost. Mám radost z toho projít se po Bay Street a potkávat lidi, kteří mi chtějí potřást pravicí.“

„Opravdu si z těch peněz nic nevezmeš?“

„Kolikrát se mě na to ještě zeptáš? Děkuji, opravdu nic.“

Otočila se na stranu. „Něco ti povím. Když jsem přišla do banky a podívala se na tu hromadu peněz, něco se se mnou stalo. Možná, že jsem ztratila nějakou zábranu. Pokládala jsem tátu za cosi většího, než je sám život. Nikdy jsem se na něj nedokázala podívat z odstupu, jak vidí člověk své rodiče, když dospěje. Vnímala jsem ho jako veliké chladné bdělé oko, které se na mě dívá odkudsi z oblaků. Před kterým se stydím a cítím se maličká a nepatrná. A pak jsem uviděla ty peníze. A představila jsem si, jak se s nimi vykrádá na loďce a zakopává ty kompotové sklenice a vyděšeně se ohlíží, zda ho někdo nesleduje. A něco se ve mně zlomilo. Už nebyl najednou tak obrovský a nešel z něho strach. Stal se z něho malý, ubohý, vystrašený, nenasytný lakota. To jediné, nač mu záleželo, byly peníze. Ne Jenna. Ta byla jen hezká hračka. A bylo mi ho najednou líto. Snažím se ho pochopit, Alexi. Začínal tak uboze, s málem. A trpěl tím. Ale proč ho to tak hnětlo? Tys začínal také skoro s ničím. A někam jsi to dotáhl. A nejsi vůbec... takový chamtivec jako on.“

„Třeba jsem chamtivý jinak.“

„Nesmysl!“

„Myslím to vážně. Třeba je v tom, jak se vyhýbám citovým vztahům, taky kus sobectví. V tom, že odmítám emocionální odpovědnost, protože se jí bojím. Proto jsem se vlastně nevrátil

dobrovolně, museli mě k tomu donutit.“

Betty neodpověděla.

„Mám tě zavézt domů?“

„Prosím. A nemáš-li nic proti tomu, přijedu za tebou později a zaplaveme si. A vrátím ti rezervní klíč a podívám se, zda jsem si něco nezapomněla, třeba kartáček na zuby.“

Přijela a zaplavali si. Měla viditelně dobrou povznesenou náladu. Převlékli se a posadili se na verandu. Pozorovali západ slunce se sklenicemi v rukou. Betty se najednou zvedla, došla k džípu a vrátila se s balíčkem v ruce. Alex jej bez protestu otevřel.

„To je od mámy, Buddyho a ode mne, ale vybírala jsem to já. Nikdy jsem neviděla lepší. Nejenže ukazují čas, ale mají ještě spoustu jiných funkcí. Jen se podívej, co tu je malých páček a ručiček. Umí to snad všechno na světě. Konečně, přečti si návod.“

„Jsou moc krásné a nevím, jak ti poděkovat. A poděkuj prosím, mým jménem i mamince a Buddymu.“ Vzal si je na ruku.

„Co uděláš s těmi starými?“

„Nejspíš je zahodím.“

„Tak to ne,“ vzala je od něho a dala si je do kapsičky sukně. „Jsem sentimentální káča. Schovám si je i s tím svým starým deníčkem. Máš něco proti tomu?“

„Nemám. Jenom mi není jasné, nač ti budou. Ukazují jenom čas a navíc ne moc přesně.“

„Beru na vědomí a budu si to pamatovat.“ Odložila sklenku na zábradlí. „Mám s tebou ráno jet?“

„Děkuji ti, ale myslím, že to zvládnu.“

„Tak mě vyprovod' k autu Alexi, a rozloučíme se.“

Obešli srub k modrému džípu, který tam trpělivě čekal ve tmě.

Podíval se na ni. Měl silné nutkání vyslovit cosi, co se mu dralo z nitra a chtělo ven. Něco, jako že si nemyslí, že by vydržel dlouho nevidět ji a že se proto vrátí.

Místo toho to řekl docela prozaicky: „Myslím, že se sem přijedu podívat na město. Ale nevím, kdy, Betty.“

„Alexi!“ řekla přidušeným hlasem. I v tom slabém světle viděl, jak se jí koulejí po tváři slzy. Roztáhla k němu plaše náruč.

Sevřel ji do objetí a z hrdla se mu vydral zvuk podobný vzlyku. A pak mohl najednou říci, co chtěl. Jak mu bylo, když si myslel, že tam leží mrtvá. A že se bude často vracet, ne aby viděl město, ale ji.

A pak ji políbil. Znovu ucítil, jak se vzpírá sevřenými rty plná strachu. Sotva ji však chtěl pustit z objetí, začala se celá uvolňovat a i její ústa změkla a poddala se. Položila mu paži kolem krku. Ostýchavě mu vrátila polibek a pak znovu a silněji a nakonec velmi silně a se zjevnou rozkoší. Pak se odtáhla a podívala se na něho širokýma rozzářenýma očima. Rty se jí chvěly jako v horečce.

„Pfffff!“ pronesla tiše, jako by tomu nevěřila. A znovu se mu vrhla do náruče. Pak znovu ustoupila, aby se postavila pevně na nohy, a řekla: „Celá se motám. A nemám strach. A vůbec mi to nevadí. Naopak, připadá mi, jako bych se celá proměnila v teplý malinový pudink.“

„Miluji tě.“

„Nepovídej! Co jiného bys měl ke mně cítit než lásku? Protože, já tě taky miluji. Ještě, prosím.“

Při příštím polibku ho silně objala svými opálenými pažemi, z hrdla jí vyšel zvláštní zvuk, jako když přede kočka, a přísála se k jeho rtům tak silně, že oběma rozbolavěly rty. Zajela si domů, ale hned se vrátila. Procházeli se spolu a hovořili a v přestávkách hovoru se líbali. Až do rána. A byly okamžiky, kdy se nejen líbali, a v těch chvílích doháněla Betty všechno, čeho se jí doposud nedostávalo.

Odjela s Alexem do Tamy, protože on se vrátit musel. Ale dohodli se, že se vezmou, protože byla děvče na vdávání, a možná že i s velkým věnem. Alex se postará, aby jeho nový pracovní úkol byl takový, že bude moci vzít s sebou manželku. A také o to, aby mu zbyl čas na to vrátit se, oženit se s ní a pak s ní odjet. Betty se mezitím pokusí nalézt za sebe náhradu, nějaké šikovné děvče do kanceláře, aby Buddymu tolik nechyběla. Až se nasytí exotiky vzdálených krajů a cestování pro ni nebude snadné, protože bude mít s Alexem spoustu dětí, bude mít Alex odslouženo dvacet let. Vrátí se do Ramony, koupí si něco k bydlení u pláže a budou pomáhat Buddymu v opravně lodí Larkin-Doyle.

Jak je jednoduché zorganizovat si celý zbytek života. Úplná hračka.

Zamával jí ze schůdků do letadla.

Když poprvé procházela letuška mezi sedadly, zešíroka se na něho usmála. Když letěli nad Georgií, dívala se na něho trochu nevěřícně.

Pak se podíval do zrcadla a uvědomil si, že se nejen stále nepřítomně uculuje, ale že má navíc na tváři rozmazanou rtěnku.